

பழமொழிக் கதைகள் -4

கே.வி. குணசேகரம்.

நூல் விபரம்

நூலின் பெயர்	: பழமொழிக் கதைகள் 40 (சுவிதை, உரை, பழமொழி, விளக்கம்,கதைகள்)
நூலாசிரியர்	: கே. வி. குணசேகரம்.
பதிப்பாண்டு	:
மொத்தப்பக்கங்கள்	:
விலை	:
விநியோகம்	: லங்கா புத்தகசாலை F.L. 1.14, டயஸ் பிளேஸ் குணசிங்கபுர, கொழும்பு – 12. Tel : 011-2-341942

அணிந்துரை

காலத்தால் அழியாமல் என்றும் நிலைத்திருக்கும் பழமொழி நானூறு என்னும் நூலில் உள்ள ஒவ்வொரு பழமொழிக்கும் அதன் கருத்துக்கள் சிறிதும் வேறுபடாமல் எல்லோருக்கும் புரியும் வண்ணம் அர்த்தமுள்ள கதைகளாக எழுதி விளக்கியுள்ள எழுத்தாளரின் ஆளுமையைப் பாராட்டுதல் வேண்டும்.

திரு.கே.வி. குணசேகரம் அவர்கள் சங்ககால நூல்கள் பலவற்றைக் கதைகளாக எழுதி வெளியிட்டு வருகிறார். அவற்றில் சமயம் சம்பந்தமான நூல்களே அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. எமது நாட்டின் தமிழரின் பண்பாடு , காலாசாரம் சீரழிந்து போகும் இக்கால கட்டத்தில் இவ்வகையான நூல்கள் வெளியிடப்படுவது ஆக்கபூர்வமான பணி. இவ்வாறான நூல்கள் இளம் சந்ததியினரிடம் செல்ல வேண்டுமென்ற நோக்கிலேயே இலகு தமிழில் எளிய வடிவில் ஆசிரியர் எழுதி வெளியிட்டு வருகிறார் என எண்ணுகிறேன்.

பழமொழி நானூறில் ஒவ்வொரு பழமொழிக்கும் ஒவ்வொரு கதை எழுதியுள்ளார். இக்கதைகளை வாசிப்பதன் மூலம் பழமொழி கூறும் வாழ்க்கைத் தத்துவங்களை இலகுவாகப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. சில பழமொழிகளுக்கு நாம் தவறான அர்த்தத்தைப் புரிந்து வைத்துள்ளோம். இவரது இக்கதைகளை வாசிப்பதன் மூலம் சரியான கருத்துக்களை உணரக்கூடியதாக உள்ளது. எதிர்காலச் சந்ததியினர் நல்ல வழியில் தமது வாழ்க்கைப் பயணத்தைக் கொண்டு செல்வதற்கு சிறந்த வழிகாட்டியாக இந்நூல் அமைந்துள்ளது.

இப்பழமொழிக் கதைகளின் ஊடாக ஒரு மனிதன் பிறந்த நாள் முதல் இறக்கும் வரை அவனது வாழ்வில் நடைபெறும் சம்பவங்களைத் தொகுத்து எழுதியுள்ள விதம் பாராட்டப்பட வேண்டியது. இக்கதைகளை வாசிப்பவர்களுக்குத் துன்பம் உண்டாக மாட்டாது. அவர்களது வாழ்வு இன்பமாகவும் சிறப்பாகவும் எதிர்காலத்தில் இருக்கும்.

மக்கள் தமது வாழ்வின் அர்த்தத்தைப் புரிந்து வாழ வேண்டுமென்பதற்காகப் பல்வேறு நூல்களில் உள்ள நல்ல கருத்துக்களையும் தொகுத்து இந்நூலில் தந்துள்ளார். பல்வேறு விதமான சமயநூல்களின் கருத்துக்கள் நூலில் இடம்பெறுவதால் நாம் அந்நூல்களைப் படித்த தன்மையைப் பெற்று விடுகிறோம். இவரது அணைத்து நூல்களும் பெறுமதியானவை. சைவத்தையும், தமிழையும் வளர்ப்பவை, நாம் அறியாத கருத்துக்கள் பலவும் இவரது நூல்களில் உள்ளன. உதாரணமாகச் சொல்வதானாலும் 'பிரமமாய் நின்ற சோதியில் உள்ள கருத்துக்களைக் கூறலாம்.

திருக்குறள் , திருமந்திரம், பகவத்கீதை, ஆசாரக்கோவை, ஆத்தி கூடி, திருவருட்பயன் ஆகிய நூல்கள் இருக்கும் வரை இவரது நாமமும் இருக்கும். ஏனெனில் இவர்தான் இந்நூல்களுக்குக் கதை எழுதியவர். இனியாரும் எழுதுவார்களோ தெரியாது.

மிகவும் நெருக்கடியான யுத்த சூழ்நிலையில் அறுபதிற்கு மேற்பட்ட தரமான நூல்களை எழுதி வெளியிட்ட ஆசிரியரது சேவையைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. இதன் மூலம் மாணவர்களின் மொழி அறிவும், சமய அறிவும் மேம்படுத்தப்பட்டது. இவரது வெளியீடுகளைப் பார்த்தால் இங்கு யுத்தம் நடந்ததா என்று ஐயுற வேண்டியுள்ளது.

ஓயாது, சலிப்படையாது எழுதி வரும் திரு.கே.வி. குணசேகரம் இன்னும் பல நூல்களைத் தந்துதவ முருகன் அருள்புரிய வேண்டுமென்ப பிரார்த்திக்கின்றேன்.

செல்வி. ப. இறைமகள், (ஆசிரியர்)

B.F.A. Dip.in. Edu

என்னுரை

‘பழமொழி’ என்பது பழையமொழி என்றும், நம் முன்னோரின் அனுபவமொழி என்றும் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. மக்களின் செம்மையான நல்வாழ்விற்கு உதவுவனவாகப் பழமொழிகள் விளங்குகின்றன. பழமொழியை ‘முதுமொழி’ என்றும் சொல்வர். இலக்கண இலக்கியங்களை வரையறை செய்த தொல்காப்பியர் பழமொழியையும் வரையறை செய்துள்ளார்.

**“நுண்மையும் சுருக்கமும் ஒளியுடை மையும்
ஒண்மையும் என்றிவை விளங்கத் தோன்றிக்
குறித்த பொருளை முடித்தற்கு வருஉம்
ஏது நுதலிய முதுமொழி என்ப’**

என்பது தொல்காப்பியரது

கூற்று.

அரையனார் என்ற புலவர் பாடிய கவிதையிலான இந்நூலின் முதல் இரு அடிகள் பழமொழி சம்பந்தமான தத்துவங்களைக் கூறுகிறது. பின் இரு அடிகள் முதலிரு வரிகளிற் கூறப்பட்ட தத்துவங்களைக்கான பழமொழியைக் கூறுகின்றது.

பழமொழி நானூறு என்ற இக் கவிதை நூலை முதன் முதலில் அச்சேற்றி வெளியிட்டவர் சோடசாவதானம் சுப்பிராயச் செட்டியார் அவர்கள். 1874ஆம் ஆண்டு இந்நூல் அச்சிடப்பட்டது. இதனை அடுத்து 1914 ஆம் ஆண்டு திருமணம் செல்வக் கேசவராய முதலியார் புதிப்பித்து வெளியிட்டார். 1918 -1922ஆம் ஆண்டளவில் திரு. நாராயண ஐயங்கார் அவர்கள் 200 பாடல்களைப் புதிப்பித்து வெளியிட்டார். இதனை அடுத்துத் திரு. புவியூர்க்கேசிகன் அவர்கள் 1989 இல் செய்யுள்களை உரை நடையுடன் புதிப்பித்து வெளியிட்டார்.

வேதங்கள், உபநிடதங்கள், திருக்குறள், ஆத்திகூடி, பகவத்கீதை, திருமந்திரம், திருவருட்பயன், ஆசாரக்கோவை என்பன தத்துவங்களாகவும் உரைநடைகளாகவுமே இருந்தன. அவற்றை முதன் முதலில் இலகுபடுத்தி உரை, விளக்கம், கதைகள் எழுதியதைப் போல பழமொழி நானூறு என்ற கவிதைகளுக்கும்

உரை விளக்கம் கதை என்பன எழுதியுள்ளேன். பழமொழிகளின் பொருளைச் சிறுவர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதே எனது நோக்கம்.

உரை எழுதுவதும், ஆய்வுகள் செய்வதும் மிகவும் இலகுவானது. உரையை ஆயிரக்கணக்கானோர் எழுதியுள்ளனர். அதை அப்படியே பின்பற்றி உரை எழுதலாம். ஆய்வையும் ஆயிரக்கணக்கானோர் செய்துள்ளனர். அதில் சில ஆய்வுகளைப் படித்து விட்டு அதைப் பார்த்து மொழி மாற்றம் செய்து புதிய ஆய்வொன்றைச் செய்யலாம். ஆனால் கதைகள் எழுதுவது மிகவும் சிரமமானது. அதனால் தான் யாரும் இந்நூல்களுக்குக் கதைகள் எழுதவில்லை.

காலங்காலமாக எழுதப்படும் உரைகளாலும் ஆய்வுகளாலும் சமூகம் எந்தப் பயனையும் அடையவில்லை. ஒரு சில மாணவர்கள் மட்டும் பயனடைந்தனர். உரைகளை, ஆய்வுகளை சாதாரண மாணவர்கள் விளங்கிக் கொள்ள மாட்டார்கள். அதனால் தத்துவங்களை மாணவர்கள் விளங்கிப் பின்பற்ற வேண்டுமென்பதற்காகவே அவற்றைக் கதைகளாக எழுதி வருகிறேன். இந்நூல்களை ஆராய்ந்து ஆலோசனைகள் கூறி எழுத்துப் பிழைகளைச் சீர் செய்து தந்த செல்வி. ப. இறைமகள் ஆசிரியைக்கும், இதைக் கணணி மயப்படுத்தித் தந்த திருமதி. கௌசலா நாகராஜன் அவர்களுக்கும், இந்நூலை வெளியிட்டு விற்பனை செய்து தரும் லங்கா பதிப்பக உரிமையாளர் திரு. கந்தசாமி இராசேந்திரனுக்கும் நன்றி கூறிக் கொள்கின்றேன். மீண்டும் சந்திப்போம். எனது ஆக்கங்களை www.kvkuna.com இல் பார்வையிடலாம்.

கே.வி. குணசேகரம்.
பிள்ளையார் கோவிலடி,
கோப்பாய் மத்தி, கோப்பாய்.
ஸ்ரீலங்கா.

1

“அன்பானவர்களே, பணம் பத்தும் செய்யும் என்பார்கள். பொருள் உடையவர்களின் செயல்கள் யாவும் இலகுவில் நிறைவு பெறும். அதுவும் நல்லதாகவும் முறையாகவும் அவை நடந்தேறும். அது போலப் பொருள் இல்லாதவர்களின் செயல்கள் முற்றுப் பெறாமல் தீமையையே உண்டாக்கும். பொருள் உள்ளவர்கள் எங்கு சென்றாலும், தம் விரும்பப்படி செயலாற்றி வசதிகளை ஏற்படுத்தி இன்பமாக வாழ்வர். அவர்கள் கடலில் பயணஞ் செய்தாலும் அவர்கள் நினைத்தவை யாவும் நினைத்தபடி நடைபெறும். ஒரு பொருளாய் மதிக்கத் தகாதவரையும் மதிப்பு மிக்கவராகச் செய்வது பொருள். எல்லா நன்மைகளும் உள்ளவர்களாக இருந்தாலும் பொருளில்லாதவரை யாரும் மதிக்க மாட்டார்கள். பொருள் என்று சொல்லப் படுகின்ற செல்வம், எண்ணிய இடத்திற்குச் சென்று எண்ணிய வண்ணம் செயல்களை முடித்து வைக்கும். ஆகவே ஒருவன் தர்மமான முறையில் பொருளைத் தேட வேண்டும். தர்மமான முறையில் சேர்த்த பொருள் தான் மேற்சொன்ன இன்பங்களைத் தரும். பொருளாற்றான் நினைத்தவற்றைச் சாதிக்கலாம் ; பகைவர்களை அடக்கலாம் ; செயற்கரிய செயல்களைச் செய்யலாம் ; புகழுடன் வாழலாம். தர்மமான முறையில் தேடிய செல்வம் அறத்தையும் இன்பத்தையும் தேடித்தரும். எனவே தர்மமான வழியில் பொருளைத் தேடுங்கள்.”

“நாவலூரில் மிகவும் பிரசித்தி பெற்ற பாடசாலையான சிவப்பிரகாச வித்தியாலயத்தில் கிணறு இல்லாமையால் மாணவர்கள் சிவன் கோயில் கிணற்றில் நீர் பெற்று வந்தனர்.

அதனால் அடிக்கடி நீர் எடுக்கும் மாணவர்கள் கிணற்றில் தவறி விழுவதுண்டு. இதை உணர்ந்த அவ்வூரில் வாழும் சிறுத்தொண்டன் என்ற பெரியவர் அவ்வூர்ப் பெரியவரான கந்தசாமியிடஞ் சென்று சொன்னார் ; “ நான் சிறு வயதில் மிகவும் கஷ்டப்பட்டேன். பாடசாலைக்குக்கூடச் சென்றதில்லை. ஆனால் கஷ்டப்பட்டுப் பொருளைத் தேடிப் பெரும் தனவந்தனாகி விட்டேன். எனினும் நான் சாதியில் குறைந்தவன் என்ற காரணத்தால் என்னை முன்பு ஊரவர்கள் யாரும் மதிப்பதில்லை. நான் தனவந்தனான பின்பு நான் உண்டு , எனது தொழில் உண்டு என்று வாழ்ந்து விட்டேன். எனது பிள்ளைகள் பட்டணத்தில் உள்ள பிரபல பாடசாலையில் கல்வி கற்கின்றனர். இருந்த போதும் ஊர்ப் பாடசாலையான சிவப்பிரகாச வித்தியாலயத்தில் கிணறு இல்லாமையால் மாணவர்கள் சிரமப்படுகின்றனர். இதை வசதியுள்ள ஊரவர்களும் உணர்ந்து கொள்ளவில்லை. எல்லோரும் பொருள் மீதுள்ள பேராசையால் செலவு செய்ய விரும்பவில்லை. நான் அப்பாடசாலைக்கு கிணறு வெட்டிக் கொடுக்கிறேன். அத்துடன் நீர்தாங்கியும் அமைத்துக் கொடுக்கிறேன்” என்றார்.

“அடுத்த சில நாட்களில் சிறுத்தொண்டன் கிணறு வெட்டி நீர்த்தாங்கி அமைத்துக் கொடுத்தார். அன்று சிறுத்தொண்டன் மேளதாளங்களுடன் பாடசாலைக்கு அழைத்து வரப்பட்டார். அவர் சம்பிரதாய முறைப்படி நீர் விநியோகத்தை ஆரம்பித்து வைத்தார். அதன் பின் பெருவிழா நடைபெற்றது. பிரமுகர்கள் பலர்

சிறுத்தொண்டனைக் கொடை வள்ளல் கர்னனுடன் ஒப்பிட்டுப் பேசினார்.”

“நாவலூரில் ஒரு முன்பள்ளி நடைபெற்றது. வசதியு - ள்ளவர்கள் மட்டும் தான் தம்பிள்ளைகளை அங்கு அனுப்பி வைத்தனர். சிறுத்தொண்டன் இரு ஆசிரியர்களை நியமித்து ஊரில் உள்ள அனைத்துப் பிள்ளைகளுக்கும் இலவசமாகக் கல்வி கற்பித்தார். நாவலூருக்கு மூன்று மைல் தொலைவில் கலைமகள் ஆறு என்றொரு ஆறு பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. அதனால் அந்த ஊரவர்கள் வருடம் முழுவதும் பயிர்செய்து அதிக இலாபம் பெற்று வந்தனர். ஆனால் நாவலூர் மக்கள் மாரி காலத்தில் மட்டும் பயிர்செய்தனர் நாவலூர் உவர் மண்ணைக் கொண்டது. அதனால் மக்கள் தண்ணீருக்குக் கஷ்டப்பட்டனர். சிறுத்தொண்டன் நாவலூரில் இருக்கும் உச்சில் குளத்தை ஆளமாக்கிக் கலை மகள் ஆற்றைக் கால்வாய் மூலம் உச்சில் குளத்துடன் தொடுத்து விட்டார். அதனால் நாவலூர் மக்களின் குடி நீர்த் தட்டுப்பாடு நீங்கியதோடு, அவர்கள் வருடம் பூராவும் பயிர் செய்தனர். ஆகவே அன்பானவர்களே, பணம், செய்யமுடியாத காரியங்கள் பலவற்றைச் செய்யும். அதனால் புகழ்பெற விரும்புவோர் பணத்தைத் தேடுங்கள். பணமுள்ளவர்கள் எதையுஞ் செய்வார்கள். அவர்களின் சாதி மதம் கவனிக்கப்படாது. அவர்களது செயல்களே கவனிக்கப்படும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

ஒல்லாத இன்றி உடையார் கருமங்கள்
நல்லவாய் நாடி நடக்குமாம் - இல்லார்க்கு
இடரா வியலும்; இலங்குநீர்ச் சேர்ப்ப !
கடலுள்ளும் காண்பவே நன்கு.

வாழ்விற்குப் பொருள் தேவை. பொருளுள்ளவர்கள் தாம் நினைத்தவாறு நினைத்தநேரம் பெரும் பெரும் செயல்களை யெல்லாம் செய்யக்கூடிய வல்லமை உடையவர்கள். பொருள் இல்லாதவர்களால் எக்காரியத்தையும் சிறப்பாகச் செய்ய முடியாது. 'கடலுள்ளும் காண்பவே நன்கு' என்பது பழமொழி.

2 "அன்பானவர்களே, நதிகள் பல கடலோடு சேரும் போது இலைகள், குழைகள், குப்பைகள் என்று பல்லாயிரக்கணக்கான அழுக்குப் பொருட்களை அள்ளிச் சென்று கடலுட் சேர்க்கும். ஆனால் கடல் நீரை ஏற்குமே தவிரக் குப்பைகளை கூழங்களை ஏற்காது. குப்பை கூழங்கள் கடல் அலையால் தள்ளப்பட்டுக் கரையை வந்தடையும். அது போலச் சான்றோர் தம்முடைய உடல் பசியால் வருந்திச் சோர்ந்த விடத்தும் அவர்கள் எவரிடமும் யாசிக்க மாட்டார்கள். சான்றோர்களின் சிறப்பு என்று கூறப்படுவது அவர்களின் குணங்களின் சிறப்பே தவிர வேறு எதுவும் இல்லை. அதனால் சான்றோர் உயிர் போவதாக இருந்தாலும் கூட மற்றவரிடஞ் சென்று இரக்க மாட்டார்கள். அன்பு, நாணம், உதவும் பண்பு, இரங்கும் தன்மை, உண்மை ஆகிய குணங்களில் இருந்து சான்றோர் விலக மாட்டார்கள். சான்றோரின் பெரும் ஆற்றல் அடக்கமேயாகும். அது பகைவரையும் நண்பராக்கும் ஆயுதமாகும்."

“நாவலூரில் நடராசன் என்றொரு பெரியவர் இருந்தார். அவருக்கு ஒரே ஒரு மகள். அவரது மனைவியின் சகோதரன் சிவபாலன். அவனுக்கும் ஒரே ஒரு மகன். அவன் பெரும் தனவந்தன். ஆனால் தீய குணங்களை உடையவன். அதனால் பெரியவனான நடராசன் அவனது தொடர்பை விலக்கி வைத்திருந்தார். நடராசன் பரம ஏழை. விவசாயி. அவரது மகள் திருமணவயது வந்தும் திருமணமாகாது இருந்தாள். அவள் பிறக்கும் போது அவளே தனது மருமகள் என்று சிவபாலன் சொன்னான். அப்போதே அதை நடராசன் விரும்பவில்லை. தீய குடும்பத்தில் வாழ்வதை விடத் தனது மகள் திருமணமாகாது இருக்கட்டும் என்று நடராசன் சொல்வார்.”

“நடராசனது திமிரை அடக்க வேண்டும் என்பதற்காகச் சிவபாலன் தனது மகனை நடராசனின் மகளுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுப்பதானால் நடராஜனும் மனைவியும் வந்து தன்னை மாப்பிள்ளை கேட்க வேண்டும்’ என்று ஊருக்குள்ச் சொல்லித் திரிந்தார்.”

“காலங்கடந்து கொண்டிருந்தது. பெரியவர்கள் சிலர் நடராசனை அணுகிச் சிவபாலனது வீட்டுக்குச் சென்று திருமணம் பற்றிப் பேசுமாறு கூறினர். நடராசனின் மனைவியும் வற்புறுத்தினாள். ஆனால் நடராசன் செல்லவில்லை. அதனால் சிவபாலன் தனது மகனுக்குப் பெரியதோர் இடத்தில் திருமணம் பேசி

முற்றாக்கி விட்டுச் சொன்னான்; “இப்போதும் காலங்கடந்து விடவில்லை. இப்போது நடராசன் வந்து கேட்டாலும் நான் சம்மதிப்பேன்” என்றான். பலர் நடராசனை வற்புறுத்தினர். அதற்கு நடராசன் சொன்னார்; “என் மீது அன்பு கொண்டவர்களே, உணர்வுகளில்லாத கடல் கூட அழுக்கானவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளாது. உணர்வுள்ள நான் தீயவற்றை ஏற்கலாமா...? கடவுள் இருக்கிறார். அவர் எல்லா உயிர்களையும் காப்பாற்றுவார் என்றார்”.

“சிவபாலனின் மகனின் திருமணம் கோலாகலமாக நடைபெற்றது. ஊரவர்கள் ; நடராசன் வாழத் தெரியாதவர்” என்றனர். ஒரு மாதம் சென்றது. அவரிடம் உதவி பெற்று கற்று வெளிநாடு சென்ற அவரின் உறவினன் வந்து நடராசனைக் கேட்டு அவரது மகளைத் திருமணஞ் செய்தான். அந்தக் குடும்பம் சிவபாலனின் குடும்பத்தை விடச் சிறப்பானது. ஆகவே அன்பானவர்களே ; சான்றோர் ஒரு போதும் கடமைப்பட மாட்டார்கள்; இரக்க மாட்டார்கள். அவர்களது நடத்தையால் அவர்கள் உலகையே வெல்வார்கள். அதனால் நீங்களும் சான்றோராக வாழப் பழகுங்கள்” என்றார். நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

மடங்கிப் பசிப்பினும் மாண்புடை யாளர்

தொடங்கிப் பிறருடைமை மேவார் - குடம்பை

மடலொடு புட்கலாம் மால்கடற் சேர்ப்ப!

கடலொடு காட்டொட்டல் இல்.

கடலோடு துரும்பு ஒட்டாதது போல, சான்றோரிடமும் இரத்தலாகிய குணம் ஒட்டாது 'கடலோடு காட்டு ஒட்டல் இல்' என்பது பழமொழி.

3

“அன்பானவர்களே, புலால் உண்ணக் கூடாது. தன் உடலைப் பெருக்குவதற்காக மற்றோர் உயிரைக் கொண்டு அதன் உடலைத் தின்பவன் சிறிதளவு கூட அருள் இல்லாதவன். புலால் உண்பவனின் உள்ளத்தில் இரக்கம் இராது ; அன்பு இராது; பக்தி இராது ; ஓர் உயிரைக் கொல்லாமல் இருப்பது தான் அறம். அவன் தான் கடவுளை நேசிப்பவன். அவனால் தான் ஒழுக்கமாக வாழ முடியும். பிற உயிர்களை நேசிக்க முடியும். புலால் உண்ணாதவர்கள் தான் மற்றவர்களுக்கு உபதேசஞ் செய்யலாம். நெய் முதலிய பொருட்களைத் தீயில் சொரிந்து ஆயிரம் யாகங்கள் செய்வதை விட ஓர் உயிரைக் கொண்டு தின்னாமல் இருப்பது மேலானது . சாதாரண மக்களே புலால் உண்ணக்கூடாது. துறவிகள் என்று சொல்பவர்கள் புலாலை நினைத்துக் கூடப் பார்க்கக் கூடாது. தவம் என்பது தனக்கு வரும் துன்பங்களைப் பொறுத்துக் கொண்டு பிற உயிர்களை வருத்தாதிருப்பதாகும். தவவடிவம் அதற்கு ஏற்ற ஒழுக்கம் உடையவர்களுக்குத் தான் பொருந்தும். அந்த வடிவத்தை ஒழுக்கமில்லாதவர்கள் மேற்கொள்வது பாவத்தையே உண்டாக்கும்.”

“நாவலூரிலே ஆறுமுகம் என்றொரு துறவி இருந்தார். அவர் துறவுக்குரிய ஒழுக்கங்கள் அனைத்தையும் பின்பற்றி வந்தார். அவரது ஆச்சிரமம் காட்டில் இருந்தமையால் காட்டு மிருகங்களும் பறவைகளும் அவரது ஆச்சிரமத்தில் எந்நேரமும் நிற்கும். அவர்

அவற்றிற்குவேண்டியளவு உணவு கொடுப்பார். அதனால் சிறு பிராணிகளும் பறவைகளும் அவருடன் தங்கியிருந்தன. அவரது சீடன் கமலன். அவன் துறவியாக இருந்தாலும் புலால் உண்பவன். தினமும் ஆறுமுகத்துடன் சேர்ந்து கமலனும் பறவைகளுக்கு தீன்போடுவதால் பறவைகள் அவனுடன் நட்பாயின. சிறுபிராணிகள் அவனுடன் விளையாடும். அதைப் பயன்படுத்தி அவன் சிறு சிறு பிராணிகளையும் பறவைகளையும் கொண்டு கறி சமைத்து உண்டு வந்தான். அதை இன்னொரு சீடன் ஆறுமுகத்திற்குச் சொன்னான்.”

‘ஆறுமுகம், கமலனை அழைத்துச் சொன்னார்; “மகனே, உன்னைத் துறவு வாழ்க்கை வாழும்படி யாரும் வற்புறுத்தவில்லை. நீயாக விரும்பி வந்தாய். விரும்பி வந்தவர்கள் அந்தந்த ஒழுக்கங்களைக் கடைப்பிடித்தல் வேண்டும். நீ கொலை செய்கிறாய். ஆராயாது உயிர்களைத் துன்புறுத்துகிறாய். அறியாதவன் அதைச் செய்தால் மன்னிக்கலாம். யாவும் அறிந்த நீ பாவம் செய்வதை மன்னிக்க முடியாது. துறவி ஒருவன் புலால் உண்பதென்பது, பெரும் கடலை நீந்திக் கடந்த ஒருவன் சிறிய ஒரு குளத்தில் நீருள்ச் சிக்கி மரணமடைவதைப் போன்றது. அதனால் நீ இவ் ஆச்சிரமத்தில் இருந்து சென்று விடு” என்றார்.”

“கமலன், ஆறுமுகத்திடம் கற்ற வித்தைகளை வைத்துக்கொண்டு பிழைப்பு நடத்தலாமென எண்ணி அயலூர் சென்று ஓர் ஆச்சிரமம் அமைத்து உபதேசங்கள் செய்து வந்தான். இரவில் அவன் புலால் உண்பான். இதை அறிந்த ஊரவர்கள்

கமலனை மரத்துடன் கட்டி வைத்து அடித்தனர். மூன்று நாட்களாக அவனைக் கட்டிலிருந்து அவிழ்த்து விடவில்லை. அதனால் பெரும் துன்பப்பட்ட அவன் ஊரவரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டான். ஊர்ப்பெரியவர் ஒருவர் சொன்னார் ; “துறவிகள் கடவுளுக்குச் சமமானவர்கள். கடவுளைப் போல உயிர்கள் மீது கருணையும் அன்பும் கொண்டவர்கள். ஆனால் நீ இராட்சதன் போல உயிர்களைக் கொண்டு தின்கிறாய். அதை விட்டுவிடு” என்று கூறி அவிழ்த்து விட்டார். அடியின் கொடுமையாலும் காயங்களின் வலியினாலும் இரண்டொரு மாதத்தில் கமலன் இறந்து விட்டான். அதனால் அன்பானவர்களே, சமயத்தைப் பின்பற்றும் நீங்கள் ஒரு போதும் புலால் உண்ணக்கூடாது. அதிலும் துறவு வாழ்க்கை மேற்கொண்டோர் புலாலைப் பற்றி நினைக்கவே கூடாது” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**விடலரிய துப்புடைய வேட்கையை நீக்கிப்
படர்வரிய நன்னெறிக்கண் நின்றார்-இடருடைத் தாய்ப்
பெற்ற விடக்கு நுகர்தல், கடல் நீந்திக்
கற்றடியுள் ஆழ்ந்து விடல்**

புலாலை உண்பது பிற எல்லாத் தீய செயல்களிலும் கொடியதாகும். அதை விட்டவர்கள் தான் சான்றோர்களாவர், ‘கடல் நீந்திக் கற்றடியுள் ஆழ்ந்துவிடல்’ என்பது பழமொழி.

4

“அன்பானவர்களே, பெரியவர்களோடு உறவாடுபவர்கள் தங்களைக் காத்துக்கொள்ள விரும்பினால் தவறுகள் நேராமல் பார்த்துக் கொள்ளல் வேண்டும். முக்கியமாக அரசர்களின் சந்தேகத்திற்கு ஆளானால் அதை நீக்க முடியாது. பெரியவர்களின் துணையில்லாமல் எளிதில் முன்னேற முடியாது. எனவே பெரியவர்களோடு உறவு வைக்கும் போது கவனமாக இருத்தல் வேண்டும். அரசரோடு பழகுவோர் அரசரின் குறிப்பினை அறிந்து, தகுந்த சமயத்தைப் பார்த்து வெறுப்பில்லாத செய்திகளையும், அரசருக்கு விரும்பமில்லாத செய்திகளையும் கூறக் கூடாது. அவர் கேட்டாலும் அவ்வகையான செய்திகளைக் கூறக்கூடாது. அத்துடன் அரசருக்குத் தாம் விருப்பமானவர் என்றெண்ணித் தகாத காரியங்களைச் செய்யவும் கூடாது”

“மணியூர் மன்னன் கலைஞர்களுக்கு மிகுந்த மதிப்பும், மரியாதையும் கொடுப்பவன். புலவர்கள் புதிய புதிய காவியங்கள் படைத்தால், அவர்களை ஊக்குவித்துப் பரிசளிப்பவன். மணியூரில் கலைவாணன் என்றொரு ஏழைப் புலவர் இருந்தார். அவர் ஒரு காவியத்தை மிகவும் சிரமப்பட்டு எழுதி முடித்து விட்டு அக்காவியத்தைக் கொண்டு அரச சபைக்குப் போனார். வாயிற் காவலன் அவரை உள்ளே விடவில்லை. அவன் சொன்னான் ; “பெரியவரே, இன்று அரசனைச் சந்திக்க முடியாது. அயல் ஊர் மன்னன் எமது நாட்டின் எல்லைப்புறங்களைத் தாக்கிப்பல மக்களைக் கொன்று விட்டான். அதனால் அரசர் அந்த நாட்டின் மீது போர் தொடுப்பது பற்றி ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்” என்றான்”.

“புலவர், வாயிற்காவலனைப் பார்த்து ; “காவலனே, நாட்டில் எந்நாளும் பிரச்சினைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும். அதைப் பார்த்தால் நான் அரசனிடம் காவியத்தைச் சமர்ப்பித்துப் பரிசு பெற இயலாது. இது மன்னரின் புகழைப் பாடும் காவியம். அதனால் மன்னர் ஏற்பார்” என்றான்.

“புலவர் சொற்கேளாமையால் வாயிற்காவலன் புலவரை உள்ளே செல்ல அனுமதித்தான். நூலுடன் வந்த புலவரைக் கண்ட மன்னன் சொன்னான்; “இந்தப் பரதேசிக்கு நெல்லுக் கொடுத்து விடுங்கள்” புலவர் மனம் ஒடிந்து போனார். அதனால் அரசனின் ஊழியன் கொடுத்த நெல்லை வாங்கிக் கொண்டு வெளியே சென்றார்.”

“ஒரு மாதம் கழிந்த பின் ஒரு நல்ல நாளில் புலவர் மீண்டும் அரண்மனைக்கு வந்தார். அப்போது வாயிற்காவலன் சொன்னான்; “புலவரே அரசன் அந்தப்புரத்தில் இருக்கிறார். அவர் இன்று யாரையும் சந்திக்க மாட்டார்.”

“புலவர் எதுவும் பேசாது திரும்பிச் சென்று விட்டார். சில நாட்கள் சென்ற பின் அந்த வாயிற் காவலன் புலவரின் வீடுதேடி வந்து சொன்னான்; “புலவரே, மன்னன் இளவரசிக்கு மாப்பிள்ளை பார்த்து விட்டார். பெரிய வல்லரசு நாடான வானம்பாடி நாட்டின் இளவரசரை இளவரசிக்குத் திருமணம் செய்ய

நிட்சயிக்கப்பட்டுள்ளது. அதனால் இன்று சபைக்கு வாருங்கள்” என்றான்”.

“புலவர் அரச சபைக்குச் சென்றதும் மன்னன் எழுந்து நின்று புலவரை வரவேற்று ஆசனத்தில் அமர்த்தி விட்டுச் சொன்னான்; “தங்கள் காவியத்தைப் பாடுங்கள்”. என்று புலவர் மகிழ்வுடன் காவியத்தைப் பாடினார். மன்னன் மனம் மகிழ்ந்து பெரும் தொகைப் பணத்தைக் கொடுத்தான்”.

“மன்னனைச் சேர்ந்து வாழ்வோர் அவனது எண்ணத்தை உணர்ந்து செயற்படல் வேண்டும். அப்படிச் செயற்பட்டால் கடலிலும் கிடையாதளவு செல்வம் அவர்களுக்குக் கிடைக்கும். கடல் பெருஞ் செல்வம். கடல் தாண்டிச் சென்று வியாபாரம் செய்வோர் பெரும் பொருளீட்டுவர். அதை விடப் பன்மடங்கு பொருள் அரசனை மகிழ்விப்பவர்களுக்குக் கிடைக்கும். ஆதலால் அன்பானவர்களே, பெரியோரோடு பழகும் போது மிக மிக அவதானமாக இருங்கள்.” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**விடலமை செய்து வெருண்டகன்று நில்லாது
உடலரும் மன்னர் உவப்ப வொழுகின்,
மடலணி பெண்ணை மலிதிரைச் சேர்ப்ப,
கடல்படா எல்லாம் படும்.**

மன்னர் மகிழும்படி நடத்தல் வேண்டும். அப்படி நடந்தால் அவரிடம் பெரும் செல்வம் பெற்று வளமுடன் வாழலாம் ; ‘கடல் படா எல்லாம் படும்’ என்பது பழமொழி.

5

“அன்பானவர்களே, சான்றோர்கள் பகைவர்களைக் கூடப் பழிவாங்க மாட்டார்கள். தமக்குத் தீமை செய்யும் பகைவர்களையும் அவர்கள் மன்னித்து விடுவார்கள். அதனால் அவர்கள் எந்நாளும் மகிழ்வுடனும் செல்வத்துடனும் வாழ்வார்கள். சான்றோரைப் பகைப்போருக்கு அவர்கள் தீமை செய்யா விட்டாலும், அறம் தீமை செய்யும். சான்றோர் தம்மை வந்து சேர்ந்தவர்கள் தீமை செய்தாலும் அதைப் பொருட்படுத்தாது நன்மையே செய்வார்கள். அத்துடன் அத்தீமைகளை அன்றே மறந்தும் விடுவார்கள். சான்றோரைப் போல எல்லோரும் வாழ வேண்டும். பழிக்குப்பழி வாங்குவதன் மூலம் பகை வளருமே தவிர நன்மை உண்டாக மாட்டாது.”

“நாவலூறில் மயில்வாகனம் என்றொரு பெரியவர் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் எல்லோருடனும் அன்பாகப் பழகுவார்; ஆலோசனைகள் கூறுவார் ; உதவிகள் செய்வார். அதனால் அவரது வீட்டில் எந்நேரமும் மக்கள் கூடியிருப்பர். அவருக்கு மகாலட்சுமி என்றொரு மகள் இருந்தாள். அவளுக்குத் திருமண வயது வந்தமையால் திருமணம் பேசப்பட்டது.”

“மயில்வாகனத்தின் வீட்டுக்கு அடிக்கடி வருபவன் சிவலிங்கம். அவன் பெருங்குடிகாரன். சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்ற வகையில் நடந்து கொள்வான். அவனால் மயில்வாகனத்திற்கு அடிக்கடி துன்பங்கள் வரும். இருந்த போதும் அவர் அவனை வெறுக்கவில்லை. ஊரவர்கள் சிவலிங்கதைப் பற்றிச் சொன்னால்

சொல்வார்; “ கொடிய நாகபாம்பிற்கு நீங்கள் பால் வைக்கிறீர்கள். அதை வணங்குகிறீர்கள். அதுகடிக்காது என்று நம்புகிறீர்கள். அது போலச் சிவலிங்கமும் கூடாதவன் தான். என்னை மதிப்பதாக நினைத்து நடக்கிறான். ஆனால் என்னால் அவனை வெறுத்து ஒதுக்க முடியவில்லை. அவரவர் செய்யும் பழிபாவங்கள் அவரவரைத் தாக்குமே தவிரப் பிறரைத் தாக்காது. அவன் குடித்து விட்டுச் சில சமயம் செய்யும் செயல்கள் தான் தீமையானவை.” என்றார்.”

“சிவலிங்கம் பெரும் தனவந்தன். அவனுக்கு மேகலா என்றொரு மகள் இருந்தாள். திருமண வயது வந்தும் அவளது திருமணம் தடைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. மயில் வாகனத்தின் மகளுக்குக் கல்யாணத் தரகரான சிவபாதம் ஒரு குறிப்புக் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்.”

அது மகாலட்சுமியின் குறிப்போடு பொருந்தியிருந்தது. அக்குறிப்புகளைக் கணித்த சாத்திரியார் சொன்னார் ; “ஐயா, திருமணம் முடியும் வரை அவதானமாக இருங்கள். உங்கள் மகளுக்கு ஆறுமாத காலத்திற்குச் செவ்வாய் பகையாக உள்ளது. அதன்பின் திருமணத்தை வைப்புகள்” என்றார்.

“மாப்பிள்ளை பகுதி அவசரப்பட்டு நாளைக் குறித்தனர். மயில்வாகனம் திருமணத்திற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். மயில்வாகனத்தின் மகள் வயது குறைந்தவள். அத்துடன்

மயில்வாகனம் பெரும் வசதியுடையவர் அல்ல. அதனால் பொறாமைப்பட்ட சிவலிங்கம், கல்யாணத் தரகரான சிவபாதத்தை அணுகி அவனுக்கு மது பாணங்களை வாங்கிக் கொடுத்தான். கை நிறையப் பணமும் கொடுத்து மகாலட்சுமியின் திருமணத்தைக் குழப்பி அந்த மாப்பிள்ளையைத் தனது மகளுக்குச் செய்து வைக்கும் படி கூறினான். பணத்தாசை கொண்ட தரகன் மாப்பிள்ளையின் தகப்பனாரிடஞ் சென்று சொன்னான் ; “ ஐயா, ஒரு பிழை நடந்து விட்டது. மகாலட்சுமிக்கு வலிப்பு நோய் அடிக்கடி வரும். அதை மயில்வாகனம் மறைத்து விட்டார். ஆனால் நான் அறிந்து கொண்டேன். நான் நேர்மையானவன். திருமணமான பின் ஏதாவது நடந்தால் பிரச்சினை. அறிந்த பின் செய்தால் பிரச்சினை இல்லை” என்றான்.”

“மாப்பிள்ளையின் தந்தை அதிர்ந்து போனார் ; “சிவபாதம், நல்ல வேளை கடவுள் காப்பாற்றினார். வலிப்பு ஒரு கொடிய வியாதி. நோயுள்ளவளைச் செய்து துன்பப்பட நாம் விரும்பவில்லை. மகனுக்கு அடுத்த மாதம் சனிமாறுகிறது. அதற்கு முன் திருமணத்தை முடிக்கச் சொல்லிச் சாத்திரியார் சொன்னவர். திருமணம் நடக்காவிட்டால் மூன்று வருடத்தின் பின்தான் திருமணம் செய்யலாமென்றவர். அதனால் இந்த மாதம் முடியுமுன் திருமணம் செய்தல் வேண்டும். வேறு பெண் இருந்தால் சொல்” என்றார்”.

“அந்தச் சொல்லுக்காகக்கக் காத்திருந்த சிவபாதம் சிவலிங்கத்தின் பெண்ணைக் கூறினார். அடுத்த வாரம்

சிவலிங்கத்தின் மகளுக்குக் கோலாகலமாகத் திருமணம் நடைபெற்றது.”

“நடந்த சம்பவங்கள் அனைத்தையும் கேள்விப்பட்ட பின்பும் மயில்வாகனம் சிவலிங்கத்தின் மகளின் திருமணத்திற்குச் சென்று மணமக்களை வாழ்த்திப் பரிசளித்தார். அவரது மனைவி அவரை ஏசினாள்; “மகளின் திருமணத்தை இல்லாத வருத்தத்தைக் கூறி குழப்பியவனின் வீட்டுக்குப் போக உங்களுக்கு எப்படி மணம் வந்தது? கல்யாணத்தைக் குழப்புவது வேறு, ஆனால் இல்லாத வருத்தத்தைக் கூறினால் இவளை யாராவது திருமணம் செய்வார்களா...?”

“மயில்வாகனம் அமைதியாகச் சொன்னார்; “எல்லாம் இறைவனின் திருவிளையாடல். மகாலட்சுமிக்கு இதிலும் சிறந்த மாப்பிள்ளை கிடைப்பான். சொன்னதை நம்பி ஆராயாது நடக்கும் தீயவர்களது தொடர்பு இல்லாமற் போனது நன்மைக்கே. நாளை விதிவசமாக மகாலட்சுமிக்கு நோய் வந்து விட்டால் அவர்கள் அவளை எமது வீட்டில் கொண்டு வந்து விட்டு விடுவர். அதனால் கவலைப்படாது இரு. கடவுள் வழிவிடுவார்” என்றார்.

“அதன் பின்பும் மயில்வாகனம் சிவலிங்கத்தோடு முன்பு போலப் பழகினார். நாட்கள் சென்றன. மேகலாவின் கணவனுக்கு நெஞ்சுவலி உண்டானது. வைத்தியசாலைக்கு கொண்டு சென்றபோது வைத்தியர் சொன்னார்; “இவருக்கு இதயத்தில்

துவாரம் இருப்பதால், திருமணம் செய்து கொடுக்கக்கூடாது என்று சொன்னேன். அதை மீறித் திருமணம் செய்து கொடுத்து விட்டீர்கள். அதனால் பல பிரச்சினைகள் வரும்” என்றார்”.

ஆகையால் அன்பானவர்களே, நீங்கள் ஒருபோதும் பிறருக்குத் தீங்கு செய்ய முடியாது. உங்களுக்குத் தான் நீங்கள் தீங்கு செய்ய முடியும். ஆகவே ஒழுக்கமாக நடந்து கொள்ளுங்கள்” என்றார். நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**பரியப் படுபவர் பண்பிலார் ஏனும்
திரியப் பெறுபவோ சான்றோர் - விரிதிரைப்
பாரெறியும் முந்நீர்த் துறைவ! கடனன்றோ
ஊரறிய நட்பார்க்கு உணா.**

தம்மோடு சேர்ந்தவர்கள் தமக்குத் தீங்குகள் செய்தாலும், சான்றோர் தமக்குத் தீங்கிழைப்போருக்கும் நன்மையே செய்வார்கள். ‘கடனன்றோ ஊரறிய நட்பார்க்கு உணா’ என்பது பழமொழி.

6 “அன்பானவர்களே, ஒருவனிடஞ் சென்று ஏதாவது ஒன்றைக் கேட்பது என்பது இரத்தலே. அதனால் கேட்கு முன்பே குறிப்பறிந்து அவன் கேட்கவிருப்பதைச் கொடுப்பது சான்றோரது இயல்பு. உலகில் உள்ள பலர் தர்மம் செய்கிறார்கள். தர்மம் செய்பவனைப் புகழ்ந்து வாழ்பவர்கள் பலர். தர்மம் செய்யவேண்டும் என்ற ஆசையால் கொடுப்பவர்கள் மிக மிகச் சிலர். அதிலும் குறிப்பறிந்து கொடுப்பவர்கள் ஓரிருவரே. ஒருவன் வீடு தேடி வந்தால் அவன் தான் வந்த காரியத்தைச் சொல்லாமலே அவனது முகத்தையும் கண்களையும் பார்த்து அவன் எதற்காக

வந்திருக்கிறானென அறிந்து கொடுப்பது தான் உயர்ந்த கொடை. ஒருவனின் முகக் குறிப்பை அறிந்து அவனுக்குக் கொடுத்துதப்புவன் தெய்வத்திற்குச் சமமானவனாவான். அவனது கண்களையும், முகத்தையும் பார்த்து அவன் என்ன நினைக்கிறான் என்று அறிய முடியாதவனின் கண்கள் அறிவற்ற கண்களாகும்.”

“மயில்வாகனம் தனது மனைவியையும் அழைத்துக் கொண்டு ஒரு கையில் பழங்களையுடைய தட்டுடன் அந்த ஊரின் பெரும் வணிகனான தனபாலனது வீட்டுக்குச் சென்றார்.”

“ஊர்ப் பெரியவரான மயில்வாகனம் தனது வீட்டிற்கு மனைவியுடன் வந்ததைப் பெரும்பெறோகக் கருதிய தனபாலன் , அவரை மிகுந்த மரியாதையுடன் அழைத்துச் சென்று ஆசனத்தில் இருத்தினான்.

“வணிகரே, நீர் தன் நலங்கருதாது தர்மம் செய்து வருகிறீர். எமது ஊரில் உள்ள பாடசாலை மிகவும் பின் தங்கியது. அதை உங்கள் முயற்சியால் பெரிய பாடசாலை ஆக்கியுள்ளீர்கள். அதனால் பட்டணத்திற்குப் படிக்கச் சென்ற ஊர் மாணவர்கள் இப்போ எமது பாடசாலையில் கற்கிறார்கள். அத்துடன் பட்டணத்துப் பிள்ளைகளும் வந்து படிக்கிறார்கள். இத்தகைய அருஞ் செயலைச் செய்த உங்களைப் பாராட்ட வேண்டும். என்பதற்காகவே மனைவியுடன் வந்தேன்” என்றார்”.

“மயில்வாகனம் வேறு எதற்கோ வந்திருக்கிறார். ஆனால் அதைச் சொல்லாது எனது தான தர்மம் பற்றிச் சொல்கிறார். தான தர்மங்களைச் செய்வதைத் தடுக்கின்ற பாவமளவு பாவம் தான தர்மங்களைச் செய்வர்களைப் புகழ்கின்றவர்களுக்கும் கிடைக்கும் என்று தெரியாதவரல்ல மயில்வாகனம்” என்று எண்ணியவாறு அவரது முகத்தையும் கண்களையும் பார்த்தார். கண்கள் கலங்கிச் சிவந்திருந்தன. முகம் களையிழந்திருந்தது. “ஒரு மாதத்திற்கு முன் அவரது மகளின் திருமணம் குழம்பியதால் வேதனைப்படுகிறார். அதை அவரது முகம் சொல்கிறது.” என்று நினைத்தவாறு; “எனது மகனுக்குக் கல்யாண வயது வந்து விட்டது. எனக்கு ஒரே ஒரு மகன். எனது சொத்துக்களுக்கெல்லாம் வாரிசு அவன் தான். அவன் ஆசிரியராகக் கடமை பூரிகிறான் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். நான் செய்யும் தான தர்மங்கள் தான் எனது குடும்பத்தை நல்ல நிலையில் வைத்திருக்கிறது. எனது மகனுக்குப் பெண் தேடுகிறேன். சீதனமாக எதுவும் தேவையில்லை. நல்ல குடும்பமாக இருத்தல் வேண்டும்.” என்றான்.

“நீங்கள் செய்யும் தான தர்மங்களுக்கு இடையூறில்லாத ஒரு புண்ணியவதி தான் உங்களுக்கு மருமகளாக வருவாள்” என்றார் மயில்வாகனம்.”

“நல்ல ஒரு குடும்பப் பெண்ணாக இருந்தால் சகல சௌபாக்கியங்களும் தேடி வரும் என்று நம்புவன் நான். நீங்கள்

விரும்பினால் உங்கள் மகள் மகாலட்சுமியை என் மருமகளாக்கிக் கொள்கிறேன்” என்றார் தனபாலன்.”

“குடிப்பதற்குப் பழரசம் கொண்டு வந்த தனபாலனின் மனைவி சொன்னாள்; “நான் முன்பே இதைப் பற்றிச் சொன்னனான். நீங்கள் விரும்பினால் அடுத்த முகூர்த்தத்தில் திருமணத்தை வைக்கலாம்” என்றாள்.”

“நாங்கள் அந்த நோக்குடன் தான் வந்தோம். நாம் கேட்பதற்கு முன் குறிப்பால் உணர்ந்து விட்டீர்கள்” என்றார் மயில்வாகனம்.”

“ஒரு போதும் வராத நீங்கள் வந்திருக்கிறீர்கள். பழங்கள் கொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள். அதை விட உங்கள் முகமும் கண்களும் நீங்கள் வந்த காரியத்தைக் கூறிக்கொண்டிருக்கின்றன” என்றான் தனபாலன்”.

“ஆகையால் அன்பானவர்களே, இரக்க வரும் ஒருவரின் முகத்தையும் கண்களையும் பார்த்து அவர் வந்த விஷயத்தை அறிந்து உதவப் பழகுங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**நினைத்து இதுவென்றந் நீர்மையே நோக்கி
மனத்தது அறிந்தீவார் மாண்டார் - புனத்த
குடினா இரட்டும் குறிவரை நாட!
கடினாயில் கல்லிடுவார் இல்.**

கொடுப்பவர்கள் பலர். ஆனால் இரக்க வந்தவர்களின் குறிப்பறிந்து கொடுப்பவர்கள் சிலரேயாகும். இரக்க வந்தவர் கேளாமல் இருக்க, அவரின் குறிப்பறிந்து கொடுப்பதே உயர்ந்த கொடையாகும். 'கடினையில் கல் இடுவார் இல்' என்பது பழமொழி. பிச்சை கேட்பவரின் பிச்சைப் பாத்திரத்தில் கல்லிடுபவர்கள் யாரும் இல்லை. பிச்சைப் பாத்திரத்தில் கல்லிடாதவர் யாரும் இல்லாதது போல ஒருவர் இரக்கு முன்பே கொடுத்தல் வேண்டும்.

7 “அன்பானவர்களே, ஒரு பாத்திரத்தின் உள்ளேயிருந்து கடித்து விட்டு ஓடும் பாம்பைப் பிடித்து அதன் பற்களைப் பிடுங்க நினைப்பவர்கள் எவரும் இல்லை. ஏனெனில் பாம்பைப் பிடித்துப் பற்களைக் கழற்று முன் கடிக்கப்பட்டவர் இறந்து விடுவார். அத்துடன் அது பெரும் சிரமமானதும் ஆபத்து நிறைந்ததுமான செயலாகும். கடித்த பாம்பை அடித்துக் கொல்வதே முறை. அது போல மிகுந்த பகைமை கொண்டு தம்மை அழிக்க முயல்பவர்களை மன்னிக்கக் கூடாது. அவர்களை அழித்தல் வேண்டும். பகைவருடைய தகைமையை அழிக்கக்கூடிய திறமை இருந்தும், அவ்வாறு செய்யாமல் இருப்பவன் உயிரோடு இருந்தாலும் இறந்தவனே யாவான். மனம் திருந்தாத பகை ஒருவனுக்கு இருக்குமானால், அது அவனைச் சேர்ந்தவர்கள் பலரைப் பிரிக்கும் கோடரியாக அமையும்.”

“நாவலூர் மன்னன் கரிகாலன். உறையூர் மன்னன் செங்கதிர்ச் செல்வன். இருவருக்கும் அவரவரின் பேரணார் காலத்திலிருந்தே பகை இருந்து வந்தது. நாவலூர் பெரிய நாடு.

படை பலம் மிக்க நாடு. எனினும் கரிகாலன் இரக்க சபாவம் உள்ளவன். அதனால் சிற்றரசனான உறையூர் மன்னன் செய்யும் தீமைகளைப் பொறுத்து வந்தான். கரிகாலனது மகளுக்குத் திருமணம் நடைபெற ஏற்பாடாகி இருந்தது. மன்னனும் மக்களும் திருமணவிழாவைக் கோலாகலமாக நடத்தத் திட்டமிட்டுச் செயற்பட்டார்கள். இதை அறிந்த செங்கதிர்ச் செல்வன் அயல் நாடான புலியூர் மன்னனுடன் சேர்ந்து நாவலூரின் எல்லைக் கிராமங்களைத் தாக்கி அழித்து மக்களைக் கொடுமைப் படுத்தினான். மறு நாள் திருமணம். முதலமைச்சர் கரிகாலனைச் சந்தித்துச் சொன்னார் ; “மன்னா, செங்கதிர் செல்வனின் அட்டகாசத்தைப் பொறுக்க முடியவில்லை. அவன் எமது குளக்கட்டை இலக்கு வைத்துத் தாக்கத் திட்டமிட்டுள்ளான். குளக்கட்டு உடைந்தால் பல கிராமங்கள் நாசமாகும். அத்துடன் கோடை காலத்தில் பயிர் செய்ய முடியாது போய்விடும். நாளை இளவரசியின் திருமணம். அதை முடித்துக் கொண்டு உறையூர் மீது படை தொடுக்க வேண்டும்” என்றார்.

“கரிகாலன் சிறிது நேரம் சிந்தித்தான். பின்பு சொன்னான் ; “பகையை அடியோடு அழித்து விடுவது தான் அறிவுடமை. பின்னர் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று விட்டமையாற்றான் குளக்கட்டு வரை தாக்கச் செங்கதிர்செல்வன் துணிந்தான். மன்னர்களுக்கு நாட்டின் நிலை தான் முக்கியமே தவிரக் குடும்ப விழாக்கள் முக்கியமல்ல. அதனால் முப்படைத் தளபதிகளையும் அழைத்துள்ளேன். அவர்களின் தலைமையில் படைகள் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டு

ஒன்று புலியூருக்கும் மற்றது உறையூருக்கும் செல்லட்டும். நான் நாளை திருமண வைபவத்தை முடித்துக் கொண்டு போர்க்களத்திற்கு வருகிறேன்” என்றான்”.

“அன்று இரவு நிலைமை மோசமடைந்தமையால் கரிகாலன் தனது பாதுகாப்பு வீரர்களுடன் புலியூருக்குச் சென்றான். பதினைந்து தினங்கள் பெரும் போர் நடைபெற்றது. பதினாறாவது தினம் நாவலூர்ப் படைகள் உறையூரையும், புலியூரையும் கைப்பற்றின. போர் முடிவடைந்த பின் நாட்டுக்குத் திரும்பிய மன்னன் மணமக்களை வாழ்த்தினான். முதலமைச்சர் சிறப்பாகத் திருமணத்தை நடத்தி வைத்தமைக்காகக் கரிகாலன் அவரைப் பாராட்டிய தோடு பரிசுகளும் அளித்தான்.”

“அன்பானவர்களே, பகையை உடனே தீர்த்துக் கொள்ளல் வேண்டும். இல்லாவிட்டால் எள்ளின் அளவேயான சிறுபகையானாலும் சிறு தீப்பொறி காடு முழுவதையும் அழிப்பது போலக் குடும்பத்தை அழித்து விடும். அதனால் காரணமின்றிப் பகை கொள்ளாதீர்கள். பகை கொண்டால் அதை எப்பாடுபட்டாவது தீர்த்துக்கொள்ளுங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**முன்னலிந்து ஆற்ற முரண்கொண்டு எழுந்தோரைப்
பின் நலிந்தும் என்றிருத்தல் பேதைமையே – மின்னினன்று
காம்பன்ன தோளி! கலத்தில், கடித்தோடும்
பாம்பின்பல் கொள்வாரோ இல்.**

பகையை முளையிலேயே கிள்ளி விடுவது தான் அறிவுடையவரின் செயல். காலங்கடத்தினால் பகை காலங்கடத்துபவனை அழித்து விடும். 'கடித்தோடும் பாம்பின் பல் கொள்வாரோ இல்' என்பது பழமொழி.

8

“அன்பானவர்களே, வலியவர்களுடன் சேர்ந்திருப்பவர்கள் அவர்கள் விரும்புவதை விரும்பக்கூடாது. தவறிவிரும்பினால் கூட்டில் இருக்கும் கொடிய மிருகத்தைத் திறந்து விடுதல் போன்றதாகும். அரசனைச் சார்ந்து வாழ யாரும் முயலக்கூடாது. ஏனெனில் அவ்வாழ்க்கை பாம்புடன் ஓர் அறையுள் வாழ்வதைப் போன்ற அச்சத்தை உடையது. அரசருக்கு முன்னால் சிரிக்கக்கூடாது; இரகசியம் பேசக்கூடாது; அவரை விட்டு நீங்கக் கூடாது. மீறி நடந்தால் உயிரை விட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படும்.

“காவல் ஊர் அரசன் மார்த்தாண்டன். அவனது நண்பன் வேல் நம்பி. வேல்நம்பி சிறந்த புலவர். அந்தப் புலமை காரணமாக மார்த்தாண்டன் வேல்நம்பியை மிகவும் நேசித்தான். அதனால் அவன் செல்லுமிடமெல்லாம் வேல்நம்பியையும் அழைத்துச் செல்வான். ஒரு முறை துறையூருடன் மார்த்தாண்டன் போர் செய்தான். போர் பல நாட்கள் நீடித்தமையால் அவன்வேல் நம்பியைப் போர்க் களத்திற்கு அழைத்துச் சென்று தினமும் நடைபெறும் போரைப் பற்றிப் பாடச் சொன்னான்.”

“வேல்நம்பிக்கு அரசனின் போக்குப் பிடிப்பதில்லை. இருந்தும் எதுவும் செய்ய முடியாததால் அவருடன் சேர்ந்திருந்தான்.

வேல் நம்பி தனது தாய் மாமனின் மகளான கயல்விழியை உயிருக்குயிராகக் காதலித்தான். ஆனால் கயல்விழி வேல்நம்பியுடன் கதைத்ததில்லை. பெற்றோர் நிச்சயித்ததால் அவள் அவனை நினைத்து வாழ்ந்து வந்தாள். ஒரு நாள் சிவன் கோயிலுக்கு வந்த கயல்விழியைக் கண்ட மாத்தாண்டன் கயல்விழியின் அழகால் கவரப்பட்டான். அதனால் அவன் கயல்விழியைப் பற்றி விசாரித்தறிந்து, முதலமைச்சரை கயல்விழியின் வீட்டிற்குப் பெண்கேட்டு அனுப்பினான். நாட்டை ஆளும் மன்னன் பெண்கேட்டு வந்ததைக் கயல்விழியின் பெற்றோரால் நம் பமுடியவில்லை. அது தமது மகளின் அதிட்டம் என நினைத்து ஒப்புக்கொண்டனர். அதை அறிந்த வேல் நம்பி மார்த்தாண்டனிடம் சென்று தனக்கு நிச்சயிக்கப்பட்ட பெண்ணைத் திருமணம் செய்ய வேண்டாம் என்று கூறினான்”.

“பெண்பித்துப் பிடித்தவர்களுக்குப் பெற்றோர் சொன்னாலே பிடிக்காது. பிறர் சொன்னால் கேட்பார்களா...? அதனால் மார்த்தாண்டன் வேல்நம்பியுடன் தந்திரமாகக் கதைத்து விட்டு ஒற்றன் ஒருவனை அனுப்பி அவனைக் கைது செய்து கொலை செய்வித்தான். பின் அவனது உடலைக் காட்டில் புதைப்பித்தான். வேல்நம்பியின் பெற்றோர் அவன் விரும்பிய பெண் கிடையாமையால், அவன் ஊரை விட்டுச் சென்று விட்டான் என்றே நினைத்தனர். ஊரவரும் அப்படியே நினைத்தனர். அதனால் அன்பானவர்களே வலிமையுள்ளவர்களை நம்பி அவர்களைச் சார்ந்து வாழ்வோர் மிகவும் அவதானமாக இருத்தல் வேண்டும்.

வலிமையுள்ளோர் விரும்பும் பொருளை அவர்களைச் சார்ந்து வாழ்வோர் விரும்பக் கூடாது. அப்படியல்லாது விரும்பினால் அது பெரும் ஆபத்துக்களைத் தரும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**இடுகூடைத்தேர் மன்னர் எமக்கமையும் என்று
கடிதவர்தாம் காதலிப்ப தாம்காதல் கொண்டு
முடிய எனைத்தும் உணரா முயறல்
கடியன கனைத்து விடல்.**

மன்னர் விரும்புவதை அவரைச் சார்ந்து வாழ்வோர் விரும்பக்கூடாது. மீறி விரும்பினால் ஆபத்துக்கள் பலவும் வரும். ‘கடியன கனைத்து விடல்’ என்பது பழமொழி.

9 “அன்பானவர்களே, ஒருவர் வறுமையற்று வந்து தஞ்சமடைந்திருந்தாலும், அவரை அன்புடன் உபசரித்தல் வேண்டும். அதை விட்டு விட்டுத் தஞ்சமடைந்தவர் உண்ண வழியில்லாதவர், நாமில்லாவிட்டால் வாழ மாட்டாரென்று நினைத்துப் பலர் முன்னிலையில் அவரை அவமானப்படுத்தினால், அவருக்கும் கோபம் வரும். இது ஒரு நாயை வளர்ப்பவன் அதனை அன்புடன் பேணாமல் கட்டி வைத்து அடிப்பதால் அந்நாய் அவனைக் கடிப்பதைப் போன்றதாகும். உங்களை நம்பி வந்து உங்களோடு தங்கியிருப்பவனாலும் அவனுக்கும் மானம் உள்ளதென்பதை நினைவில் வைத்திருங்கள். பொங்குவனுக்கு ஒரு பாணை அமுதே சொந்தம். ஆனால் இரப்பவனுக்குப் பலபாணை அமுது கிடைக்கும். நீங்கள் அவமானப்படுத்தினால் அவனும் அவமானப்படுத்தி விட்டு உங்களை விட்டுச் சென்று விடுவான்.”

“சின்னத்துரை நாவலூரில் வாழும் பெருந் தனவந்தன். ஆனால் கஞ்சன். தர்மம் செய்வதை விரும்பாது, பொருள் சேகரித்துப் பௌத்திரப்படுத்துவதில் கண்ணாயிருப்பவன். அவனது மைத்துணன் மார்க்கண்டன். விவசாயி, வசதி குறைந்தவன். எந்நாளும் குடித்து விட்டு வந்து வீட்டில் கலகம் செய்வான். அவனது மனைவியும் பிள்ளைகளும் மரியாதைக்கு அஞ்சி அவனது கொடுமைகளைப் பொறுத்துக் கொண்டிருந்தனர். ஒரு நாள் மார்க்கண்டன் நன்றாகக் குடித்து விட்டுப் போதையில் வந்து தனது வீட்டைத் தீயிட்டுக் கொழுத்த முயன்றான். அதனால் கோபங்கொண்ட அவனது மூத்த மகன் மார்க்கண்டனைத் தள்ளி விழுத்தி இழுத்துச் சென்று வீதியில் விட்டு விட்டு ; “இனிமேல் வீட்டுக்கு வந்தால் கொலை செய்வேன்” என்று சொன்னான். போதை தெளிய வீட்டுக்கு வந்த மார்க்கண்டனை அவனது மனைவி ஏற்கவில்லை. ஏசித்துரத்தினாள்.”

“அதனால் மனவருத்தப்பட்ட மார்க்கண்டன், தனது நெருங்கிய உறவுக்காரனான சின்னத்துரையின் வீட்டுக்குச் சென்று தான் ஒழுங்காக வாழ விரும்புவதாகவும் அங்கு தங்க அனுமதிக்கும்படியும் கேட்டுக் கொண்டான்; ‘உன்னைக் கவனிக்க யாரும் இல்லையென்று உனது குடும்பத்தவர்கள் நினைத்து விட்டார்கள். நான் இருக்கிறேன். உனக்கு எந்தத் துன்பமும் வராது’. என்றான். மார்க்கண்டன்”

“அதை நம்பி அங்கே தங்கினான். தினமும் அவன் நன்றாக வேலை செய்வான். ஆனால் சின்னத்துரை அதற்கு கூலி கொடுக்கமாட்டான். மிஞ்சிய உணவு வகைகளைக் கொடுப்பான். பின் அவனைப் பற்றியும் அவனது குடும்பத்தைப் பற்றியும் இழிவாகப் பேசுவான். ஒரு நாள் மார்க்கண்டன் வயலில் நன்றாக வேலை செய்து விட்டுக் களைத்துப் போய் வந்திருந்தான். அன்று மத்தியானம் கொடுத்தனுப்பிய உணவு அவனுக்குப் போதாதிருந்தது. அவன் ஓய்வெடுப்பதைக் கண்ட சின்னத்துரை சொன்னான்; “மார்க்கண்டு சும்மாவிருந்து சாப்பிட்டதால் தான் உனது மகனும் மனைவியும் உன்னை அடித்துக் கலைத்தவை. வேலை செய்யாமல் ஏன் இருக்கிறாய்? என்றான்.” அப்போது ஊரவர் பலர் அவனது வீட்டில் இருந்தனர். அவர்களில் ஒருவன் சொன்னான் ; “ஒழுங்காக இருந்தால் யாரும் கவனிப்பார்கள். இவனை நம்ப முடியாது” என்றான். அதைக் கேட்ட மார்க்கண்டனுக்குக் கோபம் வந்தது. சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டான்.

“எனக்கு மார்க்கண்டன் நெருங்கிய இனத்தவன். அவனுக்குப் போக இடமில்லாததால் இங்கு வந்திருக்கிறான். பழக்க வழக்கங்கள் சரியில்லை. அதனால் தான் மகன் அடித்துக் கலைத்தவன்” என்றான் சின்னத்துரை”.

அதைக்கேட்டதும் பொறுமையை இழந்தான் மார்க்கண்டன்; “ சின்னத்துரை, நான் காலையில் இருந்து மாலை வரை

வயல்களிலும் தோட்டங்களிலும் வேலை செய்கிறேன். கூலி தரவேண்டாம் நல்ல சாப்பாடாவது தாறியா..? நீ தஞ்சமென்று வந்தவனைக் காப்பதை விட்டு விட்டு இகழ்ந்து பேசுகிறாயே என்னாலும் உன்னைப் பற்றிப் பேச முடியும்” என்று கூறிவிட்டு வீட்டை விட்டுச் வெளியேறிச் சென்று சிவன்கோயில் மடத்தில் இருந்தான்.” அதனால் அன்பானவர்களே, தஞ்சமென்று வந்தவர்களை நல்ல முறையில் நடத்துங்கள். இல்லாவிட்டால் அவமானப்படுவீர்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

ஆற்றார் இவர்என்று அடைந்த தமரையும்

தோற்றத்தாம் எள்ளி நலியற்க – போற்றான்

கடையடைத்து வைத்துப் புடைத்தக்கால் நாயும்

உடையாணைக் கவ்வி விடும்.

தஞ்சமென்று வந்தவரைப் பலரறிய இகழ்ந்தால் அவரும் இகழ்வார். நாயை வளர்ப்பவன் அதை அடிக்கடி தாக்கினால், அது கடிக்கும். ‘கடையடைத்து வைத்துப் புடைத்தக் கால் நாயும் உடையாணைக் கவ்வி விடும்’ என்பது பழமொழி.

10

“அன்பானவர்களே, கண்கள் தான் ஒரு மனிதனில் முக்கியமான உறுப்பு. கண்களால் உலகை ஒருவர் அறிந்து கொள்வது போல, அக்கண்களால் அனைவரையும் அறிந்து கொள்ளலாம். அன்பான கண்கள், அறிவான கண்கள், போதை மிகுந்த கண்கள், கொடுமை மிக்க கண்கள் என்றெல்லாம் இருக்கிறது. உருவத்தை நாம் கண்களாற் பார்க்கிறோம். மனதைப்

பார்க்க வேண்டுமானால், நாம் கண்களைப் பார்த்து அறிந்து கொள்ளலாம். கண்கள் தான் மனதைக் காட்டும் கண்ணாடி யாகும். தீயவர்கள் தாம் செய்யும் தீயசெயல்கள் வெளிப்படாது பணம் என்ற மலை மறைத்துக் கொண்டிருக்கிறது என்று நினைப்பார்கள். அதனால் தாம் செய்யும் பழிபாவங்களைப் பற்றி அவர்கள் சிந்திப்பதில்லை. கண்பார்வை அம்பிலும் கூர்மையானது. அதனால் அது எத்தகைய இரும்புக் கோட்டையையும் ஊடுருவிச் சென்று அங்கு நடப்பவற்றை அறிந்து கொள்ள வல்லது.”

‘ஆம்பலூர் மன்னன் வளவன். அவனது ஆபரணசாலையில் விலை மதிக்க முடியாத இரத்தினங்களும், பொன் ஆபரணங்களும் குவிந்து கிடக்கும். அதை அவன் பெருமையாக எண்ணிக் காட்சிப் படுத்துவான். அப்பொழுது நாட்டிலுள்ள பெரும் பெரும் பிரமுகர்களும் அயல் நாட்டு மன்னர்களும், பிரமுகர்களும் வந்து பார்த்துத் திகைப்படைவர். அந்த முறை காட்சிப்படுத்த ஆபரணங்களை ஆயத்தம் செய்த போது விலை மதிப்பற்ற இரண்டு மாணிக்கக் கற்களை காணவில்லை. களஞ்சியக் காப்பாளர் திகைத்துப் போனார். அதிர்ச்சியுடன் அச்செய்தியை மன்னனுக்கு அறிவித்தார். மன்னன் எதுவும் பேசவில்லை”

“களஞ்சியக் காப்பாளர் சொன்னார் ; “மன்னா, எமது நாட்டின் முக்கிய பிரமுகர்கள் சிலரையும் வெளிநாட்டு மன்னர்களையும் மட்டும் கண்காட்சியைப் பார்த்த பின்

சோதிப்பதில்லை. வெளிநாட்டு மன்னர் அவற்றைப் பார்வையிடும் போது எமது நாட்டுப் பாதுகாப்பு படை வீரரில் கைதேர்ந்தவர்கள் பிற நாட்டரசர்களுக்கு ஆபரணங்களைப் பற்றி விளக்கிக் கூறுவதற்காக அவர்களுடன் இருப்பார்கள். எமது நாட்டின் முக்கிய பிரமுகர்கள் மட்டும் எந்நேரமும் அங்கு சென்று வருவர்” என்றான்”.

“மன்னன் அரச சபையைக் கூட்டி ஆலோசனை நடத்தினான். பின்பு படைத்தளபதியை அழைத்து அவனது காதுள் இரகசியமாகச் சொன்னான் ; “ முதலமைச்சரின் வீட்டைச் சோதனை செய்”. என்று. தளபதி தயங்கியவாறு மிகவும் இரகசியமாகச் சொன்னான்; “ அரசே, இது பெரும் சிக்கலான விஷயம். நாட்டிலுள்ள முக்கிய பிரமுகரது வீட்டைச் சோதனை செய்வது பெரும் தீமைகளை உண்டாக்கும். எனவே முதலமைச்சரை அழைத்து...” என்று அவன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது மன்னன் மிகவும் ஆறுதலாகச் சொன்னான்; “சொன்னதைச் செய்” என்று”

“ஒரு மணிநேரம் கழித்து வந்த தளபதி காணாமற் போன இரண்டு மாணிக்க கற்களையும் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். அதைப் பெற்றுக் கொண்ட மன்னன் சொன்னான் ; “காணாமற் போன இரண்டு மாணிக்கக்கற்களும் கிடைத்து விட்டன. அப்பொழுது மன்னன் முதலமைச்சரின் முகத்தைப் பார்த்தான். அது கலவரமடைந்திருந்தது. முதலமைச்சர் எழுந்து கலவரத்துடன் மன்னருக்கருகில் வந்தார். மன்னன் சொன்னான் ; “தீய செயல்களைச் செய்து விட்டு , புதவி பணம் என்பன அத்தீய

செயலை மறைக்கும் எனப் பலர் நினைக்கிறார்கள். முதலமைச்சரின் முகமும் கண்களும் கடந்த நான்கு மாதங்களாக கலவரமடைந்திருந்தன. அதற்கு காரணம் எதுவாக இருக்கும் என்று நான் ஆலோசித்தேன். அத்துடன் முதலமைச்சர் தான் ஓய்வு பெறப்போவதாக அடிக்கடி கூறிக் கொண்டிருந்தார். அத்துடன் மணியூர் வீரர்கள் சிலர் முதலமைச்சரைச் சந்திப்பதாகவும் அறிந்தேன். அதனால் முதலமைச்சரின் வீட்டைச் சோதனையிடச் சொன்னேன். ஆனால் அங்கு மாணிக்கக் கற்கள் இல்லை. ஆனால் அவரது மனைவி மூலம் உண்மையை அறிந்து கொண்டேன். அதன் பின் வேறு இரு மாணிக்கக் கற்களைச் சபையில் காட்டிய போது முதலமைச்சர் திகைத்ததையும், அவரது கண்கள் மிரண்டதையும் கண்டேன். ஆனால் நான் கேட்க முன் பயத்தால் முதலமைச்சர் தான் செய்த களவு வெளிப்பட்டு விட்டதென்று நினைத்துத் தடுமாறி விட்டார்” என்றான் அரசன். அதனால் அன்பானவர்களே ஆசை மிகுதியால் நீங்கள் தவறுகள் செய்தாலும், அத்தவறை உங்கள் கண்களே காட்டிக் கொடுத்து விடும்.” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

யாம் தீய செய்த மலைமறைத்தது என்றெ ண்ணித்

தாம் தீயார் தந்தீமை தேற்றாரால், - ஆம்பல்

மணவில் கமழும் மலிதிரைச் சேர்ப்ப;

கணையினும் கூறியவாம் கண்.

தீமையை மறைத்தாலும் அது அம்பை விடக் கூர்மையான பார்வையால் வெளிப்படுத்தப்படும். அத்துடன் செயல்களைக் கண்கள் காட்டிக் கொடுத்து விடும். 'கணையினும் கூறியவாம் கண்' என்பது பழமொழி.

“அன்பானவர்களே, மனிதர்கள் தர்மப்படி வாழ்தல் வேண்டும். அப்படி வாழாவிட்டால் தமக்குத் தாமே துன்பஞ் செய்தவர்களாவர். சில தீயவர்கள் ; பாவமும் இல்லை புண்ணியமும் இல்லை மனம் எதை விரும்புகின்றதோ அதைப் பூர்த்தி செய்து வாழ்வது தான் இன்பமான வாழ்க்கை” என்று சொல்கின்றனர். இத்தகைய தீய உபதேசங்களைச் செய்பவர்கள் தீயவர்கள். தீயிலும் கொடியவர்கள். இவர்கள் நறுமணம் மிக்க சுவை மிகுந்த உடலுக்கு ஆரோக்கியம் தரும் நெய் விட்டுச் செய்த சுவையான பலகாரத்தை எறிந்து விட்டுச் செங்கற்களை விரும்பி உண்பவர்களாவர். இத்தகைய தீயவர்களின் நட்பை விரும்பக்கூடாது. அவர்களின் தீய சொற்கள் எப்பொழுதும் நீங்காத துன்பங்களையே கொடுக்கும்”.

“கடம்பவனத்திலே அங்குசன் என்ற யானையின் தலைமையில் ஊனுண்ணாத மிருகங்கள் வாழ்ந்து வந்தன. அங்கு வாழும் பன்றியைத் தவிரந்த மிருகங்கள் மிகவும் ஒழுக்கமாகவும் ஒற்றுமையாகவும் வாழ்ந்து வந்தன. பன்றி மட்டும் யாருக்கும் அடங்காமல் தீய செயல்களைச் செய்யும். தீமையானவற்றைப் பேசும். காட்டில் இருக்கும் புற்களை உண்ணாமல் சேற்றை உண்ணும். குளத்தில் குளிக்காது சேறுபூசும். குளத்தைக் கலக்கும். அதனால் மற்றைய மிருகங்கள் குடிப்பதற்கு நீரின்றிக் கஷ்டப்படும். அன்று தாகத்துடன் முயலும் மான்களும் குளத்தில் நீர் அருந்த வந்த போது பன்றி குளத்தைக் கலக்கிக் கொண்டிருந்தது. அதைக்கண்ட முயல் சொன்னது; “அண்ணா, சுத்தமான நீரைத்தான் குடிக் க வேண்டும். அழுக்கடைந்த சேற்று நீரைக்

குடித்தால் நோய்கள் வரும். அதனால் குளம் முழுவதையும் கலக்கிச் சேறாக்காது குளத்தின் ஒரு கரையில் நின்று நீரைக்குடியங்கள்”

“எனக்கு எனது வேலை தெரியும். நான் குளத்தில் நீச்சலிடித்துக் குளிப்பேன். சுத்தமான நீரைக் குடிக்க வேண்டுமானால் காட்டின் நடுவே உள்ள குளத்திற்குச் செல்லுங்கள்” என்றது பன்றி”.

“அண்ணா, எமது தலைவர் காட்டின் நடுவே உள்ள குளக்கரைக்குச் செல்ல வேண்டாமென்று கூறியது உங்களுக்குத் தெரியாதா? அங்கு கொடிய மிருகங்கள் வரும். அவை எம்மைக் கொன்று தின்று விடும்” என்றது மான்”.

“மறு நாட்காலை மிருகங்கள் எல்லாம் ஒன்று கூடி நின்ற வேளையில் பன்றி சொன்னது; “காட்டின் கிழக்குப் பக்கமாக உள்ள சோலையில் கரும்பும், இளநீரும் , சோளமும், பயறும் உள்ளன அங்கு இன்று செல்வோம் வாருங்கள்” என்றது”.

“அது மனிதர்களுடைய தோட்டம். அதை அழிப்பது பாவம். அவர்கள் அறுவடை செய்த பின்பு செல்வதுதான் நல்லது” என்றது மான்”.

‘அது தான் சரி” என்றது முயல்.

“நீங்கள் வராவிட்டால் விடுங்கள் நான் இன்று அங்கு சென்று வயிறாற உண்ணப் போகிறேன் “ என்றது பன்றி”.

“பாவமான செயல்களைச் செய்யாதே. கடவுள் எமக்குப் போதுமான அளவு உணவைப் படைத்துள்ளார். ஆனால் மனிதர்களை அவர்கள் உழைத்து உண்ணும்படி படைத்துள்ளார். அதனால் நாம் முயற்சிக்காது கடவுள் தந்ததை உண்டு வாழ வேண்டும். மனிதன் கடும் முயற்சி செய்தால் தான் அவனுக்கு உணவு கிடைக்கும். அதைத் திருடுவது பாவம்” என்றது மான்”.

“பாவம் புண்ணியம் பார்த்தால் விதம் விதமான ருசியான உணவுகளை உண்ணமுடியாது. கடவுள் எமக்குக் கரும்பையும் சோளத்தையும் தினையையும் விதைத்துத் தரவில்லையே, அதனால் மனிதர்கள் வித்தை உண்பதில் பாவமில்லை. மனம் விரும்பியபடி வாழ்வது தான் சந்ஷோசம். வாழ்நாள் முழுவதும் புற்களையும், காய்ந்த புற்களையும், சருகுகளையும் உண்டு வாழ முடியாது. உங்களுக்குப் பயம். அதனால் தான் பாவ புண்ணியங்களைப் பற்றிப் பேசுகிறீர்கள். பாவத்தையும் புண்ணியத்தையும் காட்டுங்கள் பார்ப்போம். நான் காட்டுவேன். நீங்கள் பாவப்பட்டவர்கள் புற்களையும், குழைகளையும் உண்கிறீர்கள். நான் புண்ணியவான் கரும்பும், தானியங்களும் உண்ணப் போகிறேன்” என்றது பன்றி”.

“அன்று பன்றி அருகில் உள்ள தோட்டத்திற்குச் சென்றது. அங்கு காவலில் நின்ற நாய்கள் பன்றியைத் தூரத்தித் தூரத்திக் கடித்தன. வலியையும் வேதனையையும் பொறுக்க முடியாது அலறியபடி வந்தது பன்றி. அதன் உடலெங்கும் இரத்தக் காயங்கள்.

சில இடங்களில் தசைகள் கடித்து எடுக்கப்பட்டிருந்தன. அதைக் கண்ட மான் ; “ இது தான் புண்ணியவானின் நிலை” என்று சிரித்தது”.

“கேலி பண்ணக் கூடாது. பாவம் பன்றி. நல்ல வார்த்தைகளைக் கேளாது மனம் போனபடி வாழ்வது தான் இன்பமான வாழ்க்கை என்றுசொன்னதற்குத் தண்டனை. நீங்கள் காட்டுக்குள்ச் சென்று பச்சிலைகளைப் பறித்து வாருங்கள். பன்றியின் காயங்களுக்கு மருந்திடுவோம்” என்றது யானை”.

“முயலும் மானும் பச்சிலையைத் தேடிக் காட்டுக்குச் சென்றன. ஆகையால் அன்பானவர்களே, மனம் போன போக்கிற்கேற்ப நடந்தால் துன்பங்கள் தான் வந்து சேரும். ஆகையால் ஒற்றுமையாகவும் ஒழுக்கமாகவும் வாழப் பழகிக் கொள்ளுங்கள்’ என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

*மறுமையொன் றுண்டோ மனப்பட்ட எல்லாம்
பெறுமாறு செய்யின் என்பாரே – நறுநெய்யுள்
கட்டி அடையக் களைவித்துக் கண்சொரீ இ
இட்டிகை தீற்று பவர்.*

மக்களுக்குத் தீய உபதேசங்கள் செய்து அவர்களைத் தீயவழியில் நடக்கச் சொல்வோர் மிகவும் கொடியவர்கள். அவர்கள் எப்போதும் துன்பப்பட்டுக் கொண்டே இருப்பார்கள். ‘**கண் சொரீஇ இட்டிகை தீற்றுபவர்**’ என்பது பழமொழி.

“அன்பானவர்களே, ஒருவர் மதிக்கப்பட வேண்டுமானால் அவர் நல்ல செயல்களைச் செய்தல் வேண்டும். செயல்கள் தான் மதிக்கப்படுவனவே தவிர மனிதர்கள் மதிக்கப்படுவதில்லை. ஒருவன் தனது மனைவியுடன் இருந்து, வந்த விருந்தினர் உணவு உண்டு செல்ல, வரும் விருந்தினரை எதிர்பார்த்து இருப்பானேயானால் உணரில் உள்ள இரப்போர் எந்நேரமும் நம்பி அவனது வீட்டுக்குச் செல்வர். இன்னொருவன் பெற்றோருக்கே உணவு கொடுக்கா - தவனாக இருந்தால் உணரில் உள்ளயாரும் அவனை மதித்து அவனது வீட்டுக்குச் செல்ல மாட்டார்கள். காகங்கள் கூடத் தமக்கு உணவு வைக்காதவர்களின் வீடுகளுக்குச் செல்லாது.”

“தீய செயல்களைச் செய்து காயப்பட்ட பன்றியைப் பல மிருகங்கள் ஒதுக்கின. தாம் பன்றியுடன் கதைத்தால் தம்மைப் பிற காட்டு மிருகங்கள் மதியாது என்று நினைத்து முயலைத் தவிர்ந்த ஏனைய மிருகங்களெல்லாம் புல்மேயக் காட்டுக்குச் சென்றன. பன்றியால் எழுந்து நிற்கக்கூட முடியவில்லை. அதனால் உதவி செய்யும்படி அழுதது.”

“பன்றியின் துன்பத்தை உணர்ந்த முயல் காட்டிற்குச் சென்று பச்சிலைகளைப் பறித்து வந்து அதன் காயத்தில் கட்டியது. மிகுதியை அது உண்ணக் கொடுத்தது. பின் யானையிடஞ் சென்று பன்றிக்குக் குடிக்க நிர் கொண்டு வந்து கொடுக்கும்படி சொன்னது. யானை அதன் நல்ல குணத்தைப் பாராட்டி விட்டு பன்றிக்கு நீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தது. உணவு தேடச் சென்ற மிருகங்கள் தாம்

திரும்பி வரும் போது பன்றிக்குப் புற்களும் பழ வகைகளும் , குழைகளும் கொண்டு வந்தன. மான் முயலைப் பார்த்துச் சொன்னது ; “ நண்பா, நீ பன்றிக்கு உதவுபவன் என்று எமக்குத் தெரியும். கீழோர் திருந்தவும் மாட்டார்கள், உணரவும் மாட்டார்கள். அதனால் தான் நாம் அப்படி நடந்து கொண்டோம். பெரிய கிடாரத்தில் போட்டு அவிய விடும் அரிசியை அது வெந்து விட்டதா என்று ஓர் அகப்பை மூலம் ஒரு பருக்கையை எடுத்துப் பார்ப்பது போல, ஒருவரின் செயலில் இருந்து தான் அவர் நல்லவரா கெட்டவரா என்று அறிந்து கொள்ள முடியும். முயலாரே, நீர் இரக்கமுள்ளீர், அன்பும் பாசமும் உள்ளீர், அதனால் நீர் பன்றியின் அருகில் இருந்து உதவுவீர் என்று தெரிந்து தான் நாம் சென்றோம். தீயவர்களானாலும் நாம் நல்ல செயல்களைத் தொடர்ந்து செய்வதன் மூலம் அவரைத் திருத்தலாம். அதனால் தான் நாம் உமக்கும் பன்றிக்கும் உணவு கொண்டு வந்தோம்.” என்றது. ஆகையால் அன்பானவர்களே, ஒருவன் மதிக்கப்படுவதும் அவமதிக்கப்படுவதும் அவன் செய்யும் செயல்களால் தான் என்பதை உணர்ந்து கொள்ளுங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

பேருலையுள் பெய்த அரிசியை வெந்தமை

ஓர்முழை யாலே உணர்ந்தாங்கு – யார்கண்ணும்

கண்டதனால்காண்டலே வேண்டுமாம், யார்க்கண்ணும்

கண்டது காரணமா மாறு.

செயல்களைக் கொண்டே ஒருவர் மதிக்கப்படுவார். அதனால் பிழையானவற்றைச் செய்யக்கூடாது. 'கண்டது காரணமா மாறு' என்பது பழமொழி.

13

“அன்பானவர்களே, கண்ணாற் கண்டதும் பொய் ; காதாற் கேட்டதும் பொய். தீர்விசாரித்தறிவதே மெய். ஒரு நாட்டின் அரசன் ஒரு முறை மக்களை அழைத்து அவர்களது சொத்துக்கள் பற்றி அறிய விரும்பினான். அப்பொழுது சான்றோன் ஒருவன், பிறனொருவன் தனது வலிமையால் இன்னொருவரின் நிலத்தை அபகரித்துப் பயிர் செய்வதை அறிந்திருந்தும் அது பற்றிச் சொல்லவில்லை. ஆதலால் தன் கண்ணினால் கண்டதேயானாலும் அதனால் வரும் பின் விளைவுகளை ஆராய்ந்து பார்த்த பின்பே சொல்லுதல் வேண்டும்.”

“கடம்பவனத்தில் வாழ்ந்த இரண்டு பலம் மிக்க எருதுகள் முட்டி மோதிச் சண்டை பிடித்துக் கொண்டிருந்தன. அவை இரண்டும் நல்ல நண்பர்கள். எந்நேரமும் இணை பிரியாது வாழ்ந்து வந்தன. திடீரென்று அவை பயங்கரமாகச் சண்டையிட்டதோடு வாய்த்தரக்கத்திலும் ஈடுபட்டன. வெள்ளை எருது சொன்னது “உன்னை, நான் விட மாட்டேன். உன்னுடைய எண்ணம் நிறைவேறாது. நான் தான் பலாசாலி”

“கறுப்பு எருது சொன்னது ; “ எனது கால் தூசிக்கும் உனது பலம் போதாது. வீணாண வார்தைகளைப் பேசாது ஓடிப்போ”

“காட்டு மிருகங்கள் யாவும் ஒன்று கூடின. முயலுக்கு அவை சண்டை பிடிப்பதைப் பார்த்ததுப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை ; “என்ன பிரச்சினையானாலும் பேசித் தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமே தவிரச் சண்டையிடக் கூடாது. தயவு செய்து சண்டையை விடுங்கள்” என்று கெஞ்சியது”.

“நாம் சண்டையிட்டுப் பிரிந்தால் எதிரிகள் நன்மையடைவார்கள். நாம் பலவீனப்பட்டு விடுவோம். எமது இனத்தின் நன்மை கருதிச் சண்டையைக் கைவிடுங்கள்” என்றது மான்.

“நீ தான் தீயவன். சொல் வழி கேட்பதில்லை. ஒற்றுமையாய் இருப்பதில்லை என்று இருவரும் ஏசுவீர்கள். இப்போ முரண்பட்டுச் சண்டை பிடிக்கிறீர்கள். ஒற்றுமையைப் பற்றிக் கூறிய உங்களுக்குச் சண்டை பிடிக்க வெட்கமாக இல்லையா” என்று கேட்டது பன்றி”.

“எருதுகள் இரண்டும் வீராவேசமாகச் சண்டையிட்டதைக் கண்ட குரங்கு ஒன்று அவசரமாகச் சென்று தம் தலைவரான யானைக்குச் சொன்னது. நன்றாக உண்டு விட்டு ஓய்வாகப் படுத்துறங்கிய யானை குரங்கின் சொல்லைக் கேட்டு அவசர அவசரமாக எழுந்து பரபரப்புடன் எருதுகள் சண்டையிடும் இடத்திற்கு வந்தது ; “உன்னை நான் கொல்லாமல் விட மாட்டேன்” என்று கத்தியது வெள்ளை எருது”.

“நானும் உன்னைக் கொல்லாமல் விடமாட்டேன்” என்று கூறியது கறுப்பு எருது. இரண்டு எருதுகளும் கூறுவதைக் கேட்டு

மனவருத்தத்துடன் யானை மிருகங்களை விலத்திக் கொண்டு முன்னே வந்தது. எருதுகள் சண்டையிட்ட இடம் உழுத நிலம் போலக் காணப்பட்டது. யானையைக் கண்ட எருதுகள் இரண்டும் சண்டையிடாது நின்றன. அதைக் கண்ட யானை சொன்னது; “நான் தடுக்க மாட்டேன். சண்டையிட்டுப் பிரிந்து செல்லுங்கள். நாளை சிங்கம் உங்களைப் பிடித்து உண்ணட்டும்”

“அப்போது தான் இரண்டு எருதுகளும் சுற்றிவரப் பார்த்தன. முயல் விம்மி விம்மி அழுது கொண்டிருந்தது. பன்றி விக்கி விக்கி அழுதது. மானும் குதிரையம் கட்டிப்பிடித்து அழுதன”.

‘இப்போது என்ன நடந்ததென்று நீங்கள் அழுகிறீர்கள்? ஏன் எமது மன்னர் கவலையுடன் இருக்கிறார்? நாமிருவரும் யார் பலசாலியென்று பார்க்க விளையாடினோம். நாமிருவரும் நண்பர்கள். எம் மனங்கள் இரண்டும் ஒன்றாக இணைந்துள்ளது. அதனால் வேறு பாடு என்பதற்கு இடமேயில்லை. பழகிய நண்பர்கள் உரிமையோடு இழிவான செயலைச் செய்தாலும் அதில் குறை காணக் கூடாது என்று எமக்குத் தெரியும். நாங்கள் விளையாடினோம்” என்றது வெள்ளைக் காளை. அதை ஒத்துக் கொண்டு தலையசைத்தது கறுப்புக் காளை. மிருகங்களெல்லாம் தாம் அவ்வெருதுகளைத் தவறாக நினைத்து விட்டோமென வருந்தின. ஆகையால் கண்ணாற் கண்டவற்றை உண்மையென்று எண்ணி மற்றவர்களுக்கு கூறுமுன் அவை பற்றி ஆராயுங்கள்.” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

பூந்தண் புனற்புகார்ப் பூமிகுறி காண்டற்கு
வேந்தன் வினாயினான் மாந்தரைச் - சான்றவன்
கொண்டதனை நாணி மறைத்தலால், தன்கண்ணிற்
கண்டதூஉம் எண்ணிச் சொல்லல்.

கண்களாற் கண்டவற்றை நன்கு ஆராயாமல் பிறருக்குச் சொல்லக்கூடாது, 'கண்ணிற்கண்டதூஉம் எண்ணிச் சொல்லல்' என்பது பழமொழி.

14 அன்பானவர்களே, இரகசியங்களை நெருங்கிய நண்பர்களுக்குக் கூடச் சான்றோர் சொல்ல மாட்டார்கள். இரகசியத்தைச் சொன்னால் சான்றோராயினும் வாய் தவறியோ அல்லது சின மிகுதியாலோ கூறிவிடலாம். அதனால் தான் சான்றோர்கள் இரகசியங்களை அடுத்தவர்களுக்குக் கூறுவதில்லை. தோற்றத்தில் நல்லவர்களும் கயவர்களும் ஒரே மாதிரித்தான் காணப்படுவார்கள். ஆனால் குணத்தால், குலத்தால் வேறுபட்டு இருப்பார்கள். கயவர்கள் தாம் விரும்புகின்றவற்றையெல்லாம் செய்து மனம் போன போக்கில் வாழ்வார்கள். இதனால் நன்மை தீமைகளைக் கூடக் கயவருடன் பகிர்ந்து கொள்ளலாகாது. அப்படியிருக்க இரகசியங்களைச் சொன்னால் எப்படி இருக்கும்? கயவர்கள் தாம் கேட்ட இரகசியத்தை மேலும் வலுப்படுத்தி இல்லாத பொல்லாத செய்திகளை எல்லாம் புகுத்திச் சொல்லக்கூடிய அத்தனை பேருக்கும் சொல்லி மகிழ்வதோடு மட்டும் நில்லாது விமர்சனங்களும் செய்வார்கள்.”

“சிவகுருவும் நாகராசாவும் பகைவர்கள். இருவரும் மது அருந்தும் இடத்தில் அடிக்கடி பிரச்சினைப்படுபவர். சிவகுருவின் மனைவி தாரணி. மிகவும் நல்லவள். அவர்களது வீட்டு வேலைக்காரி நாகம்மா. அயலூரவள். அவள் நாகராசாவின் மனைவியின் உறவள். அதனால் இடைக்கிடை நாகராசாவின் வீட்டுக்கும் செல்பவள்”.

“நாகம்மாவின் உறில் உள்ள பணக்காரன் நடராசா. நடராசாவின் மகன் ஆரூரனுக்குச் சிவகுருவின் மகள் செளமியாவைத் திருமணம் பேசினர். நாகம்மாவின் உறவன் நடராசா என்பதால் தாரணி நடராசாவைப் பற்றி விசாரித்தாள். தனது மகளுக்கு அமையவிருக்கும் வாழ்வு என்பதால் மிகவும் அக்கறையாக விசாரித்தாள். அன்று நாகம்மா நாகராசாவின் வீட்டுக்குச் சென்ற போது அத்திருமண விஷயத்தைப் பற்றி நாகராசாவின் மனைவிக்குச் சொன்னாள்.”

“ஏதோ காரணங்களுக்காக அத்திருமணம் குழம்பி விட்டது. திருமண விஷயமாக நடராசா பலமுறை சிவகுருவின் வீட்டுக்கு சென்று வந்தான். அவன் வரும் போது நாகராசாவின் வீட்டுக்கும் செல்வான். அப்பொழுது நாகராசா சிவகுருவின் மகளின் திருமண விடயம் பற்றித் துருவித் துருவிக் கேட்பான். சிவகுருவின் மகள் முன்பு ஒருவனைக் காதலித்திருந்தாள். அவன் ஆரூரனின் நண்பன். அவன் ஆரூரனுக்குச் செளமியாவைச் செய்ய வேண்டாம்

என்று கூறியிருந்தான். அதை நடராசா நாகராசாவுக்கு யாருக்கும் சொல்லாதே” என்று சொல்லிக் கூறிவிட்டான்”.

“கயவர்கள் தாம் அறியும் இரகசியங்களை வலியப்போய் பிறருக்குச் சொல்லி வெளிப்படுத்துகின்ற காரணத்தினால், அவர்கள் அடித்து ஒலியை எழுப்பும் பறை போன்றவர்கள். நாகராசா அந்த விஷயத்தை ஊர் முழுவதும் சொல்லித் திரிந்தான். அதனால் சௌமியாவுக்குப் பேசி வரும் திருமணங்கள் குழம்பிக் கொண்டிருந்தன.”

“சிவகுருவின் நண்பன் ஆறுமுகம். இருவரும் இணைபிரியாத நண்பர்கள். ஒரு நாள் தாங்க முடியாத வேதனையில் இருந்த சிவகுரு தனது மகளின் காதற் பிரச்சினையை மனம் திறந்து ஆறுமுகத்திற்குக் கூறினார். அப்படிக்கூறிய பின் அவருக்குச் சற்று நிம்மதியாக இருந்தது. சௌமியா தான் காதலித்தவனுடன் சென்று விட்டாள். மறு நாள் மிகவும் சிரமப்பட்டு அவளைக் கண்டு பிடித்த சிவகுரு அவளை வீட்டுக்கு அழைத்து வந்து விட்டார். அதையும் சிவகுரு ஆறுமுகத்திற்கு வேதனையைத் தாங்க முடியாது சொல்லி விட்டார். ஒரு நாள் ஆறுமுகம் நன்றாக குடித்து விட்டு அதைத் தன் மனைவிக்குக் கூறிவிட்டார். அதனால் அன்பானவர்களே, இரகசியங்களை உற்ற நண்பர்களுக்குக் கூடக் கூறினால் அது பரவி விடும். அப்படியிருக்க கயவர்களுக்குக் கூறினால் எப்படி இருக்கும்...? அவர்கள் பறையைப் போல

எல்லோருக்கும் கூறி விடுவார்கள். அதனால் இரகசியங்களை யாருக்கும் கூறாதீர்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**நயவர நட்டொழுகு வாரும் தாம் கேட்டது
உயவாது ஒழிவார் ஒருவரும் இல்லை ;
புயல் அமை கூந்தற் பொலந்தொடி! சான்றோர்
கயவர்க்கு உரையார் மறை.**

நண்பர்களே இரகசியங்களை வெளிப்படுத்தும் போது, கயவர்கள் பறையைப் போல அதை விளம்பரப்படுத்தி விடுவார்கள். **‘கயவர்க்கு உரையார் மறை’** என்பது பழமொழி.

15 “அன்பானவர்களே, செயலில் வீரராக இருங்கள். தமக்கு இழிவு வரக்கூடாது என்று எச்சரிக்கையோடு வாழ்பவர்கள், தாம் சரியாகச் செய்ய முடியாத எச்செயலையும் தாம் செய்து முடிப்போம் என்று மார்பு தட்டிச் சொல்ல மாட்டார்கள். அத்துடன் சரிவர அத்தொழிலைப் பற்றி அறியாது அதைப் பற்றிப் பேசவும் மாட்டார்கள். செய்ய வேண்டிய முறைகளைத் தெரிந்து கொள்ளாது, தெரிந்து கொண்டதாகச் சொல்வது பின் பெரும் அவமானத்தைத் தரும்”.

“ஓர் அரசனைப் படைச்செருக்கினாலே வெற்றி கொள்ள முடியாத கோளைகள், தாம் பெரும் போர் வீரர்களைப் போல வீரமாகப் பேசிக்கொண்டு அரசனின் சோற்றைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டே இருப்பர். இத்தகையவர்கள் உடலால் வலுவற்ற ஒருவர் நல்ல ஆடைகளை அணிந்து தம்மை பெரிய பலசாலியென்று கூறுவதைப் போன்றதாகும்.”

“கடம்பவனம் என்ற காட்டின் எல்லையில் இருப்பது பூங்காவனம். பூங்காவனத்தில் வாழும் புலி, கரடி, நரி போன்ற ஊனுண்ணும் மிருகங்கள் அடிக்கடி கடம்பவனத்துள் நுழைந்து அங்கு வாழும் மான், மரை, பன்றி, போன்ற மிருகங்களைக் கொன்று தின்று வந்தன. அதனால் பயந்த கடம்பவனத்தில் வாழும் மிருகங்கள் யானையிடம் தமது துயரைச் சொல்லின. அப்பொழுது அங்கே நின்ற எருமையொன்று சொன்னது ; “பயப்படாதீர்கள் பயம் தான் மரணம். நாம் பயப்படாதருந்தால் எதிரிகளால் எம்மை எதுவும் செய்ய முடியாது. வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுதமாகும். நான் தனியே போராடி பூங்காவனத்திலிருந்து வரும் கொடிய மிருகங்களை அழிப்பேன். எனக்கு வருகின்ற ஆத்திரத்திற்கு உடனே பூங்காவனத்துள் புகுந்து அங்குள்ள கொடிய மிருகங்களை எல்லாம் கொல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணம் வருகிறது. இன்னும் மூன்று தினங்களில் அமாவாசை வருகிறது. நான் பதுங்கியிருந்து இங்கு வரும் புலியைப் பிடித்து வருகிறேன்” என்றது”.

“எருமையின் வீரமான பேச்சைக் கேட்ட மிருகங்கள் எருமையின் பேச்சைப் பாராட்டின. “நாம் இனி யானையை நம்பிப் பிரயோசனமில்லை. எருமையை நம்புவோம். அதை எமது தலைவனாக்குவோம்” என்றது மான். அதை முயல் ஆமோதித்தது. அதன் பின் எருமைதான் இராசா என்று நினைத்தது. மற்றைய மிருகங்கள் எருமைக்கு நல்ல உணவளித்தன”.

“அமாவாசை அன்று கடம்பவனத்தின் எல்லையில் உள்ள குளக்கரைக்கு மிருகங்களை வரச்சொன்னது யானை. அங்கு வந்த பின் குழுக்குழுவாகப் பிரிந்து காவல் காப்பதென்று முடிவு செய்யப்பட்டது. அமாவாசையன்று எருமையைத் தவிர்ந்த மிருகங்கள் யாவும் குளக்கரைக்கு வந்தன. எருமையைக் காணாத எருது சொன்னது ; “எருமை தனியே கடம்பவனத்துள் புகுந்திருக்கும்”

‘மாணையும் முயலையும் தவிர்ந்த ஏனைய மிருகங்கள் பலமாகச் சிரித்தன. அதைக் கண்ட யானை அதட்டியது ; “உங்கள் சிரிப்பால் பூங்காவன மிருகங்கள் உசாராகிவடும். எருமையைப் பற்றி உங்களுக்குத் தெரியாதா...? அது சொல்லில் தான் வீரன். இப்பொழுது ஏதாவது ஒரு குளச்சேற்றில் பாதுகாப்பாகப் படுத்திருக்கும். நீங்கள் நாம் போட்ட திட்டத்திற்குகமைய குழுக்குழுவாகப் பிரித்து சென்று காவலில் ஈடுபடுங்கள். கொடிய மிருகங்கள் வந்தால் ‘விசில்’ அடியுங்கள்” என்றது. அதைக் கேட்ட மிருகங்கள் குழக் குழுவாகப் பிரிந்து சென்றன.”

“நடு இரவில் பன்றி விசிலடித்தது. மிருகங்கள் யாவும் ஓடிச் சென்றன. எருதுகள் இரண்டு புலியைத் தம் கொம்பினால் தாக்கிக் கொண்டிருந்தன. யானை புலியைத் தும்பிக்கையால் தூக்கி நிலத்தில் மோதியது. விடியற்காலை இரண்டு இறந்த புலிகளின் உடல்களையும், உயிருடன் பிடிபட்ட நறியையும் யானை காட்சிப்படுத்தியது. அவற்றை மிருகங்களெல்லாம் வந்து பார்த்தன.

ஆனால் எருமை வரவில்லை. ஆகையால் அன்பானவர்களே, வீரத்தைச் செயலில் காட்ட வேண்டுமே தவிர வாய்ச் சொல்லில் காட்டக்கூடாது” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**உருத்தெழு ஞாட்பினுள் ஒன்னார் தொலையச்
செருக்கினால் செய்கல்லார் செய்வாரே போலத்
தருக்கினால் தம்மிறைவன் கூழுண் பவரே
கருக்கினால் கூறைகொள் வார்.**

வீரம் செயலில் இருத்தல் வேண்டும். ஆடம்பரங்களும் வீரமான பேச்சுக்களும் பயனைத் தராது. ‘கருக்கினால் கூறை கொள்வார்’ என்பது பழமொழி. கூறை – ஆடை

16 “அன்பானவர்களே, சிறப்புக்கள் பலவற்றைத் தரும் பெருஞ் செல்வத்தைப் பெறுவதாக இருந்தாலும் கூடப்பிறருக்குத் துன்பம் செய்யாது வாழ்வதே சிறப்பானது. தான் குற்றஞ் செய்யாத போதும் தனக்கு ஒருவன் துன்பஞ் செய்தால் அதை மன்னிக்கவேண்டுமே தவிரத் தண்டித்தல் கூடாது. அத்துடன் துன்பமானவை என்று தன் வாழ்க்கையில் அறிந்தவற்றை மற்றவர்களுக்குச் செய்யாது வாழ்வதே சிறப்பான வாழ்க்கையாகும். ஒருவன் மற்றவர்களுக்குத் தீமை செய்வதை விடக் கொடியது பழியான சொற்களைப் பேசுவது. மலை கூட இயற்கையின் அனர்த்தங்களால் தேயலாம். ஆனால் வடுப்பட்ட சொற்கள் ஒரு போதும் தேயாது ; மறையாது. ஆதலால் தாம் கெட்டுப் போவோம் என்று சொல்லப்படும் இக் கட்டான நிலை வந்தாலும் கூட ஒருவர் பயனில்லாத தீய சொற்களைப் பேசக்கூடாது.

உள்ளம் மகிழ்ந்து ஒருவனுக்குப் பொருள் கொடுத்து உதவுவதே சிறப்பானது. ஆகவே எந்த விதமான துன்பம் வந்த வேளையிலும் பழிவந்து சேரக்கூடிய தீய செயல்களைச் செய்யக் கூடாது.”

‘நாவலூரில் அருளம்பலம் என்றொருவர் வாழ்ந்து வந்தார். அவருடைய சகோதரன் பொன்னம்பலம். இவர்களின் தகப்பன் நாகரத்தினம் இருதார மணம் புரிந்தவர். மூத்த மனைவியின் மகன் அருளம்பலம். இளைய மனைவியின் மகன் பொன்னம்பலம். நாகரத்தினம் உயிருடன் இருக்கும் போதே சொத்து விடயமாகப் பொன்னம்பலமும் அருளம்பலமும் சண்டையிடுவார்கள். அவர் இறந்த பின் ஏற்பட்ட சச்சரவு காரணமாக அருளம்பலமும் அவர்களது பிள்ளைகளும் பொன்னம்பலத்தை அடித்துக் கொலை செய்து விட்டனர். அருளம்பலம் பெரும் தனவந்தன். அதனால் பணத்தைச் செலவு செய்து தண்டனையில் இருந்து தப்பிக் கொண்டான்”.

“அவனது ஒரே மகள் மாலதி. நல்ல அழகி ஊர் வைத்தியசாலையில் வைத்தியராகப் பணிபுரிந்து வந்தாள். அவளுக்குத் திருமணம் பேசி வரும்போது நடந்த கொலையைப் பற்றியே கதை வரும். அதனால் அவளுக்குத் திருமணமாகவில்லை. அருளம்பலத்தின்மகன் பொறியியலாளர். ஊரில் பெரும் தனவந்தனின் மகள் அவனை விரும்பினாள். இரு குடும்பங்களும் அத் திருமணத்தை விரும்பின. ஆனால் கொலை நடந்த பின் அவள் அருளம்பலத்தின் மகனை மணக்க மறுத்து விட்டாள்; “பெற்றோரின் குணங்கள் தான் பிள்ளைகளுக்கு வரும். அன்பு,

கருணை, காருண்யம் இருந்தால் அதுவே பிள்ளைகளுக்கும் வரும். கொலை கொடூரம் சண்டித்தனம் இருந்தால் அதுவும் பிள்ளைகளுக்கும் வரும். கொலை கொடூரம் சண்டித்தனம் செய்த ஒரு கொலைகாரனின் மகனைக் கணவனாக அடைய மாட்டேன்” என்று சொல்லி விட்டாள்”.

“மாலதிக்கு ஐப்பது வயதாகி விட்டது. ஊராரின் வசைகளாலும், பிற ஊரவரின் வெறுப்பாலும் அவளுக்கு மன நோய் வந்து விட்டது. தள்ளாத வயதில் பிள்ளைகளோடு மிகவும் கஷ்டப்பட்டுகிறார் அருளம்பலம். ஆகையால் அன்பானவர்களே, பழி, பாவம் ஒரு போதும் மறைய மாட்டாது. அது சந்ததி சந்ததியாகத் தொடர்ந்து வந்து பெரும் துன்பங்களைத் தந்து கொண்டே இருக்கும். ஆகையால் அத்தகைய பழிச்செயல்களைச் செய்ய எண்ணக் கூடாது. ஏனென்றால் எண்ணங்கள் தான் செயலாகும். மனதில் எது எண்ணப்படுகிறதோ அது செயல் வடிவம் பெறும். பின் மனம் ஓயாது. அதைச் செய் என்று வற்புறுத்திக் கொண்டே இருக்கும். ஆதலால் நல்லவற்றைச் சிந்தியுங்கள்; நல்லவற்றைப் பேசுங்கள்; நல்லவற்றைச் செய்யுங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**கெடுவல் எனப்பட்ட கண்ணும் தனக்கோர்
வடுவல்ல செய்தலே வேண்டும் - நடுவரை
முற்றும்நீ ராழி வரையகத் தீண்டிய
கற்றேயும் தேயாது சொல்.**

பழி ஒரு போதும் மறையாது. அது பின்தொடர்ந்து வந்து சந்ததி சந்ததியாக வருத்தும். அதனால் பெரும் பழிச் செயல்களைச் செய்வதிலும் பார்க்க இறப்பதே நல்லது. 'கற்றேயும் தேயாது சொல்'

17 அன்பானவர்களே, நாம் ஒருவரை எதிர்க்கும் போது, தான் எதிர்ப்பவரின் வலிமை, தன்னுடைய வலிமை, தன்னுடன் கூட இருப்போரின் வலிமை ஆகியவற்றை ஆராந்த பின்பே எதிர்க்க வேண்டு. தன்னால் அதைச் செய்ய முடியும் என்பது தனக்குத் தெரியும். ஆகையால் தன் வலிமையை உணர்பவன் எதிரியைப் பலமில்லாதவன் எனக் கருதமாட்டான். இன்று உலகில் வாழ்வோர் பலர் தம்முடைய வலிமை அளவுக்கதிகமானது, மற்றவர்களை விட உயர்வானது என்று எண்ணிச் செருக்கடைவதால் தான் தோல்வியடைகிறார்கள். அத்துடன் ஆற்றல் உள்ளவர்களுடன் ஒத்துக் போகாமல், தனது வலிமையையும் அறிந்து கொள்ளாமல் தன்னைத் தான் உயர்வாக மதிப்பவர்கள் அழிந்து போவார்கள்."

"சிங்காரவனத்தின் அரசனான கரிகரன் என்ற சிங்கம் மிகவும் ஒழுக்கமாகவும் அவதானமாகவும் நடந்து கொள்வதால் ஊன் உண்ணும் மிருகங்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்து வந்தன. அந்தக் காட்டில் மங்கன் என்றொரு புலி வாழ்ந்து வந்தது. அது தன்னைப் பெரிய வீரனாக நினைத்திருந்தது. மற்றைய மிருகங்களை அச்சுறுத்தி வந்ததால் அவை சிங்கத்திலும் பார்க்க மங்கனுக்கே அதிகம் பயந்தன. அக்காட்டில் வாழ்ந்த சம்புகேசன் என்ற நரி புலியை அடிக்கடி புகழும் ; அதன் வீரத்தை மெச்சும்;

“சிங்கத்திற்கு மிருகங்கள் பயப்படுவதில்லை. உங்களுக்குத் தான் பயப்படுகின்றன. சிங்கம் சோம்பேறி, தவறுதலாகக் காட்டின் அரசானக வந்து விட்டது. வீரமுள்ள நீங்கள் சிங்கத்தை இலகுவாகக் கொல்வீர்கள். சிங்கத்தைக் கொன்று விட்டால் காட்டுக்கு அரசன் நீங்கள் தான்” என்று அடிக்கடி நரி கூறும்.

“நரி, புலியைப் புகழும் போது புலிக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி உண்டாகும். அதனால் தான் வேட்டையாடிய மிருகங்களை முழுமையாக நரிக்குக் கொடுத்து விடும். உண்டு ருசி கண்ட நரி எந்நேரமும் புலியுடன் இருந்து அதைப்புகழ்ந்து கொண்டிருக்கும். நரியின் வார்த்தைகளை நம்பிய புலி தான் தான் வீரன் என்ற நினைப்புடன் மற்றைய மிருகங்களை அடக்கியது. அதைப் பொறுத்துக்க முடியாத மிருகங்கள் சிங்கத்திடம் சென்று தமது நிலையைக் கூறி அழுதன.”

“வீரமில்லாத புலியைத் தனது சுய நலத்திற்காக வீரன் என்று பொய் உரைத்துக் காட்டில் கொடுமைகளைச் செய்விக்கும் நரி தான் உண்மையான விரோதி. நரியின் ஏவலின்படி தான் புலி நடக்கிறது. எனவே புலியை விட நரிதான் தண்டிக்கப் பட வேண்டியது. குற்றங்கள் செய்பவனை விடக் குற்றங்களைச் செய்யும்படி ஏவுவவன் தான் உண்மையான குற்றவாளி. அதனால் புலியுடன் சேர்த்து நரிக்கும் தண்டனை கொடுக்க வேண்டும்.” என்று சிங்கம் நினைத்தது.”

“அன்று மாலை நேரம் சிங்கம், புலி தங்கும் குகையருகே வந்தது. அதைக் கண்ட நரி ஓடிச் சென்று; “புலியாரே, பலம் பொருந்திய வீரரான உம்மை மதியாது உமது இருப்பித்தைத் தேடிச் சிங்கம் வந்துள்ளது. ஆகையால் அதைக் கொன்று விட்டு நீங்கள் அரசராகுங்கள்” என்றது”.

“புலி பலமாக உறுமியபடி வெளியே வந்து சிங்கத்தின் மீது பாய்ந்தது. சிங்கம் புலியின் கழுத்துப் பகுதியில் பிடித்து அதைத் தூக்கி அடித்துக் கொன்றது. இதை எதிர்பாராத நரி, சிங்கத்தின் அருகே மிகவும் பணிவாகச் சென்று சொன்னது ; “இராசா, நான் திரும்பத் திரும்பப் பலமுறை சொன்னனான் நீங்கள் பெரிய வீரன்; பலமுள்ளவர் என்று புலி அதைக் கேட்காது ஆணவமிகுதியால் உங்களைக் கொன்று விட்டுத் தான் அரசனாக வேண்டும் என்று சொன்னது. இன்று நீங்கள் சரியான பாடம் கற்பித்து வீட்டர்கள்” என்றது.

“சிங்கம் நரியின் அருகே சென்று அதன் கழுத்தைக் கவ்வி அதைத் தூக்கி நிலத்தில் அடித்தது. அதை எதிர்பாராத நரி சொன்னது ; “இராசாவே, இது நியாயமா..... நான் அப்பாவி.....”

“நீ தான் இதற்குக் காரணகர்த்தா. பேசாதிருந்த புலியை ஏவி விட்டு மிருகங்களுக்கெல்லாம் தொல்லை கொடுத்தாய். பலமுள்ளவனுடன் மோதுவது தன்கையைத் தானே கல்லில் அடிப்படைப் போன்றது” என்றவாறு மீண்டும் ஒருமுறை நரியைத்

தூக்கி நிலத்தில் அடித்தது. நரி அலறியபடி ஓடியது ஆகவே அன்பானவர்களே, பலமுள்ளவனோடு மோதுவதென்பது கல்லோடு முட்டிக் கொள்வதைப் போன்றது” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

“அமர்நின்ற போழ்தின் கண் ஆற்றுவா ரேனும்
நிகரின்றி மேல் விடுதல் ஏதம் - நிகரின்றி
வில்லொடு நேரொத்த புருவத்தாய் ! அஃதன்
கல்லொடு கையெறியு மாறு.

பலமுள்ளவர்கள் எதிரியை அழிப்பதுடன் ஏவியவரையும் அழிப்பர். ‘கல்லோடு கையெறியுமாறு’ என்பது பழமொழி.

18 “அன்பானவர்களே, ஒருவன் எதை உருவாக்குகிறானோ அதை அவனால் அழிக்கவும் முடியும். வாய்க்குள் நீரை வைத்திருப்பவன் விரும்பினால் அதைக் குடிக்கலாம், இல்லாவிட்டால் துப்பிவிடலாம். அது போலவே தம்மிடம் ஏவல் வேலை செய்பவர்களை ஒருவன் விரும்பினால் உயர்த்தலாம். விருப்பமில்லாவிட்டால் தாழ்த்தலாம். இதற்கு அறிவுத்திறமை வேண்டியதில்லை. வலிமையுள்ள பெரியவர்களை போற்றித் தனக்குச் சுற்றமாக்கிக் கொண்டால், அவர்களால் அவன் எப்பொழுதும் நன்மையடைவான். அவர்களை எதிர்த்தால் அவனது வாழ்வு நாசமாகிவிடும். இதைப் பற்றி ஆராய அறிவோ, கல்வியோ தேவையில்லை.”

“நாவலூரில் தனஞ்சயன் என்றொரு பெரும் வணிகன் இருந்தான். அவனிடம் பல கப்பல்கள் இருந்தன. அக்கப்பல்களில்

ஊரில் விளையும் விளைபொருட்களைக் கொள்வனவு செய்து
 பிறநாடுகளுக்கு கொண்டு செல்வான். பிறநாடுகளில் உள்ள
 பொருட்களை உள்நாட்டுக்குக் கொண்டு வந்து விற்பனை
 செய்வான். நடனபாதம் என்பவர் சிறுவயதிலிருந்து மிகவும்
 விசுவாசமாகத் தனஞ்சயனின் வர்த்தக நிலையத்தில் பணிபுரிந்து
 வந்தார். மிகவும் நேர்மையானவர்; ஒழுக்கமானவர் ;
 விசுவாசமானவர். அதனால் தனஞ்சயன் அவரது வீட்டில்
 விசேடங்கள் நடந்தால் பெரும் பொருள் கொடுப்பான். அவரது
 மகளுக்குத் தனது செலவிலேயே பெரும் இடத்தில் மாப்பிள்ளை
 பார்த்துத் திருமணம் செய்து வைத்தான். அவரது மகனுக்கு கப்பலில்
 ஏற்றப்படும் தானியங்கள், பொருட்கள் என்பவற்றைத் தயார்
 செய்யும் பணியைக் கொடுத்தான். அப்பணி மிகவும் முக்கியமானது.
 கலப்படமில்லாத தரமான பொருட்களைத் தேர்வு செய்யும் பணி.
 அவனின் கீழ் இருநூற்றுக்கு மேற்பட்ட தொழிலாளர்கள் வேலை
 செய்தனர். அதனால் அவனுக்குப் பெருந்தொகையான பணத்தை
 அவர் சம்பளமாகக் கொடுத்தார். வாகன வசதிகள் செய்து
 கொடுத்தார். பொருட்களைக் கொடுப்போர் அவனை மதித்து
 நடந்தனர். அத்துடன் அவர்களும் சன்மானமாகப் பணம்
 கொடுத்தனர் . அதனால் அவன் பணக்காரனானான். ஊரில்
 அவனின் மதிப்பு உயர்ந்தது. அதனால் கர்வமும் அவாவும் கொண்ட
 அவன் தானியங்களில் கலப்படம் செய்தான். அதனால் பெரும்
 இலாபம் பெற்றான். கலப்படமான பொருட்களைப் பிற நாடுகள்
 வாங்க மறுத்தன. உண்மையை அறிந்த தனஞ்சயன் அவனை
 வேலையில் இருந்து நீக்கினார். அதை அறிந்த நடனபாதம் மிக்க

துயரம் கொண்டாரே தவிரத் தனஞ்சயனிடம் செல்லவில்லை. ஆகவே அன்பானவர்களே, உங்களை உயர்த்தும் பெரியவர்களுக்கு விசுவாசமாக நடவடிகள். உங்களை உயர்த்தும் பெரியவர்களால் உங்களை அழிக்கவும் முடியும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**வழிப்பட்ட வரை வலியாரச் செய்தார்
அழிப்பினம் ஆக்கினும் ஆகு - விழுத்தக்க
பையமர் மாலைப் பணைத் தோளாய்! பாத்தறிவென்
மெல்லக் கவுட் கொண்ட நீர்?**

தம்மால் உயர்த்தப்பட்டவர் மாறுபாடாக நடந்தால் அவரைத் தண்டிப்பதே அரசநெறியாகும். ‘கவுட்கொண்ட நீர்’ என்பது பழமொழி.

19 “அன்பானவர்களே, கள்ளுண்ணக் கூடாது. ஏனென்றால் கள்ளுண்பதால் உண்டாகும் மயக்கம் நல்லவற்றைச் செய்யவிடாது தீயதையே செய்விக்கும். கள் உணவல்ல என்றாலும் கள்ளுண்பவன் கள்ளைக் கண்டதும் மகிழ்ச்சியடைவான். அதை விரும்பிக் குடிப்பான். தம்முடன் ஒத்த பலமுடைய பகைவரைத் தாமே எதிர்த்து அழிக்க முடியாதவர்கள், அந்தப் பகைவனின் பகைவர்கள் அவனைப் பற்றிக்கூறும் இழிசொற்களைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியடைவார்கள். இது கள்ளைக் கண்டவுடன் அதில் ஆசைப்படுவதற்குச் சமமானதாகும். நாம் எதைப்பற்றி நினைக்கிறோமோ அது உடனே மனதுக்குள் வந்து விடும். உதாரணமாக ஒருவன் தனது காதலியைப் பற்றி நினைத்தால்

அவள் அவனது மனதுள் வந்து அவனை இன்பத்தில் ஆழ்த்துவாள். அதுபோல துன்பமானவற்றை நினைத்தால் அது மனதுள் வந்து துன்பப்படுத்தும். தேவையில்லாதவைகளை நினைப்பதும் காண்பதும் தீதாகும்.”

“செந்தில்வனத்தில் கதம்பன் என்றும் வாமணன் என்றும் இரு சிங்கங்கள் வாழ்ந்தன. அவை சிங்கங்கள் என்பதால் இரண்டும் சமபலம் கொண்டவையென மற்றைய மிருகங்கள் நினைத்து மரியாதையுடன் வாழ்ந்து வந்தன. கதம்பன் வயது போன சிங்கம். வாமணன் இளமையான சிங்கம். வயது சென்ற கதம்பனின் சில செயல்கள் வாமணனுக்குப் பிடிப்பதில்லை. அதனால் அடிக்கடி அவை வாய்த் தரக்கத்தில் ஈடுபட்டு வந்தன. கவிதரன் என்ற நரி இரு சிங்கங்களுக்கும் இடையே உள்ள பகையைப் பயன்படுத்தி நன்மை அடைந்து வந்தது.”

“கதம்பனைக் கண்டால் கவிதரன் சொல்லும் ; “வாமணன் குட்டி. அதனால் அதற்கு வீரமில்லை ; அறிவும் இல்லை, விவேகமும் இல்லை. இளங்கன்று பயமறியாது என்பதற்கேற்ப அது வாய்ச் சொல்லின் மூலம் வாழ்கிறது. உங்கள் பலத்திற்கும், அறிவிற்கும், விவேகத்திற்கும் கிட்ட நிற்க முடியாது.” அதைக் கேட்ட கதம்பனுக்கு வாமணனை வென்ற உற்சாகமும் சந்தோசமும் உண்டாகும். அதனால் அதற்கு நல்ல உணவு வகைகளும் பொருளும் கொடுக்கும்.”

“பின் கவிதரன் வாமணனைச் சந்தித்துச் சொல்லும் ;
 “கதம்பன் கிழவன். எழும்பி நடக்க முடியாமலிருக்கிறது. நீ
 இளைஞன். அதைத் தூக்கி நிலத்தில் அடித்துக் கொண்டு விடுவாய்.
 நீ தான் அரசனாக வேண்டும் என்று காட்டு மிருகங்கள் எல்லாம்
 விரும்புகின்றன” என்றதும் வாமணன் மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்து
 கவிதரனுக்கு விதம்விதமான இறைச்சி வகைகளைக் கொடுக்கும்,
 பகைவர்கள் இருவராக இருந்தால் கூட இருப்போர் கூறும்
 செய்திகளால் அவர்கள் பெரும் மகிழ்ச்சியடைவதோடு பெரும்
 பொருட்களும் கொடுப்பர். இதனால் பகைவர் எந்த நன்மையும்
 அடையாத போதும் தாம் தாம் வீரர்கள் என்று நினைத்து
 ஆனந்தப்படுவர். இது கள்ளை நினைத்து மகிழும் குடிகாரனைப்
 போன்றதே தவிர நன்மை தராது” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

மாணாப் பகைவரை மாறொறுக் கல்லாதார்

பேணா துரைக்கும் உரைகேட்டு உவந்தது போல்

ஊணார்ந்து உதவுவதொன்று இல்லெனினும் கள்ளினைக்

காணாக் களிக்கும் களி.

குடிகாரர்கள் தனக்கு உணவாகாது என்று தெரிந்தும்
 அதைக் குடித்து மகிழ்வான். அந்த நினைப்பு அவனுக்குப் பெரும்
 மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கும். ‘கள்ளினைக் காணாக்களிக்கும் களி’
 என்பது பழமொழி.

20

“அன்பானவர்களே, கள்ளைக் குடித்து விட்டோம். அதனால்
 வரும் தீமைகள் பல. சில உயிரையே பறித்து விடும் என்று
 எண்ணுபவர்கள் யாரும் இல்லை. அது போலச் சோம்பற் படுவதால்

உண்டாகும் தீமைகளைப் பற்றியும் சோம்பற்படுவோர் எண்ணுவதில்லை. அழிக்கும் தன்மையைக் கொண்ட சோம்பலை உடைய அறிவில்லாதவனது குடும்பம் அவனுக்கு முன்னமே அழித்து விடும். சோம்பலுக்கு அடிமைப்பட்டு முயற்சியில்லாமல் வாழ்பவன் பெருமையை இழப்பதோடு சில சமயம் உயிரையும் இழப்பான். காலதாமதம், மறதி, சோம்பல், அளவுக்கதிகமான நித்திரை ஆகிய நான்கும் அழிந்து போக விரும்புவர்கள் மட்டும் செய்யும் செயல்களாகும். சோம்பேறிகள் பிறர் இழிவாக எதைக் கூறினாலும் அதை ஒரு பொருட்டாக எடுக்க மாட்டார்கள்”

“செந்தில்வனம் என்றொரு பெரிய காடு இருந்தது. அதன் அரசனாக அரிகரன் என்ற சிங்கம் இருந்தது. அந்த வனம் மிகப் பெரியதாகையால் அதை நான்காக வகுத்து எல்லைகளிட்டு நான்கு மிருகங்களிடம் அரிகரன் பொறுப்பை ஒப்படைத்திருந்தது. கிழக்குப் பகுதிக்கு மாறன் என்ற புலிசிற்றரசனாக இருந்தது. மாறன் சோம்பேறி. அது எந்நேரமும் உறக்கத்திலேயே இருக்கும். மற்ற மிருகங்கள் தான் அதற்கு உணவு கொண்டு வந்து கொடுக்கும். அதை உண்ணவே அதுசோம்பற்படும். அதனால் செந்தில்வனத்தின் கிழக்குப் பகுதியில் ஒழுங்கும் நீதியும் மறைந்து விட்டது. அதனால் வலிமையுள்ள மிருகங்கள் சிறிய மிருகங்களை அடக்கி ஆண்டு வந்தன. அத்துடன் கிழக்குப் பகுதியில் வெற்று நிலமாக இருந்த இடங்களை மனிதர்கள் பிடித்துக் குடியிருப்பை உண்டாக்கினர். அந்த மனிதர்கள் அடிக்கடி காட்டினுள்ளே சென்று மரங்களைத் தறிப்பார்கள் ; கொழுத்துவார்கள். அதனால்

அப்பகுதியில் வாழும் மிருகங்கள் அரிகரனிடம் முறையிட்டன. அரிகரன் மாறனுக்கு அது பற்றிச் சொல்லிக் கிழக்குக் கரையின் எல்லையில் வசிக்கும் மனிதக் குடியிருப்புக்களை அகற்றுமாறு சொன்னது. மாறன் அதைக் கேட்டதாகக் கூடக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. அதனால் ஆத்திரங்கொண்ட அரிகரன், கஜமுகன் என்ற யானையைச் சிற்றரசனாக்கியதுடன் கிழக்குப் பகுதியில் அமைந்துள்ள மனிதக் குடியிருப்புக்களை அகற்றும்படி கூறியது”.

‘கஜமுகன் தனது இன நண்பர்களுடன் கூட்டமாகக் கிழக்குக் கரைக்குச் சென்று மனிதர்களைச் சந்தித்துச் சொன்னது; “மனிதர்களே , நீங்கள் அறிவுள்ளவர்கள். அதனால் நான் எதையும் கூறத் தேவையில்லை. காட்டின் அருகே உள்ள வெற்று நிலங்களில் பயிர்ச் செய்கையை மேற்கொள்ளுங்கள். காட்டுள் வந்து இலை குழை கனி வகைகளையும் விறகையும் எடுத்துச் செல்லுங்கள். ஆனால் காட்டை அழிக்காதீர்கள். காட்டை அழித்தால் இயற்கை பாதிப்படையும். மழை பெய்யாது. பெறுமதியான மரங்களை வெட்டுவதால் அதன் இனம் அழிந்து விடும். எனவே பாதிப்பில்லாத வகையில் நீங்களும் வாழ்ந்து, எங்களையும் வாழ விடுங்கள்’ என்று கூறிவிட்டுச் சென்றது. ஆனால் மனிதர்கள் அதைக்கேட்கவில்லை. அதனால் கஜமுகன் தலைமையில் வந்த யானைகளும் மிருகங்களும் மனிதக் குடியிருப்பை அழித்தன. மீண்டும் மீண்டும் வந்து அழித்தன. அதனால் பயம் கொண்ட மனிதர்கள் அவ்விடத்தை விட்டுத் தப்பி ஓடினர். ஆகையால் அன்பானர்களே,

தீமைகளைத் தரும் கள்ளைக் குடித்து விட்டோம் என்று கவலைப்படுபவர்கள் யாரும் இல்லா விட்டாலும் அந்தக் கள்ளின் தீமை உடலைத் தாக்கி நோய்களை உண்டாக்குவது போல வலிமையான அரசர்களின் கீழ் வறி செலுத்தி வாழும் சிற்றரசர்கள் அந்த மன்னர்கள் ஏவிய கருமத்தைத் தம் சோம்பல் காரணமாகச் செய்யாமல் விட்டால் பெரும் துன்பப்படுவர். ஆகையால் சோம்பலை ஒழித்து வாழக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**கொடித்திண்டேர் மன்னரால் கூட்டுண்டு வாழ்வார்
எடுத்துமேற் கொண்டவ ரேய வினையை
மடித்தொழித்தல் என்னுண்டாம்? மாணிழாய்! கள்ளைக்
குடித்துக் குழைவாரோ இல்.**

குடிகாரன் தான் குடிப்பதையிட்டு வருந்தாமலிருக்கலாம். ஆனால் அதன் விளைவுகளுக்குத் தப்ப முடியாது. அது போல அடிமையரசர்களும் தம் சோம்பேறித் தனத்திற்கு வருந்தாமல் இருக்கலாம். ஆனால், அதனால் வரும் விளைவுகளுக்குத் தப்ப முடியாது. “கள்ளைக் குடித்துக் குழைவாரோ இல்” என்பது பழமொழி.

21

“அன்பானவர்களே, நட்புக்கு இலக்கணம் என்னவென்றால், எப்பொழுதும் மனம்மாறுபடாமல் முடியும் போதெல்லாம் நண்பனுக்கு வேண்டிய உதவிகள் யாவற்றையும் செய்தலே. இவ்வாறு நட்புள்ளவர்களைக் காணுதல் அரிது. பலர் அன்பின் மிகுதியால் நலம் செய்பவர்களைப் போல இருப்பர். நல்ல பண்பில்லாதவர்களின் நட்பு எப்போதும் தீமையையே தரும்.

ஒருவன் ஒருவரோடு நட்புக் கொள்ளு முன் அவனைப் பற்றி நன்கு ஆராய வேண்டும். நன்கு ஆராய்ந்து அவன் நண்பனாகப் பழகத்தக்கவன் என்று தெரிந்து கொண்ட பின்பே நட்புக் கொள்ளல் வேண்டும். உண்மையான நட்பு நண்பன் தவறு செய்யும் போது கண்டித்தோ அல்லது தண்டித்தோ திருத்துதல் ஆகும். ஒரு நண்பனைத் தேர்ந்தெடுத்த பின் அவனது குறை குற்றங்களை ஆராயக்கூடாது. மகாபாரதத்தில் பாம்புக் கொடியை உடைய துரியோதனனது நண்பன் பலராமன். பாரதப்போர் நடைபெறும் போது அவன் நண்பனுக்காகப் போரிடாது ஒதுங்கி விட்டான். அவனைப் போலத் தம் நண்பர்களுக்கு ஆபத்து வந்த காலத்தில் உதவாமல், அவன் அழிந்த பின் அவனது ஆத்மா சாந்தியடைய வேண்டுமென்ப பிரார்த்திப்பவர்கள் உண்மையான நண்பர்கள் ஆகமாட்டார்கள். இது திருவிழாவைக் காட்டக் குழந்தையுடன் கோயிலுக்கு வரும் தந்தை, திருவிழா முடிந்த பின் தன் குழந்தையைத் தூக்கித் தோளில் ஏற்றிக் காட்டுவது போன்றதாகும்.”

“மாதவனும் கோகுலனும் இணைபிரியாத நண்பர்கள். மாதவன் மிக மிக நல்லவன் ; ஒழுக்கமுள்ளவன். கோகுலன் நல்லவன் ஆனால் சுய நலம் உள்ளவன். இருப்பினும் கோகிலன் மாதவனோடு ஒரு போதும் முரண்பட்டதில்லை. தனது சுய நலனை விட்டுக் கொடுப்பான். மாதவன் ஏதாவது தவறு செய்தால் கோகுலன் அதைத் திருத்துவான். அது போலக் கோகுலன் மாறுபாடாக நடந்து கொண்டால் அதை மாதவன்

அன்புரிமையோடு திருத்துவான். இவ்வாறு நெடுங்காலமாக அவர்கள் பழகி வந்தனர். மாதவன் கோகிலா என்ற பெண்ணை விரும்பினான். அவள் பெரிய தனவந்தனின் மகள். மாதவன் ஏழை. இதனால் பெண் வீட்டார் மாதவனை வெறுத்தனர். மாதவன் கோகிலா வை உயிருக்குயிராக காதலித்தான். கோகிலா மாதவனைத் திருமணம் செய்யா விட்டால் உயிரைத் துறப்பேன் என்று சொன்னாள். இருந்த போதும் கோகிலாவின் பெற்றோர் அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. அவளை இன்னொருவருக்கு மணம் முடித்துக் கொடுக்கத் தீர்மானித்தனர். அதனால் மாதவன் கோகிலாவை அழைத்துச் செல்ல விரும்பி கோகிலனது உதவியை நாடினான். கோகிலனும் பரம ஏழை. மாதவன் கோகிலாவைத் திருமணம் செய்தால் பெரும் தனவந்தனாகி விடுவான் என்று பொறாமைப் பட்டான். மாதவன் குறிப்பிட்ட நாளில் கோகிலாவை வீட்டை விட்டு வெளியே வரத் தயாராகுமாறு கோகிலனிடம் சொல்லி அனுப்பினான். கோகிலாவின் வீட்டுக்கு அருகிலேயே கோகிலனின் வீடு இருந்தது. அதைக் கோகிலன் கோகிலாவுக்குச் சொல்லாது அவளது சகோதரிக்குச் சொல்லிக் கோகிலாவைக் கண்காணிக்குமாறு கூறினான்.”

“குறிப்பிட்ட தினத்தன்று கோகிலா வரவில்லை. அதைப் பற்றி மாதவன் கோகிலனிடம் விசாரித்தான். கோகிலன் தான் கோகிலாவுக்கு கூறிவிட்டதாகச் சொன்னான். இரண்டொரு தினங்களில் கோகிலாவுக்குத் திருமணம் நடைபெற ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அதை அறிந்த கோகிலா தற்கொலை செய்து

கொண்டாள். கோகிலன் மாதவனைக் கட்டிப்பிடித்து அழுதான். அவளது நினைவாகப் பாடசாலை மாணவர்களுக்கு பாட நூல்கள் வாங்கிக் கொடுக்கச் சொன்னான். திருமணமாகாது வாழும் மாதவன், கோகிலா இறந்த தினத்தை வருடந்தோறும் பாடசாலைப் பிள்ளைகளுக்குப் பாட நூல் வாங்கிக் கொடுத்துக் கொண்டாடுவான். அதில் கோகிலனும் கலந்து கொள்வான். ஆகையால் அன்பானவர்களே, நண்பனுக்குத் துரோகஞ் செய்யாதீர்கள். நட்பென்பது நண்பர்களுக்கு உதவி செய்வது மட்டுமல்ல அவன் மீது பொறாமைப்படாமல் இருப்பதுவுமாகும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**பாப்புக் கொடியாற்குப் பான்மேனி யான்போலத்
தாக்கி யமருள் தலைப்பெய்யார் - போக்கி
வழியராய் நட்டார்க்கு மாதவம் செய்வாரே
கழிவிழாத் தோளேற்று வர்**

ஆபத்தில் உதவாத நண்பன் நண்பனாகான். “**கழிவிழாத் தோளேற்றுவார்**” என்பது பழமொழி.

22

“அன்பானவர்களே, அறவழியில் தேடும் பொருட்கள் தேடுபவனை விட்டுப் போகாது. அவற்றை அள்ளிச் சென்று கடலில் கொட்டினாலும் அவை எப்படியோ மீளவும் அவனை வந்தடையும். அவனைக் கெடுக்கக் கடவுளாலும் முடியாது. அறத்தால் வருவது தான் உண்மையான இன்பம். மற்றச் செயல்களால் வருபவை பெரும் இன்பத்தைத் தருவது போலத் தந்து உள்ளவற்றையம் அழித்து விடும். பொறாமை, ஆசை, சினம், பிறரை வஞ்சித்தல்

போன்றவை இல்லாது அறநெறிப்படி தேடிய செல்வத்தைத் தீயால் கூட அழிக்க முடியாது.”

“நாவலூரில் சிறுத்தொண்டன் என்றொரு வணிகன் இருந்தான். அவன் பெருந்தனவந்தன். தனது பத்துச் சந்ததிக்குத் தேவையான சொத்தை அறநெறிப்படி தேடி வைத்திருந்தான். மக்கள் மகிழ்வுடன் வாழ வேண்டும், அவர்கள் தம் விளை பொருட்களை நியாயமான விலைக்கு விற்றல் வேண்டும் என்பதற்காகவே தொழில் செய்பவன். அதனால் மக்கள் அவனைத் தெய்வமாகப் போற்றி வந்தனர். அவன் விவசாயிகளுக்கும் தொழில் செய்வோருக்கும் வேண்டியவற்றை - யெல்லாம் கடனாகக் கொடுப்பான். அறுவடையின் போது நட்டமேற்பட்டால் கொடுத்த பணத்தைப் பெற மாட்டான். வட்டியும் வாங்க மாட்டான்”.

“அந்த ஊரில் நடராசா என்றொருவனும் வர்த்தகம் செய்து வந்தான். சிறுத்தொண்டனின் தர்ம சிந்தனைான வர்த்தகத்தால் நடராசாவால் வர்த்தகம் செய்ய முடியவில்லை. அதனால் சிறுத்தொண்டனை வர்த்தகம் செய்யாமல் பண்ணினால் தான் தான் வர்த்தகம் செய்ய முடியும் என்று நினைத்து விவசாயிகளையும், வேறு தொழில்கள் செய்வோரையும் அழைத்துச் சிறுத்தொண்டன் விளைபொருட்களைக் கொள்வனவு செய்யும் விலையிலும் பார்க்கக் கூடுதலான விலைக்குக் கொள்வனவு செய்வேன் என்று கூறி அவர்களுக்கு முற்பணமாகப் பெருந்தொகைப் பணத்தைக்

கொடுத்தான். நல்லவர்கள் எவரும் அவனிடம் பணம் பெற விரும்பவில்லை. சிலர் சென்று சிறுத்தொண்டனிடம் நடந்த தைக் கூறினர். அதற்கு அவர் சொன்னார்; “எங்கே இலாபம் இருக்கோ அங்கே கொடுங்கள். எனக்குத் தொழில் செய்ய விரும்பமில்லை. ஆன்மீகத்தில் ஈடுபடவே விரும்புகிறேன். வருடம் பூராகவும் தல யாத்திரை செய்யவே விரும்புகிறேன்” என்றார்”.

“பலர் நடராசா கொடுத்த பணத்தை வாங்கினர். பின் தமது விளைபொருட்களை அவனுக்குக் கொண்டு சென்று கொடுத்தனர். அவன் நிறை குறைத்து நிறுத்தான். கழிவு என்று சொல்லி ஒரு தொகைத் தானியத்தைக் கழித்தான். நடட்டமடைந்தவர்களிடம் இரக்கம் காட்டாது நடந்து கொண்டான். வாங்கிய தானியத்தைக் கலப்படஞ் செய்து விற்றான். அதனால் அவனது பொருட்கள், விலைப்படவில்லை. மக்கள் உண்மையை உணர்ந்து கொண்டனர். அவர்கள் சிறுத் தொண்டனிடம் சென்று மீண்டும் தங்கள் விளைபொருட்களைக் கொள்வனவு செய்யுமாறு கேட்டனர். சிறுத்தொண்டன் அதைத் தரும காரியமாக ஏற்றுக் கொண்டார்”

“அன்பானவர்களே, தரும நெறி நின்று வாழ்வோரைக் கெடுக்க முடியாது. அவர்களைக் கெடுப்போம் என்று நினைத்துச் செயற்படுபவர்கள் தாமே கெட்டுப் போவர். குளிர்மை மிகுந்த மலையிலே உள்ள கல்லினைக் கிள்ளிக் கை வலியில்லாமல் தப்பியவர் எவருமில்லை. அது போலத் தர்ம சிந்தனையுள்ள -

வர்களைக் கெடுக்க நினைத்தால், நினைப்பவரே கெடுவர்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**மிக்குடையர் ஆகி மிகமதிக்கப் பட்டாரை
ஒற்கப் படமுயறும் என்றல் இழுக்காகும்
நற்கெளி தாகிவிடினும், நளிர்வரைமால்
கற்கிள்ளிக் கையுந்தார் இல்.**

பிறருடைய செல்வத்தையும் செல்வாக்கையும் கண்டு பொறாமைப்பட்டு அவரை அழிப்பேன் என்று கூறுபவர்கள் தான் அழிவார்கள். ‘கற்கிள்ளிக் கையுந்தார் இல்’ என்பது பழமொழி.

23 அன்பானவர்களே, கிணற்றில் வசிக்கும் தவளையானது அக்கிணறு சமுத்திரத்தை விடப் பெரியதென்றும், அக்கிணற்று நீரே ஏனைய கிணற்று நீர்களை விடச் சுவையானது என்றும் நினைக்கும். அது போல ஆசிரியரின் துணையின்றிக் கற்பவர்கள் தமக்கு அந்நூலின் பொருள் முழுதும் தெரியும் என்று நினைக்கிறார்கள். நூல்களை நாள் முழுவதும் கற்றுப் பொருளை உணர்ந்து கொள்வதைக் காட்டிலும் அந்நூலைக் கற்றுணர்ந்தவர்களிடம் கேட்டுத் தெளிவடைவது சலபமானது மட்டுமல்லச் சுவையானதும் கூட. செவியால் கேட்டறிவது ஒரு செல்வம். அது ஏனைய செல்வங்கள் அனைத்திலும் தலையாயது. செவி உணவான கேள்வி அறிவை உடையவர்கள் பூமியில் வாழ்ந்தாலும் அவர்கள் சொர்க்கத்தில் காணும் அமிர்தத்தை

உண்ணும் தேவர்களுக்குச் சமமானவர்கள். நன்கு கற்றறிந்த ஒழுக்கமுள்ளவரின் வாய்ச்சொற்கள் வாழ்க்கை என்னும் பெரும் சமுத்திரத்தைக் கடக்க உதவும் தோணிகளாகும். அதனால் கற்கும் நூலின் பொருளைக் கேட்டறிந்து விட்டுக் கல்லுங்கள். பெரும்பான்மையான நூல்களின் உட்பொருள் மயக்கத்தைத் தரும்.”

“நாவலூரிலே குமாரசாமி என்றொருவர் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் க.பொ.த சாதாரண தரம் வரை படித்து விட்டுச் சில சமயப் புத்தகங்களை வாசித்து விட்டு மேடைகளில் பிரசங்கங்கள் செய்வார். அவர் தனக்குத் தானே சிவநெறிக் கலாநிதி என்ற பட்டத்தைச் சூடிக் கொண்டவர். அத்துடன் பெரும் பெரும் அறிஞர்களின் புலமையை எள்ளி நகையாடுபவர். திருக்குறளை அக்கு வேறு ஆணி வேறாகப் பிரித்துப் படித்தவர் என்று சொல்லிக் கொள்பவர். மேடைகளில் புதிய புதிய கருத்துக்கள் என்று முரணான கருத்துக்களைக் கூறுவார். அவர் கூறுபவையெல்லாம் முரணான கருத்துடையவை என அறிஞர்கள் கண்டிப்பார்கள். ஒரு நாள் அவர் திருக்குறளைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அவரது பேச்சில் உள்ள குறைபாடுகளைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்பினார் சத்தியமூர்த்தி என்ற ஆசிரியர். அவர் பேசி முடித்து விட்டுச் சந்தேகங்கள் இருந்தால் சபையோர் கேட்கலாம். உரிய விளக்கம் அளிக்கப்படும்” என்றார்”.

“உடனே சத்தியமூர்த்தி எழுந்து; “ஐயா, ஆள்வினை உடைமை என்ற அதிகாரத்தில் அறுநூற்றிப் பத்தொன்பதாவது குறள் இப்படிச் சொல்கிறது ; “தெய்வந் தால் ஆகாது எனினும் முயற்சி தன் மெய் வருந்தக் கூலி தரும்” இதில் தெய்வத்தால் ஆகாத கருமங்கள் எதுவும் இருக்கிறதா? முயற்சிதான் கடவுளா? விளக்கந் தாருங்கள்” என்று கேட்டு விட்டு அமர்தார்.

“அவர் கேட்டு வெகுநேரமாகியும் சிவநெறிக்கலாநிதி குமாரசாமி அவர்கள் எழுந்து பதிலளிக்கவில்லை. அவருக்கு வியர்த்துக் கொட்டியது. அவர் தடுமாறியதால் அவருக்குக் கற்றவையெல்லாம் மறந்து போயிற்று. சொற்களின் வகை தொகை அறிந்த பெரியவர்கள் சபையில் பேசும் போது சபையின் தன்மையை அறிந்து பேசுவார்கள். கற்றவர்கள், பாமரமக்கள் இருக்கும் சபையில் அவர்களுக்கு ஏற்ற முறையில், அவர்கள் விளங்கிக் கொள்ளக் கூடியதாகப் பேசுதல் வேண்டும். இல்லாவிட்டால் சபை குழம்பிவிடும். குமாரசாமி கற்றவர் அவையில் பேசக்கூடாதவற்றைப் பேசி அவமானப்படுவார். பாமர மக்கள் உள்ள சபையில் அவர்களுக்கு விளங்காதவற்றைப் பேசி அவமானப்படுவார். இது அவரின் இயல்பு”

“சத்தியமூர்த்தி கேட்ட கேள்வியால் தடுமாறிய குமாரசாமி சிறிது நேரம் பொறுத்து எழுந்து சொன்னார் ; “திருக்குறள் ஒரு கருத்துச் சமுத்திரம், அதற்கு ஒவ்வொரு வரும் ஒவ்வொரு மாதிரிப் பொருள் கூறுகின்றனர். கண்ணாடி ஒன்றில் ஒவ்வொருவரும்

தமது உருவத்தைப் பார்க்கும் போது ஒவ்வொரு உருவமும் வித்தியாசப்படும். ஆனால் கண்ணாடி வித்தியாசப்பட மாட்டாது. கண்ணாடியில் உருவத்தைப் பார்ப்பது போன்றது தான் திருக்குறளுக்குக் கூறும் விளக்கங்கள்.”

“கண்ணாடி மாறாததைப் போலத் திருக்குறளும் மாறாது...” என்று அவர் பேசும் போது சபையில் கூச்சலும் குழப்பமும் ஏற்பட்டது. குமாரசாமி தன்னை, வேண்டுமென்று அவமான - ப்படுத்துகின்றார்கள்” என்று கூறி விட்டு மேடையால் இறங்கிச் சென்றார். ஆகவே அன்பானவர்களே, குருவிடம் கற்றலே சிறப்பைத் தரும். தானே கற்கும் போது எழும் ஐயங்கள் தீர்வின்றியே இருக்கும். அதை மேடையில் சொன்னால் அவமானம் உண்டாகும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**உணர்கினிய இன்னீர் பிறிதுழி இல்லென்னும்
கிணற்றகத்துத் தேரைபோல் ஆகார் - கணக்கினை
முற்றப் பகலும் முனியா தினிதோதிக்
கற்றலின் கேட்டலே நன்று.**

தாமே கற்கும் போது எழும் ஐயங்கள் தன்னளவில் தீர்மானிக்கப்படுவதால், அது மெய்ப் பொருளாகாது. அதனால் ஆசிரியரிடம் ஐயங்களைக் கேட்டுத் தெளிவடைதல் வேண்டும். ‘**கற்றலின் கேட்டலே நன்று**’ என்பது பழமொழி.

“அன்பானவர்களே, கல்வியைப் பொறுமையுடனும் அடக்கத்துடனும் கற்க வேண்டும். கற்றபின் கற்றபடி வாழ வேண்டும். கற்றவன் கற்றபடி வாழாவிட்டால் கற்றதனால் எந்தப் பயனும் உண்டாகாது. நல்ல ஒழுக்கமில்லாதவர்களுக்குக் கல்வியைப் போதித்தாலும் பயன் உண்டாகாது. இயல்பாகவே ஒழுக்கமுள்ளவர்கள் தான் கற்ற கல்வியால் பயனடைவார்கள். கற்ற பலர் தம் கல்வியைக் கொண்டு தீய வழிகளில் பொருட்களைச்சம்பாதிப்பதைத் தமது இயல்பாகக் கொண்டுள்ளனர். நூல்களைக் கற்பதால் வரும் அறிவு முழுமையானதல்ல. நூலறிவு மட்டும் வாழ்க்கைக்கு உதவுவதில்லை. நல்ல முறையில் வாழத் தெரிந்தவர்கள் தமது கருத்துக்களை மக்கள் எவ்வாறு ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள் என்று அறிந்து அதற்கேற்றவாறு நடந்துகொள்வார்கள். ஊரில் உள்ளவர்களின் தன்மையினை அறியாமல் வாழ்கின்றவர்கள் எப்படி வாழ வேண்டும் என்ற முறைமையை அறியாதவர்கள். அதனால் அவர்கள் வாழத்தெரியாதவர்கள்”.

“சிவசாமி நன்கு கற்றவர். தனக்குக் கிடைக்கும் நூல்களையெல்லாம் கற்பவர். ஆனால் கற்றபடி நடவாதவர். அவர் ஊர்ச்சிவன் கோயிலின் தலைவராகத் தெரிவானான். அவர் தெரிவான போது அவரைக் கற்பித்த கந்தசாமி ஆசிரியர் சொன்னார்; “சிவசாமி ஒழுக்கமில்லாதவன். அவன் கற்கும் போதே தீய செயல்களில் ஈடுபடுபவன். அவனுக்கு ஒழுக்கத்தைப் பற்றிச் சொல்லி நான் களைத்து விட்டேன். பாடசாலையில் நான்

கற்பிக்கும் வகுப்பில் அவன் இருந்தமையால் கற்பித்தேன். அவனுக்கு கற்பித்தவையெல்லாம் வீண். ஒருவன் கற்றபடி நடத்தல் வேண்டும். பொய் சொல்லக்கூடாது; திருடக்கூடாது என்று ஆசிரியர்கள் கற்பிப்பார்கள். நானும் அவனுக்கு அதைத் தான் கற்பித்தேன். அவன் சொல்வதெல்லாம் பொய். செய்வதெல்லாம் திருட்டு, மேடைகளில் பேசும் போது சபைக்கேற்றபடி வசீகரமாகப் பேசுவான். சபையோர் மெய்மறந்து கேட்டுக் கொண்டிருப்பர். பேசி முடியச் செய்வது தீயசெயல்களை. ஆகவே சிவன் கோயிலின் தலைவர் பதவியைக் கொடாதீர்கள்.”

“ஊர் மக்கள் செய்வதறியாது திகைத்த போதும் பின் கொடுத்துப் பார்ப்போம் என்று வேறுவழியின்றி முடிவு செய்தனர். சிவன் கோயிலில் தலைவராகச் சிவசாமி தெரிவு செய்யப்பட்டதும் கட்டிடங்களை உடைத்துக்கட்ட ஆரம்பித்தார். கட்டிடங்களைக் கட்டுவோரிடம் இலஞ்சமாகப் பணம் பெற்றார். ஊரில் உள்ளவர்களும் வெளிநாடுகளில் உள்ளவர்களும் கொடுக்கும் பணத்திற்குப் பற்றுச் சீட்டு வழங்கமாட்டார். செய்யாத காரியங்களைச் செய்ததாகக் கணக்குக் காட்டுவார். இதனால் மக்கள் வெகுண்டெழுந்து சிவசாமியைத் தலைவர் பதவியிலிருந்து நீக்கினார்கள்”.

“நூல்களைப் படிப்பதன்மூலம் அவற்றில் உள்ள கருத்துக் - களைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். ஆனால் அவற்றை நல்ல முறையில் செயற்படுத்தினால் தான் தானும் பயன் பெற்றுச்.

சமூகத்தையும் பயன்பெற வைக்கலாம். நல்ல அறிவு, இயல்பாகவே இல்லாதவர்களுக்குக் கல்வி போதித்தாலும் அவர்கள் ஒழுக்கமுள்ளவர்களாக மாற மாட்டார்கள். ஒழுக்கமுள்ளவர்களுக்கே கல்வி போதித்தல் வேண்டும். ஒழுக்கமில்லாதவர்கள் தமது பிழைப்புக்காகவே கல்வி கற்று, கற்ற கல்வியால் உலகை ஏமாற்றிப் பிழைத்து வருகின்றனர்”.

“சிவராஜா ஆசிரியர் நன்றாகக் கல்வி கற்றவர். அவரிடம் கடினமான விடயங்களுக்கும் விளக்கம் கேட்கலாம். ஆனால் அவர் பாடசாலையில் கல்வி கற்பிப்பதில்லை. அவர் வீட்டில் வகுப்புக்கள் நடத்துகிறவர். பெரும் பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு கல்வி போதிக்கிறார். வேதனம் பெறும் பாடசாலைக்கு அவர் வருவது குறைவு. பாடசாலை அதிபருக்கு இலஞ்சம் கொடுப்பதால் அதிபர் அவரின் பிரசன்னத்தை எதிர்பார்ப்பதில்லை. இப்படியான அறிவாளிகள் கற்பதால் எந்தப் பயனும் சமூகத்திற்கு உண்டாவதில்லை” என்றார் நமசிவாம் சுவாமிகள்.

**நற்கறிவு இல்லாரை நாட்டவும் மாட்டாதே
சொற்குறி கொண்டு துடிபண் உறுத்துவபோல்
வெற்பறைமேல் தாமும் இலங்கருவி நன்னாட!
கற்றறிவு போகா கடை.**

தட்டுவாரின்றி வீணையில் நாதம் எழுது. அதுபோல, அறிவுறுத்துவார் இல்லாத போது கடையரின் அறிவும் செயற்படாது. அவர் கற்றும் பயனில்லை. அவர் கற்றது வீண். “**கற்றறிவு போகாக் கடை**” என்பது பழமொழி.

அன்பானவர்களே, கல்விதான் அழியாத செல்வம். கற்கக் கற்கக் கல்வி விரிந்து கொண்டே செல்வதால் எதையும் நாம் கற்று முடிக்க முடியாது. கல்விக்கு எல்லை இல்லை. ஆனால் நாம் கற்கும் போது பெற்ற கல்வி என்ற ஞானம் மயக்கத்தைத் தீர்க்கும். அந்த ஞானம் கைவரப் பெற்றவர்களிடத்தில் ஆணவமிருக்காது.

ஓர் ஆசிரியரிடம் ஒருவன் கற்கச் செல்லும் போது தளர்ச்சியுண்டா கலாம். ஆனால் சோர்வு உண்டாகக் கூடாது. புதிதாக ஒன்றைக் கற்கும் போது தான் எதுவும் கல்லாதவன் என்று கருதுபவனால் தான் முழுமையாகக் கற்றுணர முடியும். அறியாதவற்றை கற்கும் போது மனம் ஒருமைப்பட்டு அதைச் சிந்தித்து வருந்தி அதை அறிய முயல வேண்டும். இப்படியாகத் தான் புதிதாக ஒவ்வொன்றையும் கற்றல் வேண்டும். செருக்கும், ஆணவமும், பணத்திமிரும் கற்றலை ஒரு போதும் வளர்க்க மாட்டாது. எதையெதைக் கற்க வேண்டுமோ அதையதைக் கற்றவரிடமே செல்லல் வேண்டும்.”

“பரமகுரு வேதங்களையும் உபநிடதங்களையும் ஆகமங்களையும் கற்றவர். அதைவிடப் பல்கலைக்கழகம் சென்று பட்டதாரியானவர். உயர்ந்த உத்தியோகத்தில் உள்ளவர். சிவன் கோயிலின் சுவர்களில் சித்திரம் வரைவதற்காகப் பாலகுமாரன் என்றொருவன் வந்திருந்தான். அவன் கோயிற் சுவர்களில் புராண இதிகாசச் சம்பவங்களைச் சித்திரமாக வரைந்து கொண்டிருந்தான். அவன் வரைந்த சித்திரங்கள் உயிருள்ளவை போலக் காணப்படும்.

சிவபெருமான் முருகனுக்கும் கணபதிக்கும் மாங்கனி கொடுத்த வரலாற்றைப் பாலகுமாரன் சுவரில் வரைந்திருப்பதைக் கண்டு பரமகுரு திகைத்துப் போனார். உண்மையில் நாடகமாக நடிப்பதைப் போன்ற பிரமை பரமகுருவுக்கு ஏற்பட்டது. அதனால் அவர் சித்திரம் கற்க விரும்பிப் பாலகுமாரனிடம் சென்றார்”.

“வயதிலும் , கல்வியிலும், பணத்திலும், உத்தியோகத்திலும் தன்னை விடப் பல மடங்கு உயர்ந்த சிவகுரு தன்னிடம் சித்திரம் பயிலவருவதைப் பாலகுமாரன் விரும்பவில்லை. ஆனால் பரமகுரு சித்திரத்தில் உள்ள விருப்பம் காரணமாக அவனை வற்புறுத்தினார். அவன் சம்மதித்தான்”.

“அன்று தொடக்கம் அவர் அவனின் மாணவனானார். அவனது ஏவல்களைச் செய்தார். தான் எதுவும் படிக்காதவன் என்று உணர்ந்து அவனுக்கு அடிமையானார். கூலியாளனின் உடைதரித்தார். அவனை வணங்கினார். அவனுக்கு மதிப்புக் கொடுத்தார். ஊரவர்கள் அவரைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கேலி செய்தனர். அவற்றைப் பொருட்படுத்தாது கருமமே கண்ணாக இருந்தார்”.

ஆறு மாத காலத்தின் பின் பாலகுமாரன் வரையும் சித்திரங்களை விடச் சிறப்பாகவும் அழகாகவும் சித்திரங்கள் வரையத் தொடங்கினார். ஆகவே அன்பானவர்களே, புதிதாக

ஒன்றைக் கற்கவிரும்புகின்றவன் எதையும் கல்லாதவன் போல இருந்து கற்றல் வேண்டும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்

சொற்றொறும் சோர்வு படுதலால் சோர்வின்றிக்
கற்றொறும் கல்லாதேன் என்று வழியிரங்கி
உற்றொன்று சிந்தித்து உழன்றொன்று அறியுமேல்
கற்றொறுந்தான் கல்லாத வாறு

“கல்வி கரையில்லாதது” என்பதை உணர்ந்து ஆசிரியருக்கு அடங்கி கற்றலில் ஈடுபாடு கொள்ளல் வேண்டும் “**கற்றொறுந் தான் கல்லாதவாறு**” என்பது பழமொழி.

26

“அன்பானவர்களே, சிறந்த அறிவு உள்ளவனானாலும் நூலறிவு இல்லாவிட்டால் அவனும் அவனது சிறப்பும் ஒரு போதும் மதிக்கப்பட மாட்டாது. கேள்விக்கு விடையளிக்க வேண்டுமானால் நூலறிவு வேண்டும். அனுபவமும் திறமையும் வினாவுக்கு விடையளிக்கவிடாது. உள்ளத்தில் ஒரு திட்டம் இருந்தால் தான் அது செயலாகும். அது போல நூலறிவு இருந்தால் தான் செயல் மதிக்கப்படும்”

“பாலகமரன் சிறந்த ஓவியன். அவன் நிறங்களைக் கலந்து புதுப் புது வர்ணங்களை உருவாக்கிச் சித்திரம் வரைவான். அவனது திறமையைக் கண்ட பரமகுரு அவ்வூர்ப் பாடசாலையில் அவனைச் சித்திர ஆசிரியராகக் கடமை புரிய வைத்தால் மாணவர்கள் பயனுறுவர் என நினைத்து அவனிடஞ்சென்று; “நீ என்ன படித்திருக்கிறாய். உனது கல்விச் சான்றிதழைத் தந்தால் நான்

கல்விப் பணிப்பாளருடன் பேசி ஆசிரியர் நியமனம் பெற்றுத் தருகிறேன். திறமையுள்ள நீ கல்வியறிவாளனாக இருந்தால் கற்பிக்கலாம். எப்போதும் உனரில் சித்திர வேலைகள் வராது. அதனால் உனக்கு உழைப்புக் குறையும்” என்றார்.”

“அதற்குப் பாலகுமாரன் சொன்னான்; “ஐயா, நான் பாடசாலைக்குச் சென்றதேயில்லை.”

“இயற்கை அறிவு இருந்தாலும் கல்வியறிவில்லாவிட்டால் அது பயன்படாது. உதாணரமாக நீ பல வர்ணங்களைக் கலந்து புதிய வர்ணங்கள் தயாரிக்கின்றாய். ஒவ்வொன்றிலும் எவ்வளவு கலப்பதென்று தெரியுமா” என்று கேட்டார்.”

“ஒரு குறிப்பில் கலப்பேனே தவிர அளவு தெரியாது” என்றான் பாலகுமாரன்.”

“அன்பானவர்களே, இயற்கை ஒருவனை அறிவாளியாக்கும். அந்த அறிவு அவனைத் திறமையுள்ளவனாக்கும். அது சிறப்படைய வேண்டும்மானால் கல்வி அறிவு வேண்டும். கல்வியறிவில்லாத திறமை உப்பில்லாத கறியைப் போன்றது. எனவே திறமையுள்ளவர்கள் மேலும் மேலும் கல்வி கற்றுத் தமது திறமையை உறுதிப்படுத்துங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

கல்லாதான் கண்ட கழிநூட்பம் கற்றார் முன்
சொல்லுங்கால் சோர்வு படுதலால் - நல்லாய்!
வினாமுந் துறாத உரையில்லை; இல்லை
கனாமுந் துறாத வினை.

இயற்கை அறிவு இருந்தாலும் கல்வியறிவு இல்லாவிட்டால் அது சிறப்படையாது, 'வினா முந்துறாத உரையில்லை' கனாமுந்துறா வினையில்லை என்பன பழமொழிகள்.

27 “அன்பானவர்களே, ஒருவர் தாம் வருந்தித் தேடிய பொருட்களைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள் என்று கீழ் மக்களிடம் ஒப்படைத்து விட்டுச் சென்றால், அது காக்கையை உணவிற்குக் காவலாக வைத்து விட்டுச் செல்வதைப் போன்றதாகும். உணவைக் கண்டதும் காக்கை மகிழ்ச்சியுடன் கரைந்து தனது இனத்தை அழைத்து உணவைத் தானும் உண்டு தன் இனத்தவர்களையும் உண்ணச் செய்யும். அது போலக் கீழ் மக்களிடம் பொருட்களை ஒப்படைத்துச் சென்றால் அவர்கள் யோசிக்காது தாமும் அதைப் பயன்படுத்தித் தமது உறவினர் நண்பர்களுக்கும் கொடுப்பார்கள். எனவே நீங்கள் அவசர காரிய நிமித்தம் வெளியே செல்ல வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டால் தகுந்தவரிடம் பொருட்களை ஒப்படைத்து விட்டுச் செல்லுங்கள்.”

“நாவலூரில் சுப்பிரமணியம் என்றொரு வர்த்தகர் இருந்தார். அவரிடம் பல சிப்பந்திகள் வேலை செய்தனர். அவர் திருமணமாகிப் பத்து ஆண்டுகள் சென்றும் குழந்தை பிறக்கவில்லை. அதனால்

அவர் கோயில்களில் பூசைகள் செய்தார் ; தான தர்மங்கள் செய்தார். இருப்பினும் குழந்தை பிறக்கவில்லை. அதனால் மனம் வருந்தியை சுப்பிரமணியம் ஊரில் உள்ள ஒரு பெரியவரை நாடி அவரிடம் ஆலோசனை கேட்டார். அவர் சாத்திரம்பார்ப்பவர். அவர் சுப்பிரமணித்தினதும் மனைவி யினதும் சாதகங்களைப் பார்த்து விட்டு தல யாத்திரை செய்யும்படி கூறினார்.”

“தல யாத்திரை செய்ய விரும்பிய சுப்பிரமணியம் தனது இனத்தவனான அருளம்பலத்திடம் தனது வியாபார நிலையத்தை ஒப்படைத்து விட்டுத் தல யாத்திரை சென்றார். சென்றவர் ஒரு வருடமாக ஊர் திரும்பவில்லை. அருளம்பலம் தீயவன். ஆனால் சுப்பிரமணியத்தோடு நல்லபடி பழகி வந்தான். அதை நம்பிய சுப்பிரமணியம் தனது வியாபார நிலையத்தை அவன் நல்லபடி கவனிப்பான் என்று நினைத்து ஒப்படைத்து விட்டுத் தல யாத்திரை சென்றார். சென்ற இடங்களில் கோயிலைத் தரிசித்துக் கொண்டிருக்கையில் நாட்கள் சென்று விட்டன. அத்துடன் சுப்பிரமணியத்தின் மனைவி கர்பமாகி விட்டாள். அதனால் தாமதித்த சுப்பிரமணியம் ஒரு வருடத்தின் பின் ஊருக்கு வந்தார்”.

“அவரது வர்த்தக நிலையத்தில் இருந்த பொருட்களைக் காணவில்லை. சுப்பிரமணியம் அருளம்பலத்தை அழைத்து விசாரித்தார். அவன் எதற்கும் ஒழுங்காகப் பதில் சொல்லவில்லை. தனது உறவினர்களுக்குக் கடனாகப் பொருட்களைக் கொடுத்ததாகச் சொன்னான். அவர்கள் பணத்தைத் தந்ததும் திருப்பித் தந்து

விடுகிறேன் என்று சொன்னான். பல வருடங்கள் கழிந்த போதும் அருளம்பலம் பணத்தைக் கொடுக்கவில்லை. ஆகையால் அன்பானவர்களே, காகத்தைப் போன்றவர்களை நம்பிப் பொருட்களை ஒப்படைக்காதீர்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**ஊக்கிய உழந்தொருவர் ஈட்டிய ஒண்பொருளை
நோக்குமின் என்றிகழ்ந்து நொவ்வியார் கைவிடுதல்
போக்கில் நீர் தூஉம் பொருகழித் தண்சேர்ப்ப!
காக்கையைக் காப்பிட்ட சோறு.**

காக்கையை உணவிற்குக் காவல் வைத்தால் அது தனது இனத்தவரை அழைத்து தின்று விடும். அதுபோலத் தீயவர்களிடம் பொருளை ஒப்படைத்தால் அவர்கள் தமது இனத்துடன் சேர்த்து அதை அழித்து விடுவார்கள். “காக்கையைக் காப்பிட்ட சோறு” என்பது பழமொழி.

28 “அன்பானவர்களே, சான்றோர்கள் பிறர் காணாத இடங்களிலும் கூட தகாத செயல்களைச் செய்ய மாட்டார்கள். அப்படிச் செய்தால் அவர்கள் தமக்குத் தாமே தண்டனை கொடுப்பார்கள்”.

பாண்டிய மன்னன் ஒருவன் வீட்டுக் கதவில் தட்டியது பிழைன்று பெரியவர்கள் கூற அவன் தனது கையைத் துண்டித்துக் கொண்டான். பின் பொன்னாலான கையைச் செய்து கொழுவிக்

கொண்டமையால் பொற்கைப் பாண்டியன் என அழைக்கப்பட்டான். ஆற்றல்களின் மிகப் பெரிய ஆற்றல் அடக்கமாகும். அடக்கமானவர்கள் தம்மை விடத் தாழ்ந்தவர்களிடத் திலுங்கூடத் தமது தோல்வியை ஒத்துக் கொள்வார்கள். அத்துடன் தனக்குத் துன்பஞ் செய்செய்தவர்களுக்குக் கூட அவர்கள் உதவி செய்வார்கள்.”

“நாவலூரில் வாழ்ந்த சிவராசா மிகவும் ஒழுக்கமானவர். சொன்ன சொல் தவறாதவர். அவர் தான் வாழ்ந்து வரும் கிராம மக்களிடையே ஏற்படும் பிணக்குகளை நீதியான முறையில் தீர்த்து வைப்பார். அதனால் அக்கிராம மக்கள் அவரைத் தெய்வமாக வழிபட்டனர்”.

“அவ்வூரில் வாழும் கந்தவனமும் சுந்தரமூர்த்தியும் மிகவும் கெட்டவர்கள். தீய செயல்களை அஞ்சாது செய்பவர்கள். அதனால் சிவராசா அவர்களை அடிக்கடி கண்டிப்பார். அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து தான் தீயசெயல்களைச் செய்வார்கள். அவர்கள் இருவரும் திட்டமிட்டுச் சண்டை பிடித்துக் கொண்டு சிவராசாவின் முன் வந்தனர்.”

“கந்தவனம் சொன்னான்; “ ஐயா, சுந்தரமூர்த்தி என்னிடம் மூன்று வருடங்களுக்கு முன்பு பத்தாயிரம் ரூபா வாங்கினான். வாங்கும் போது மூன்று மாதங்களில் திருப்பித் தந்து விடுவேன்

என்று சொன்னான். ஆனால் இன்று வரை தரவில்லை. அப்பணத்தை வாங்கித் தாருங்கள்.”

“நீ கொடுத்ததற்கு ஆதாரம் எதுவும் இருக்கிறதா? என்று கேட்டார் சிவராசன்.”

“இல்லை” என்றான் கந்தவனம்.

“சிவராசா, சுந்தர மூர்தியைக் கேட்டார்; “நீ கந்தவனத்திடம் பணம் பெற்றாயா..?”

“ஆம் ஐயா, வாங்கியதை இல்லை என்று சொல்லவில்லை. இப்பொழுது எனக்கு வசதியில்லை. ஓரிரு வாரத்தில் திருப்பிக் கொடுக்கிறேன்” என்றான் கந்தவனம்”

“சரி, ஒரு மாதம் தவணை தரலாம். கொடுத்து விடு” என்றார் சிவராசா”.

“இவன் தரமாட்டான் ஐயா, இப்படிப் பலமுறை சொன்னவன் ஆனால் தருவதில்லை. ஆதலால் தான் உங்களிடம் வந்தேன். நீங்கள் வாங்கித் தருவதாகச் சொன்னல் தான் நான் நம்புவேன்” என்றான் கந்தவனம்”

“சரி சுந்தரமூர்த்தி ஒரு மாதத் தவணை தருகிறேன். பணத்தைக் கொண்டு வந்து என்னிடம் தா” என்றார் சிவராசா.

“சரி ஐயா, நான் உங்களிடம் கொண்டு வந்து தருகிறேன்.” என்றான் சுந்தரமூர்த்தி”

“ஒரு மாதம் கழிந்ததும் கந்தவனம் சிவராசாவின் வீட்டுக்கு வந்தான். சுந்தரமூர்த்தி பணத்தைக் கொடுக்கவில்லை. அன்று

முழுவதும் கந்தவனம் சிவராசாவின் வீட்டில் இருந்தான். மாலையானதும் சொன்னான்; “நீங்கள் பொறுப்பென்று சொன்னதால் தான் நான் சென்றேன். சுந்தரமூர்த்தி தரமாட்டான். நீங்கள் பொறுப்புச் சொன்னமையால் அப்பணத்தைத் தந்துவிட்டுச் சுந்தரமூர்த்தியிடம் வாங்குங்கள்” என்றான் கந்தவனம்.

“சிவராசா எதுவும் பேசாது பத்தாயிரம் ரூபாவைக் கொடுத்தார். பல மாதங்கள் கழிந்தும் சுந்தரமூர்த்தி அப்பணத்தைக் கொடுக்கவில்லை. இருவரும் திட்டமிட்டு அப்பணத்தை வாங்கித் தீய வழியில் அதைச் செலவு செய்தனர்”.

“ஒரு நாள் விடியற்காலையில் சிவராசா கோயிலுக்குச் சென்று வரும் போது தெருவோரத்தில் ஒரு முடிச்சு இருந்தது. அதை எடுத்தார். சுற்றிவரப் பார்த்தார், யாரும் இல்லை. மழை தூறிக் கொண்டிருந்தமையால் வீட்டுக்குச் சென்று அம்முடிச்சை அவிழ்த்துப் பார்த்தார். அதனுள் நிறையத் தங்கநகைகள் இருந்தன. முதல் நாள் இரவு கந்தவனத்தின் வீட்டுள்ப் புகுந்த திருடர்கள் அவனது குடும்பத்தினரைக் கட்டி வைத்து விட்டு அவனது பொருட்களை எல்லாம் சூறையாடி இருந்தனர். அவர்கள் கொண்டு செல்லும் போது தான் அவர்கள் திருடி முடிச்சாகக் கட்டிக் கொண்டு சென்ற அந்த முடிச்சு விழுந்திருக்கிறது” என்று நினைத்தார் சிவராசா”.

“சிவராசா அது பற்றி அறிய முடிச்சுடன் கந்தவனத்தின் வீட்டுக்குச் சென்றார். கந்தவனம் சிவராசாவைக் கண்டதும்

பெருங்குரலெடுத்து அழுதான். பின்பு சொன்னான்; “ஐயா, உங்களுக்கு நான் செய்த துரோகம் தான் இப்போ வந்து என்னைத் தாக்கியிருக்கிறது. எனது மனைவி, பிள்ளைகளின் நகைகளுடன் பெருந்தொகைப் பணமும் களவாடப்பட்டு விட்டது. நீங்கள் சொன்னீர்கள் ஒரு ரூபாவைக் களவெடுத்தால் நூறு ரூபாவை இழக்க நேரும் என்று அது தான் நடந்துள்ளது” என்று அழுதான்.

“சிவராசா எதுவுஞ் சொல்லாது தான் கொண்டு வந்த முடிச்சைப் பிரித்து அதனுள் இருந்த தங்க நகைகளைக் காட்டி விட்டுக் கேட்டார்; ‘இது உன்னுடைய நகைகளா என்று பார்?’”

“ஆம் ஐயா, இது எப்படி உங்களுக்குக் கிடைத்தது. இது எனது இளைய மகளின் நகைகள். மூத்த மகளின் நகைகளையும் மனைவியின் நகைகளையும் காணவில்லை. இது எப்படி உங்களுக்குக் கிடைத்தது?” என்று கேட்டான் கந்தவனம்.

‘காலையில் கோயிலுக்குச் சென்று வரும் போது பாதையோரத்தில் இருந்த புற்களுக்குள் இருந்தது. திருடர்கள் கொண்டு செல்லும் போது தவறியிருக்கலாம்.’ என்ற சிவராசா. அம்முடிச்சை அவனிடம் கொடுத்து விட்டுச் சென்றார்

“சான்றோர் எப்பொழுதும் தனக்குத் துன்பஞ் செய்தோருக்கும் தீங் செய்யமாட்டார்கள். ஆகையால் தீயதைச் செய்யாதீர்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**“எனக்குத் தகவன்றால் என்பதே நோக்கித்
தனக்குக் கரியாவான் தானாய்த் - தவற்றை
நினைத்துத் தன் கைகுறைத்தான் தென்னவனும்,
காணார்
எனச் செய்யார் மாணா வினை.**

சான்றோர் தாம் பேசியபடி நடந்து கொள்வார்கள். தாம் தவறு செய்யாவிட்டாலும் பிறர் அதைத் தவறு என்று சொன்னால் தம்மைத் தாமே தண்டிப்பார்கள். “காணார் எனச் செய்யார் மாணாவினை” என்பது பழமொழி.

29

“அன்பானவர்களே, சூது உலகில் உள்ள அத்தனை துன்பங்களையும் சூதாடுவனுக்கும், அவனது குடும்பத்திற்கும், பரம்பரைக்கும் கொடுக்கும். அதனால் சூதாடக்கூடாது. பாரதக் கதையில் துரியோதனனுடன் தருமன் சூதாடித் தோற்றான். அந்தப் பகை வளர்ந்து துரியோதனனின் பரம்பரைக்கே உலை வைத்தது. பொருளை இழக்க இழக்கச் சூதாட்டம் மேலும் மேலும் ஆடும் ஆசையை உண்டாக்கும். அது போல எண்ணில்லாத துன்பங்கள் வந்து வருத்தினாலும் மீண்டும் மீண்டும் எப்பாடுபட்டாவது சூதாட வேண்டும் என்ற விருப்பமே மேலிடும். ஆகையால் சூதாவடுவதை விரும்பக் கூடாது.

“ஒரு பொருளைப் பெறும் நேரம் நூறு பொருட்களைச் சூது இழக்க வைக்கும். மானம் மதிப்பு கௌரவம் யாவற்றையும் இழக்கச் செய்யும். நல்ல செயல்கள் அனைத்தையும் சூது இழக்கச் செய்யும். சூது என்ற மூதேவியை நாடிப் பிடித்தோர் வயிறு நிறைய உண்ணக்

கூட வசதியற்றவர்களாக இருப்பார். அவரை மனைவியும் பிள்ளைகளும் கூட மதிக்காது.

“நாவலூரில் சிவபாதசுந்தரம் என்றொரு சூதாடி இருந்தான். அவனுக்கு ஏழு பிள்ளைகள். அவர்கள் ஒவ்வொரு வீடுகளிலும் வேலை செய்து கஷ்டப்பட்டுக் கல்வி கற்றனர். சிவபாத சுந்தரத்தின் மனைவி தோட்டங்களில் கூலி வேலை செய்வாள். அவள் வேலை செய்து விட்டு வீட்டுத் தேவைக்காக வாங்கி வரும் பொருட்களையும் சிவபாதசுந்தரம் திருடிச் சென்று அரைவிலை கால் விலைக்கு விற்றுச் சூதாடி விடுவான். அதனால் அவளும் பிள்ளைகளும் பட்டினியால் வாடுவார்கள்.”

“சிவபாதசுந்தரத்தின் மூத்த மகன் கஜேந்திரன் கற்று ஆசிரியராக நியமனம் பெற்றதும் அவனுக்கு நல்ல இடத்தில் திருமணம் நடைபெற்றது. கஜேந்திரனின் மனைவி ஆரணி மிகவும் நல்லவள். அவளுக்கு கரிகாலன் என்றொரு மகன் இருந்தான். அவனது பிறந்த தினத்திற்கு வந்த சிவபாதசுந்தரம் அவனைத் தூக்கி விளையாடி விட்டு அவன் அணிந்திருந்த காப்பைக் கழற்றிச் சென்று விட்டான். அதன் பின் சிவபாத சுந்தரம் கஜேந்திரனின் வீட்டுக்கு வந்தால் கஜேந்திரன் அவரை வீட்டுள் செல்லவோ, பேரணைத் தூக்கவோ அனுமதிக்க மாட்டான். இது சிவபாதசுந்தரத்திற்குப் பெருங் கவலையைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.”

“அன்று மாலை சிவபாதசுந்தரம் பேரனுக்கு இனிப்பு வாங்கிக் கொண்டு கஜேந்திரனின் வீட்டுக்கு வந்தான். அப்பொழுது கரிகாலன் முற்றத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். அவன் சிவபாத சுந்தரத்தைக் கண்டதும்; “அப்பப்பா வாறார். காப்பைக் கழற்றப் போறார்” என்று சொல்லியவாறு உள்ளே ஓடினான். சிவபாதசுந்தரத்திற்கு அது பேரிடியாக இருந்தது. வீட்டுள்ச் சென்ற கரிகாலனைத் தூக்கிக் கொண்டு கஜேந்திரன் வெளியே வந்தான். சிவபாதசுந்தரத்தைக் கண்டதும் அவன் சொன்னான்; “மரத்திற்குக் கீழ் இருங்கள். ஆரணி தேநீர் தருவாள்.”

“சிவபாதசுந்தரம் அதை எதிர்பார்த்தார். எனினும் கவலையுடன் ; “எனது பேரனைத் தா” என்று கேட்டார். “உங்களை நான் பெற்ற கடனுக்காகத் தந்தையென மதிக்கிறேன். மரியாதையுடன் நடந்தால் நல்லது. எனது மகனை நான் ஒரு சூதாடி தூக்கக் கொடுக்க மாட்டேன். வந்தால் உணவைக் கேட்டு வாங்கி உண்டு விட்டுச் செல்ல வேண்டுமே தவிர உறவு கொண்டாடக் கூடாது” என்று சொன்னான் கஜேந்திரன்”.

“சிவபாதசுந்தரம் ஆடிப்போனார்; “நான் இப்போது சூதாடுவதில்லை. என்று சத்தியம் செய்துள்ளேன்” என்று அவர் வார்த்தையை முடிக்கு முன் கஜேந்திரன் சொன்னான்; “உங்கள் சத்தியமும் நீங்களும். சத்தியம் என்பது உண்மை. நீங்கள் எப்போ உண்மை பேசினீர்கள். சென்ற வருடம் சத்தியம் செய்த பின்பு தானே கரிகாலனின் காப்பைக் கழற்றினீர்கள்” என்றான்”.

“இப்போ நான் அப்படியில்லை.” என்றார் சிவபாதசுந்தரம் “உங்களின் எந்தப் பேச்சையும் நான் நம்பத் தயாரில்லை” என்றான் கஜேந்திரன்”.

“அவர் இப்போது திருந்தி விட்டார். சூதாடச் செல்வதில்லை. எனினும் ஊரவர்களும் மனைவி மக்களும் அதை நம்ப மறுத்தனர். பொருள் இல்லாமையால் தான் அவர் சூதாடவில்லை என்று கூறினர்.”

“சிவபாதசுந்தரத்திற்கு வாழ்க்கை வெறுத்தது. அதனால் தோட்டத்திற்குச் சென்று தற்கொலை செய்வதற்காகக் கிணற்றில் குதித்தார். தோட்டத்தில் வேலை செய்தோர் அவரைக் காப்பாற்றினர். அவர் என்னை ஏன் காப்பாற்றினீர்கள் என்று சொல்லிச் சொல்லி அழுதார். அவரின் வார்த்தைகளை யாரும் கேட்கவில்லை; “சாகவிரும்பினால் கண்காணாத இடத்திற்குச் சென்று சா. எமக்கு முன்னால் ஓர் உயிர் துடி துடித்துச் சாவதை எம்மால் பொறுக்க முடியவில்லை” என்றனா”.

“சிவபாதசுந்தரம் வீட்டிற்குச் சென்றார். அவரைக் கண்டதும் அவரது மனைவி சொன்னாள்; “வெருட்டி வெருட்டி காலத்தைக் கழித்து விட்டாய். உனது பாசாங்குகள் எல்லாம் எமக்குத் தெரியும். சாகப் போவதாக வெருட்டி எமது பாசத்தைப் பெற நினைக்கிறாய். சாகிறவன் ஆட்கள் உள்ள இடத்திற்கா செல்வான்?” என்றாள்.”

“காதலித்துப் பெற்றோரை வெறுத்துத் தன்னுடன் கூட வந்தவள் பேசும் பேச்சைக் கேட்டுத் துடிதுடித்துப் போனார் சிவபாதசுந்தரம். எனினும் அவரால் பேசமுடியவில்லை. அதனால் அன்பானவர்களே ,உயிருள்ளவரை துன்பங்களைத் தரும் சூதாட்டத்தை மனதால் கூட விரும்பாதீர்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**பாரதத் துள்ளும் பணையம் தம் தாயமா
ஈராம் பதின்மரும் போரெதிர்ந் தைவரோடு
ஏதிலராகி இடைவிண்டார் ஆதலால்
காதலோ டாடார் கவறு.**

பாரதக் கதையில் சூதாடியோர் பெற்ற துன்பங்கள் அதிகம். சூதாடுபவர்களை மனைவி மக்கள் கூட விரும்பமாட்டார்கள். “காதலோ டாடார் கவறு” என்பது பழமொழி.

30

“அன்பானவர்களே, வெயிலில் நெல்லைக் காய வைத்தால் மிகவும் அவதானத்துடன் அதைக் காவல் காத்தல் வேண்டும். கண் இமைக்கும் நேரம் கூடக் கவலையீனமாக இருந்தால் காய வைத்த நெல்லைப் பறவைகள் அள்ளிச் சென்று விடும். இது போன்றது தான் பணத்தைச் சேமிப்பதும். நன்றாக உழைத்து அதை தானும் அனுபவியாது பிறருக்கும் தான தர்மம் செய்யாது பாதுகாத்து வருபவர்கள் ; எந்நேரமும் விழிப்புடன் இருத்தல் வேண்டும். அப்படி விழிப்புடன் இருந்தாலும் திருடர்கள் திருடிச் சென்று விடுவார்கள். பொருளைப் பூட்டி வைப்பதை விட நல்ல காரியங்களுக்குச் செலவு செய்தால் அது தேவைப்படும் போது உதவும்.”

“நாவலடியில் கணநாதன் என்றொரு பெரியவர் இருந்தார். அவர் தனது உழைப்பின் பெரும் பகுதியைத் தான தர்மம் செய்வார். தேவைக்கேற்ப பிறருக்கு உதவுவார். அவரிடம் பணம் பெற்றுப் பலர் வெளிநாடுகளுக்குச் சென்றனர். வெளிநாடுகளிற்குச் சென்றவர்கள் திருப்பி அனுப்பும் பணத்தையும் அவர் நல்ல காரியங்களுக்குச் செலவு செய்வார்.”

“அதே ஊரில் இராசரத்தினம் என்றொருவர் இருந்தார். அவர் கோயில்களுக்கு கூடக் கொடுக்க மாட்டார். யாராவது உதவி கோரி வந்தால் ஏசி அனுப்பி விடுவார். ஒரு நாள் இரவு திருடர்கள் பயங்கரமான ஆயுதங்களுடன் அவரின் வீட்டுள் நுழைந்தனர். இராசரத்தினத்தைக் கட்டி வைத்து விட்டுப் பொருள் தருமாறு அச்சுறுத்தினர். காவல் துறைக்கு அறிவித்தால் கொலை செய்வோம் என்று வெருட்டினர். இராசரத்தினம் தன்னிடமிருந்த பெருந்தொகையான பணத்தையும் ஆபரணங்களையும் கொடுத்தார். அந்த அதிர்ச்சியில் அவரின் இதயம் பாதிப்படைந்தது. சந்திரசிகிச்சை செய்யப் பத்து இலட்சம் ரூபா தேவையென்று வைத்தியர்கள் கூறினர். திருடர்கள் பறித்துச் சென்றமையால் அவரிடம் பணம் இருக்கவில்லை.”

“கணநாதனுக்கு இலேசான நெஞ்சு வலி வந்தது. உள்ளூரில் இருந்த வைத்தியர் அவரைப் பரிசோதனை செய்து மருந்து கொடுத்தார். அது சுகமாகி விட்டது. கணநாதன் நோய் வாய்ப்பட்டதை அறிந்து, அவர் உதவி செய்த பலர்

வெளிநாட்டிலிருந்து அவரைப் பார்க்க வந்தனர். அவர்கள் அவரை வற்புறுத்தி வெளிநாட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று பெரும் பணம் செலவு செய்து விசேட மருத்துவ நிபுணர்களிடம் அவரை அழைத்துச் சென்றனர். அவர்கள் கணநாதனுக்கு எந்த நோயும் இல்லை என்றனர். அப்பொழுது கணநாதன் சொன்னார்; “எனக்கு எந்த வருத்தமும் இல்லை என்று சொல்லக் கேளாது அழைத்து வந்தீர்கள் அதனால் வீண் செலவு தான் ஏற்பட்டது”

“இது வீண் செலவு இல்லை ஐயா. எமது கிராமத்தில் நல்ல வைத்திய சேவை இல்லை. அதனால் அவர்கள் தங்களை முழுமையாகச் சோதித்திருக்க மாட்டார்கள். அதனால் தான் அழைத்து வந்தோம். தனக்கெனச் சேமிக்காது ஊரின் நன்மைக்காகச் செயற்படுவோருக்கு வருத்தங்கள் வராது. மனதைப் போல அவர்களது இதயமும் சுத்தமாக இருப்பதால் நோய்க்கிருமிகள் தொற்ற வாய்ப்பில்லை. அசுத்தமான பொருட்கள் மீது தான் ஈக்கள் மொய்த்துக் கிருமிகளை உண்டாக்கும். சுத்தமான பொருட்களில் ஈ மொய்க்காது. அதனால் கிருமிகளும் உண்டாகாது”.

“பிறரை வஞ்சித்துப் பொருள் தேடுபவர்களுக்கு உதவ யாரும் வரமாட்டார்கள். பிறருக்கு உதவுபவர்களுக்கு உதவப் பலர் காத்திருப்பார்கள்.” என்றான் அவரிடம் உதவி பெற்ற ஒருவன். அதனால் அன்பானவர்களே, பொருட்களைப் பாதுகாக்காது. பிறருக்குக் கொடுத்துதவுங்கள். கொடுத்துதவாது பாதுகாத்தால் அதை இழக்க வேண்டி வரும்.” என்றார். நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

நோக்கி யிருந்தார் இமைக்கும் அளவின்கண்
நோக்கப் படினும் உணங்கலைப் புட்கவரும்
போற்றிப் புறந்தந் தகப்பட்ட ஒண்பொருட்கும்
காப்பாரிற் பார்ப்பார் மிகும்.

உழைத்துத் தானும் அனுபவித்துப் பிறருக்கு கொடுத்துவ
வேண்டும். பொருளைச் சேர்ப்பதை விட அதைப் பாதுகாப்பது
பெரும் சிரமம். 'காப்பாரிற் பார்ப்பார் மிகும்' என்பது பழமொழி.

31 "அன்பானவர்களே, நீங்கள் யாரை மதிக்கின்றீர்களோ
அவர்கள் உங்களை மதிக்க வேண்டும். அப்படியில்லாது அவர்
உங்களை அவமதித்தால் அவரின் உறவைக் காலதாமதம்
செய்யாது துண்டித்தல் வேண்டும். நண்பர்கள் என நீங்கள் உறவு
கொள்பவர் உடை அவிழும் போது உடனே அதைத் தடுத்துப் பிடிக்க
விரைந்து செல்லும் கையைப் போல, துன்பம் வரும் போது அதை
நீக்க உதவி செய்தல் வேண்டும். அத்துடன் நண்பர்கள்
உரிமையுடன் செய்யும் செயலை இழிவானது என்று எண்ணாமல்
ஏற்றுக் கொள்ளல் வேண்டும். இது தான் நட்பின் இலக்கணம்.
தமக்குப் பயன் உள்ள போது நட்பாக இருப்பதும், பயன் இல்லாத
போது நட்பிலிருந்து நீங்கி விடுவதுமான தகுதியற்றவரின் நட்பைக்
காலதாமதம் செய்யாது நீக்கிவிடல் வேண்டும்.
அத்தகையவர்களின் நட்பு காட்டில் எறித்த நிலவைப் போன்று
பயனற்றதாகும்."

“சுந்தரனின் நண்பன் மாணிக்கன். சுந்தரன் மிகவும் நல்லவன். அத்துடன் மாணிக்கனை மிகவும் நேசிப்பவன். சுந்தரன் வெளியூருக்குச் சென்றால் தனது பிள்ளைகளுக்கு வாங்கும் பொருட்கள் அனைத்தையும் மாணிக்கனது பிள்ளைகளுக்கும் வாங்கி வருவான். வருடப்பிறப்பு, தீபாவளி நாட்களில் மாணிக்கனது குடும்பத்தினருக்கு உடு பிடைவைகள் வாங்கிக் கொடுப்பான். அன்று விசேட உணவுகள் தயாரித்து மாணிக்கனது குடும்பத்தவரைத் தனது வீட்டுக்கு அழைத்துக் கொடுப்பான். ஆனால் மாணிக்கன் விசுவாசமானவன் அல்ல. பொருளுக்காக எதையும் செய்பவன் அவ்வேளைகளில் பொருட்களின் பெறுமதியைப் பார்ப்பானே தவிர உறவைப் பார்க்க மாட்டான்.”

“மாணிக்கனின் மூத்தமகள் உரிய வயது வந்தும் திருமணமாகாதிருந்தாள். அது மாணிக்கனை விடச் சுந்தரனை வாட்டியது. அதனால் அவன் பல இடங்களிலும் மாப்பிள்ளை தேடினான். இறுதியில் தனது சகோதரனின் மகனுக்கு அவளைத் திருமணம் செய்து வைத்தான். சுந்தரனின் சகோதரி சுந்தரன் மீது அளவுக்கதிகமான பாசம் வைத்திருந்தாள். அதனால் சுந்தரன் கேட்ட போது விரும்பமில்லாத அந்த விஷயத்தைச் சுந்தரனின் மேல் வைத்த பாசத்திற்காக ஒப்புக் கொண்டாள். திருமணம் மிகவும் கோலாகலமாக நடைபெற்றது.”

“மாணிக்கன் தரகு வேலை செய்வன். சுந்தரனின் சகோதரியின் வீட்டுக்கு அருகே இருக்கும் வெற்றுக் காணியொன்று

விற்பனைக்கு வந்தது. அக்காணியைச் சுந்தரனின் சகோதரி வாங்க விரும்பினாள். அதை அவள் சுந்தரனுக்குச் சொன்னாள் அதைச் சுந்தரன் மாணிக்கனுக்குச் சொன்னாள். மாணிக்கன் எதுவும் பேசவில்லை. அதனால் சுந்தரன் காணிக்காரனைச் சென்று சந்தித்து அக்காணியை விலை பேசினான். ஆனால் முற்பணம் கொடுக்கவில்லை”.

“அதன்பின் மாணிக்கன் அக்காணிக்காரரை அணுகி வேறு ஒருவருக்கு விலை பேசினான். காணிக்காரன் சுந்தரனுக்குத் தான் தருவதாகக் கூறியதைச் சொன்னான். அதற்கு மாணிக்கன் சொன்னான்; “ஐயா, சுந்தரன் காணியைக் கேட்டானே தவிரமுற்பணம் தரவில்லை. முற்பணத்தை வாங்கினால் தான் அவருக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும். நான் அவர் கேட்ட விலையிலும் பார்க்க ஒர் இலட்ச ரூபா கூட வாங்கித் தருகிறேன். காணியை நான் சொல்பவருக்குக் கொடுங்கள்” என்றான்”.

“காணிக்காரன் சம்மதிக்கவில்லை. சுந்தரன் முற்பணம் தராவிட்டாலும், அவருக்கு நான் தருவதாகக் கூறி விட்டேன். காசுக்காக மாறுவது தர்மமில்லை” என்றார்”.

“முற்பணம் வாங்கினால் தான்...” என்று மாணிக்கன் கூறும் போது காணிக்காரன் குறுக்கிட்டுச் சொன்னான்; “ஐயா, நாணயம் தவறக்கூடாது. ஒருவருக்குத் தருகிறேன் என வாக்குக் கொடுத்தால் அதைக் கொடுத்துவிட்டதாகக் கருதுவது தான் தர்மம்.

உங்கள் நண்பனான சுந்தரன் தனது சகோதரிக்காகத் தான் காணியை வாங்குகிறார். திருமணமாகாத உங்கள் மகளின் திருமணத்திற்காக அவர்பட்ட துன்பங்கள் கொஞ்சநஞ்சமல்ல. நான் காணியை உங்களின் ஆளுக்குத் தந்தால் அவரின் மானம் , மரியாதை மட்டுமல்ல அவருக்கும் சகோதரிக்கும் உள்ள உறவு கூடப் பாதிக்கப்படும். அதனால் தயவு செய்து போய் விடுங்கள். காசுக்காக நண்பனுக்குத் துரோகமிழைக்கும் உங்களோடு பேசவே எனக்கு விருப்பமில்லை.”

“மாணிக்கனது செயலைக் காணிக்காரன் சுந்தரனுக்குச் சொன்னார். சுந்தரன் மாணிக்கன் கேட்ட விலையைக் கொடுத்துக் காணியை வாங்கிச் சகோதரிக்குக் கொடுத்து விட்டுச் சொன்னார்; “ஐயா, நீங்கள் தர்மவான். மாணிக்கனைப் போன்றவர்கள் பணத்திற்காக எதையுஞ் செய்வார்கள். நீங்கள் வாய்ச்சொல்லிற்காகப் பணத்தை இழக்கச் சம்மதித்தீர்கள். அதன் மூலம் தர்மம் காக்கப்பட்டதோடு எனது மானமும் காப்பாற்றப்பட்டது. நாம் அன்பு காட்டியும் அதை உணராத நண்பர்களின் உறவை நீக்கிவிடல் வேண்டும். அந்த உறவு காட்டில் எறித்த நில வொளி போன்றது.” என்றார்”.

“மாணிக்கனின் இரண்டாவது மகளுக்குத் திருமணம் பேசினார்கள். காணியை விற்றவன் மாப்பிள்ளையின் இனத்தவன். அவன் மாணிக்கனைப் பற்றிச் சொல்லி அக்குடும்பத்தோடு உறவு வைக்க வேண்டாம்” என்று கூறினான்.”

“அதனால் மனம் வருந்திய மாணிக்கன் சுந்தரனிடத்தில் வந்து சொன்னான்; “சுந்தரா, நீ சொன்னால் மாப்பிள்ளை பகுதியினர் கேட்பார்கள். வந்து சொல். எனது மகளின் சாதகம் பாவம் மிகுந்தது. பலருக்குப் பார்த்துப் பொருந்தவில்லை. இது தொண்ணூறு சதவீதம் பொருந்தியுள்ளது. சாத்திரியார் கட்டாயம் செய்யச் சொல்கிறார்”

“உன்னை நம்பி எக்காரியத்திலும் ஈடுபட முடியாது. உனது செயலால் ஒரு இலட்சம் ரூபாவைத் தேவையில்லாமல் செலவு செய்ததாக எனது சகோதரி எந்நாளும் கூறுகிறாள். அதனால் உனது உறவைக் கைவிட்டு விட்டேன். நீ போ” என்றார் சுந்தரம்.”

“தான் அன்பு காட்டியும் அதை உணராது தீமை செய்பவர்களின் உறவைத் துண்டியுங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**தாமசத்தால் நட்டுத் தமரென்று ஒழுகியக்கால்
நாணகத்துத் தாமின்றி நன்றொழுகார் ஆயினென்?
மான்மானும் கண்ணாய்! மறந்தும் பரியலரால்
கானகத்து உக்க நிலா.**

எல்லா உதவிகளையும் செய்த போதும் உதவி பெற்றவர் அவ் உதவிகளை உணரவில்லை என்றால் அவ்வுதவி காட்டில் எறித்த நிலவு போலப் பயனற்றதாகும். “கானகத்து உக்க நிலா” என்பது பழமொழி.

அன்பானவர்களே, ஒவ்வொருவரும் செய்யும் செயல்கள் பயனைத் தரும் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள். நல்லதைச் செங்வோர் நல்ல பயன் பெறுவர். தீயவற்றைச் செய்வோர் துன்பங்களை அனுபவிப்பர். ஒருவன் நல்ல இனத்தென்னை மரத்தை நடுகிறான். இன்னொருவன் அழகிற்காக கள்ளி மரத்தை நடுகிறான். தென்னை நட்டவன் இளநீரைக் குடிக்கிறான். கள்ளியை நட்டவன் அதன் பாலைக் குடித்தால் இறந்துவிடுவான். இது போன்றது தான் தர்மம் செய்வதும்”

“தர்மம் செய்பவன் இப்பிறவியிலும் இன்பங்களை அனுபவிக்கிறான். பின் அவன் எடுக்கும் பிறவிகளிலும் இன்பத்தை அனுபவிக்கிறான். தர்மம் செய்யாதவன் எப்பொழுதும் துன்பங்களையே அனுபவிப்பான். இதை எல்லோரும் உணர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும். பொருளைத் தேடிச் சேமித்து வைத்து விட்டு அதை அனுபவிக்காமலும் தான தர்மம் செய்யாமலும் இருந்து அதைப் பார்த்து மகிழ்வது என்பது போர்க்களத்திலே எதிரியால் தாக்கப்பட்டு குடல் வெளியே வந்த பின் அதைத் தூக்கிக் கட்டி விட்டுத் தான் வாழலாம் என்று மகிழ்வதைப் போன்றதாகும். குடல் வெளியேறியவன் அடுத்த சில நிமிடங்களில் இறந்து விடுவான். வாழுகின்ற அந்தச் சில நிமிடங்களை மகிழ்வென எண்ணுபவனைப் போன்றது தான் பணத்தை வைத்துப் பாதுகாப்பவனின் மகிழ்வு.”

“நாவலூறிலே தணிகாசலம் என்றொரு தன வந்தன் இருந்தான். அவனுக்கு ஆதவன் என்றொரு மகன் இருந்தான்.

தணிகாசலம் பெரிய தனவந்தன். ஆனால் கஞ்சன். தான் உழைக்கும் பணத்தைச் சேமித்துத் தங்க நகைகளை வாங்கி அதை அணிந்து அழகு பாராது பெட்டியில் பூட்டி வைத்து விட்டுத் தினமும் திறந்து பார்த்து மகிழ்ச்சியடைவான். அவன் நல்ல உணவு வகைகளை உண்பதில்லை. அத்துடன் தனது மகனுக்கும் நல்ல உணவு வகைகளை உண்ணக் கொடுப்பதில்லை”.

“அவன் திடீரென்று நோய்வாய்ப்பட்டான். அதனால் அவனால் எழுந்து நடமாட முடியவில்லை. ஆதவன் பணம், பொருள் நகைகளைப் பாதுகாத்து வைத்த பெட்டகத்தின் திறப்பை எடுத்து அங்கிருந்த பணத்தை எடுத்துச் செலவு செய்தான். பணம் செலவு செய்து முடிய ஆபரணங்களை எடுத்துச் செலவு செய்தான். அதைத் தடுக்கும் சக்தியோ அல்லது அதை உணரும் சக்தியோ தணிகாசலத்திற்கு இருக்கவில்லை. பணம் கொடுத்து மருந்து வாங்கிக் குடிக்கக் கூட அவன் சம்மதிக்கவில்லை. ஆதவன் குடித்து வெறித்து தணிகாசலத்தின் சொத்தை அழித்தான். சொத்துக்களைத் தேடியவனுக்கு அதைத் தருமமான வழியில் செலவு செய்யத் தெரிதல் வேண்டும். அதேபோலச் சொத்தைத் தேடாதவன் அதைச் சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளப் பழகல் வேண்டும். அதனால் அன்பானவர்களே, தர்மமான முறையில் சொத்துக்களைத் தேடுங்கள். தர்மமான வழியில் அதைச் செலவு செய்யுங்கள். அப்படிச் செய்யாமல் அதைப் பாதுகாத்து வைப்பதில் மகிழாதீர்கள்.” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

படரும் பிறப்பிற்கொன் றீயார் பொருளைத்
தொடருந்தம் பற்றினால் வைத்திறப் பாரே,
அடரும் பொழுதின் கண் இட்டுக், குடரொழிய
மீவேலி போக்கு பவர்.

குடல் சரிந்தால் வாழ்வு முடிந்து விடும். அதை அறியாது மகிழ்வதைப் போன்றது தான் சொத்தைச் சேர்த்து வைத்து மகிழ்வது. “குடரொழிய மீவேலி போக்குபவர்” என்பது பழமொழி.

33

“அன்பானவர்களே, தனக்கோ தனது குடிக்கோ ஆபத்து நேரும் போது பஞ்சமா பாதகங்களில் ஒன்றான பொய்யைத் துணிந்து கூறலாம். அப்படிச் கூறி நரகத்திற்குச் சென்றாலும் அதனால் நன்மையே உண்டாகும்”.

“பாரதப் போரில், போர் உக்கிரமாக நடைபெறும் போது கிருஷ்ணனது வேண்டு கோளுக்கு இணங்கித் தருமன் அசுவந்தாமா இறந்து விட்டான் என்று பொய் கூற, அவனது தந்தையாரான துரோணர் அதிர்ச்சியால் இறந்தார். துரோணார் உயிருடன் இருந்தால் துட்டனான துரியோதனன் வென்று விடுவான். தர்மம் அழிந்து விடும். பாண்டவர்களது குடியும் அழிந்து விடும். அதற்காகத் தருமன் பொய் சொன்னான். அந்தப் பொய் உலகின் நீதியை நிலை நிறுத்தியது”.

“கடவுளான கிருஷ்ணனே பொய் சொல்லுமாறு தருமரை வற்புறுத்தினானென்றால் தருமத்தைக் காப்பாற்றப் பொய் கூறலாம்” என்பதே கருத்தாகும்.

“நாவலடியில் சரவணன் என்றொரு பெரியார் இருந்தார். அவர் தான தர்மம் செய்பவர். ஒழுக்கமாக வாழ்பவர். அவர் திருமணம் செய்து பத்து வருடங்கள் பிள்ளை பிறக்கவில்லை. கோயில்களில் விரதமிருந்தார். பத்து வருடங்களின் பின் பிறந்தவர் அபிராமி. தனக்குப் பிள்ளையில்லாவிட்டால் தனது வம்சம் தளைக்காது என்று வருத்தப்பட்ட அவருக்கு அபிராமி பிறந்தது பெரும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது”.

“தனது குடும்பம் அபிராமி மூலம் தளைத்து விடுமென நம்பினார். அபிராமிக்குத் திருமண வயது வந்தது. அவள் எந்நேரமும் யோசித்துக் கொண்டிருப்பாள் ; காரணமின்றிச் சிரிப்பாள்; தன்னோடு தானே கதைத்துக் கொள்வாள். சரவணன் வைத்தியரிடம் அவளை அழைத்துச் சென்றார். வைத்தியர் அவளைச் சோதித்துப் பார்த்து விட்டுச் சொன்னார்; “ஒரே பிள்ளை என்ற காரணத்தால் செல்லம் கொடுத்து வளர்த்து விட்டீர்கள். அத்துடன் அவளை மற்றவர்களுடன் பழகவும் விடவில்லை. இது பெரும் பிரச்சினையல்ல. அவளைப் பிறருடன் பழக விடுங்கள். திருமணம் செய்து கொடுங்கள் சுகமாகி விடும்” என்றார்”.

“அவரது சகோதரியின் மகன் பொறியியலாளன். அவரது தங்கை தனது மகனுக்கு அபிராமியைப் பெண் கேட்டு வந்தாள். ஒழுக்க சீலரான சரவணன் தனது மகளைப் பற்றி வைத்தியர் கூறியவற்றைச் சொன்னார். அவள் அதன் பின் திருமணப் பேச்சை எடுக்கவில்லை. தனது மகனுக்கு வேறொர் இடத்தில் திருமணம் செய்து கொடுத்தாள்.”

“அதன் பின் இன்னொரு திருமணம் பேசி வந்தது. மாப்பிள்ளையின் தகப்பன் சொன்னார்; “ஐயா, உங்களின் குணத்திற்காகத் தான் நான் இத்திருமணத்தை விரும்பினேன். நம்பிக்கையில்லாத குடும்பத்தில் பெண் எடுக்கக் கூடாது. எனது தங்கை, தனது மகனுக்குப் பெரும் பணக்காரக் குடும்பத்தில் பெண் எடுத்தாள். அவர்கள் பணத்தைப் பற்றி விசாரித்தார்களே தவிரக் குணத்தைப் பற்றி விசாரிக்க வில்லை. அந்தப் பெண் நோயாளி. இப்போ குடும்பம் பிரிந்திருக்கு. உங்களைப் பற்றி எனக்குத் தெரியும். நீங்கள் ஒழுக்கமானவர்; நல்ல குடியில் பிறந்தவர். அதனால் நம்பி வந்தேன்” என்றார்”.

“சரவனுக்குப் பயமாக இருந்தது. உள்ளதைச் சொல்லாமல் செய்யக் கூடாது. உள்ளதைச் சொன்னால் செய்ய மாட்டார்கள். இவர்கள் மட்டுமல்ல யாரும் செய்ய மாட்டார்கள். திருமணமானால் சுகப்படும் என்று வைத்தியர் கூறியதை நினைத்துப் பார்த்தார். அபிராமிக்குத் திருமணமாகா விட்டால் என் வம்சம் அழிந்து விடும். அதை விட நான் இறந்தால் அவளைக் கவனிக்க யாரும் இல்லை

என்று நினைத்துக் கடவுளிடம் பாரத்தை ஒப்படைத்து விட்டுச் சொன்னார்; “ உங்களைப் போன்ற ஒரு தர்மவான் விரும்பிக் கேட்கும் போது என்னால் எப்படி மறுக்க முடியும்”

“வந்தவர் சொன்னார்; “ஐயா, பணம் இன்று வரும் நாளை போய் விடும். பணத்தை எப்போது வேண்டுமானாலும் தேடிக் கொள்ளலாம். நல்ல குடும்பத்தைத் தேட முடியாது. எனது தங்கையின் சம்பந்த பகுதியினர் எல்லாவற்றையும் மறைத்துத் தான் திருமணம் செய்தனர். அந்த நிலை எனக்கேற்படாது என்ற துணிவில் தான் நான் உங்களோடு திருமண உறவை வைக்கிறேன்” என்றார்”.

“திருமணம் கோலாகலமாக நடந்து முடிந்தது. எனினும் சரவணனுக்கு மனக் கலக்கமாக இருந்தது. தற்செயலாக அபிராமிக்கு நோய் என்று தெரிந்தால் என்ன நடக்குமோ எனக் கவலைப்பட்டார். திருமணம் முடிந்து அவளுக்கு ஒரு பிள்ளை பிறந்த பின் கணவன் விட்டு விட்டுப் போனாலும் குலம் தழைக்கும் என்று நினைத்து நிம்மதி அடைந்தார்.

“பத்து வருடங்கள் கழிந்த பின்பும் அபிராமிக்கு நோய் இருக்கிறதென்று யாராலும் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. வைத்தியர் கூறியது போல அபிராமிக்கு இருந்த நோய் திருமணமானபின் சுகமடைந்து விட்டது. ஆகையால் அன்பானவர்களே, தனக்கோ அல்லது தனது குலத்திற்கோ கெடுதி

வருமானால் பொய் சொல்லலாம். அது பாவமில்லை” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

நிரம்ப நிரையத்தைக் கண்டந் நிரயம்
வரம்பில் பெரியானும் புக்கான் - இரங்கார்
கொடியார மார்பு! குடிகெட வந்தால்
அடிகெட மன்றி விடல்.

தருமன் பாரத யுத்தத்தின் போது ‘அசுவத்தாம ஹத” என்று சொன்னதால் தான் போரில் வெல்ல முடிந்தது. அது போலத் தனது குடி கெடும் நிலை வந்தால் பெரியவர்கள் அதைக் காக்க எதுவும் செய்யலாம். “குடிகெட வந்தால் அடிகெட மன்றி விடல்” என்பது பழமொழி.

34

“அன்பானவர்களே, தீயவர்களுக்குப் பொருட்களை வழங்கக் கூடாது. அடக்கமில்லாத ஒருவன் நடத்தையிலும் தூய்மையற்றவனாகவே இருப்பான். அவனிடம் நம்பிக்கை வைப்பதோ அல்லது அவனது குடும்பத்திற்காக இரங்கிப் பெருந்தொகையான பொருட்கள் கொடுப்பதோ கூடாது. தீயவர்களிடம் பொருள் இருந்தால் அவனது குடும்பத்தவர்களுடன் தொடர்பில்லாதவர்கள் தான் அவனால் இன்பமடைவார்கள்.”

“நல்லூரிலே சேது ராமன் என்றொரு பெரியவர் இருந்தார். அவர் எல்லோருடனும் எளிமையாகப் பழகுவார். எல்லோரிடத்தும் அன்புள்ளவராய் இருப்பர். அறத்தையும் நலத்தையும் விரும்பி

எல்லோருக்கும் தன்னாலான உதவிகளைச் செய்து வாழ்ந்து வந்தார்.”

அவருக்கு வீட்டு வேலை செய்து கொடுப்பவன் கணபதி. பெருங்குடிகாரன், தீயசெயல்கள் பலவற்றைச் செய்பவன். வேலை செய்யும் வீடுகளிலேயே திருடுபவன். எனினும் அவனது வறுமை கருதி அடிக்கடி அவனது குடும்பத்திற்கு உதவி செய்து வந்தார் சேது ராமன்”

“கணபதி ஒரு நாள் வெற்றிலை பாக்கு கொண்டு வந்து கொடுத்துத் தனது மூத்த மகளுக்குத் திருமணம் நடக்கப் போவதாகச் சொன்னான். கணபதியின் குடும்பம் மிகவும் வறியது. பிள்ளைகளும் அவனது மனைவியும் கூலி வேலை செய்து பிழைத்து வந்தனர். ஒருவன் வெற்றிலை கொடுத்து ஒரு செய்தியைச் சொன்னால் பெரியவர்கள் அவன் கொடுத்த வெற்றிலைக்குள் ஏதாவது பொருள் வைத்துத் திருப்பிக் கொடுப்பர்”.

சேது ராமன் உள்ளே சென்று பத்தாயிரம் ரூபாவை எடுத்து வந்து சேது ராமனிடம் கொடுத்தார். அவன் அவ்வளவு தொகையை எதிர்பார்க்கவில்லை; “கணபதி, நீ ஏழை உனது மருமகனும் கூலித் தொழில் செய்பவன். இப்பணத்தைக் கொண்டு சென்று உனது மகளிடம் கொடு” என்று சொன்னார்”.

“சரி ஐயா, என்று பணத்தை வாங்கிய கணபதி தனது நண்பர்களிடஞ் சென்றான். அவர்களுடன் சேர்ந்து குடித்தும்

கூதாடியும் முழுப்பணத்தையும் செலவு செய்தான். அதனால் அவன் இரண்டு நாட்களாக வீட்டிற்குச் செல்லவில்லை.

“திருமணநாளன்று திருமணத்திற்கு வந்த சேதுராமன் தனது செயலை எண்ணிக் கவலைப்பட்டார். திருமண நாளன்று வந்த ஐயருக்கே பணம் கொடுக்க முடியாது கணபதியின் மனைவி கஷ்டப்படுவதை உணர்ந்த சேதுராமன் தானே முன் நின்று திருமணத்தை நடத்தி வைத்தார்”.

“சேது ராமன் கொடுத்த பணத்தில் சிறிதளவு வைத்திருந்த கணபதி அன்று குடித்து விட்டுத் திருமண வீட்டில் கலகஞ் செய்தான். ஆகையால் அன்பானவர்களே, குரங்கின் கையிலே கொள்ளிக் கட்டையைக் கொடுத்தால் அது ஊரைச் சடுகாடாக்கி விடும் . அது போலத் தீயவர்களுக்குப் பொருள் கொடுத்ததால் குடும்பத்தவர்கள் துன்பமடைவார்கள். எனவே பொருட்களைக் கொடுக்கும் போது அவதானமாக இருங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**உடைப்பெருஞ் செல்வத்து உயர்ந்த பெருமை
அடக்கமில் உள்ளத்தன் ஆகி - நடக்கையின்
ஒள்ளியன் அல்லான்மேல் வைத்தல், குரங்கின்கைக்
கொள்ளி கொடுத்து விடல்.**

குரங்கின் கையில் கொடுத்த கொள்ளிக் கட்டையால் ஊர் அழியும். அது போலத் தீயவர்களுக்குக் கொடுக்கும் பொருளால் பலர் துன்பப்படுவர்” “குரங்கின் கைக் கொள்ளி கொடுத்து விடல்” என்பது பழமொழி.

“அன்பானவர்களே, வழிவழியாகத் தீய குணங்களுடன் வாழ்ந்து வரும் கீழ்த்தரமான குடிகளிடையே நல்ல பண்புடைய ஒருவர் தோன்ற மாட்டார். பண்புடைமை உயர்ந்த குடும்பத்தில் பிறந்தவரிடத்தில் அல்லாமல் மற்றவர்களிடத்தில் இருப்பதில்லை. ஒருவனுடைய அன்புடைய செயல்களுக்கிடையே பண்பற்ற செயல்கள் காணப்பட்டால், அவன் நல்ல குடியிற் பிறந்தவன் தானா என்ற சந்தேகம் பெரியவர்களுக்குத் தோன்றும். நிலம் எத்தகையது என்பதை அதில் முளைக்கும் பயிர்கள் காட்டும். அது போல ஒருவனுடைய வாய்ச்சொல் அவன் எத்தகைய குலத்தில் பிறந்தவன் என்பதைக் காட்டும்”.

“குராங்கு இனங்களிலே எந்தக் காலத்திலும் அழகான முகத்தையுடைய ஒரு குராங்கு கூட இருந்ததில்லை. அது போலத் தீய குணங்களை உடைய குடிகளிலே பண்புடைய ஒருவர் தோன்ற மாட்டார்.”

“நல்லூரிலே சிவபாலன் என்றொருவன் வாழ்ந்து வந்தான். அவனது தந்தை பெருங்குடிகாரன்; ஏமாற்றுக்காரன்; வாங்கிய பொருட்களைத் திருப்பிக் கொடுக்காதவன். திருடன். அவனைப் போலவே சிவபாலனும் வாழ்ந்து வந்தான். அவனுக்கு யாதவன் என்றொரு மகன் இருந்தான். அவன் கல்வியில் மிகவும் கெட்டிக்காரன். கெட்டித்தனமாகப் படித்துப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு தெரிவானான்”.

“பட்டப்படிப்பைப் பூர்த்தி செய்த அவன் ஆசிரியரானான். இருப்பினும் அவனுக்குத் தகப்பனின் குணங்கள் பல இருந்தன. தன்னுடன் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களிடம் கடனாகப் பணம் வாங்குவான். உரிய தவணையில் கொடுக்க மாட்டான். கேட்கும் போதெல்லாம் தவணை சொல்வான். நெருக்கிப் பிடித்துச் சண்டைக்குப் போவோருக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கொடுப்பான்”.

“அவன் ஒரு வீட்டை வாங்க விரும்பினான். அதற்காக வங்கியில் கடன் எடுக்க விரும்பினான். வங்கியின் முகாமையாளர் கடனுக்கான விண்ணப்பப்படிவங்களைக் கொடுத்தார். பின் பிணையாளிகள் இருவரிடம் பணம் கட்டாவிட்டால் தாம் பொறுப்பு எனக் கூறும் படிவங்களில் கையெழுத்து வாங்கி வருமாறும் கூறினார்.”

“பிணைப்பத்திரங்களில் கையொப்பமிட எவரும் விரும்பவில்லை. கையொப்பமிட முன்வைந்தவர்களிடம் கையொப்பமிட வேண்டாம் என்று பலர் கூறினர். யாதவனது நிலையைக் கண்டு இரங்கிய ஆசிரியர்கள் இருவர் பல நிபந்தனைகளைக் கூறிக் கையொப்பமிட்டனர். பணம் பெற்ற சில மாதங்களில் யாதவன் வேறொர் ஊர் பாடசாலைக்கு இடமாற்றம் கேட்டுப் பெற்றுச் சென்று விட்டான். அதன்பின் அவன் கடன் பணத்தைக் கட்டவில்லை. நீண்ட தூரத்தில் பணியாற்றும் யாதவனத் தேடிப் பிணைக்குக் கையொப்பமிட்ட ஆசிரியர்கள்

அலைந்தது தான் மிச்சம். அவன் பணத்தைக் கட்டவில்லை. அதனால் பிணை நின்றோர் அப்பணத்தைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கின்றனர்”.

அதனால் அன்பானவர்களே, நல்ல குடியிற் பிறந்தவர்கள் ஒரு போதும் தீய செயல்களைச் செய்ய மாட்டார்கள். அதனால் அவர்களோடு கூட வாழ்வோரும் அவர் செய்வதையே பார்த்துச் செய்வார்கள். நல்லவர் தனது சுற்றத்தவர் தீயவற்றைச் செய்தால் கண்டிப்பார். அதற்குத் திருந்தாவிட்டால் தண்டித்துத் திருத்துவார்.

“தீய குடியிற் பிறந்தவர் தீய செயல்களை மனம் கூசாது செய்ய, அவரது சுற்றமும் அதையே செய்யும். இதைக் கல்வியாலோ மற்றயவற்றாலோ திருத்த முடியாது. பண்பு என்பது வாழையடி வாழையைப் போலப் பரம்பரை பரம்பரையாக வருதல் வேண்டுமே தவிர இடையிட்டு வராது”.

ஆகையால் அன்பானவர்களே, நல்ல குடிக்குரிய பண்புகளை வளர்த்துக் கொள்ளுங்கள். எனது குடியை பண்புடைய குடியாக்குவேன் என்னும் உறுதியோடு செயற்பட்டு நன் மக்களை உருவாக்குங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

நிரந்து வழிவந்த நீசருள் எல்லாம்

பரந்தொருவர் நாடுங்கால் பண்புயைார் தோன்றார்

மரம்பயில் சோலை மலைநாட! என்றும்

குரங்கினுள் நன்முகத்த தில்.

பண்புடைமை குடிப்பிறப்பால் வருவது. கீழ்க்குணம் உடைய குடியினரிடத்து நல்ல பண்புள்ளவர்களைக் காணமுடியாது. 'குரங்கினுள் நன்முகத்த இல்' என்பது பழமொழி.

36 “அன்பானவர்களே, கண் குருடானால் அவன் தூங்கினாலென்ன விழித்திருந்தாலென்ன இரண்டும் ஒன்று தான். அவன் மிகவும் அழகான சித்திரங்கள் பலவற்றைச் சேர்த்து வைத்திருக்கிறான்; பல சிற்பங்களைச் சேர்த்து வைத்திருக்கிறான் ; அரிய இரத்தின்கள் பலவற்றைச் சேமித்து வைத்திருக்கிறான். இதனால் அவன் எந்தப் பயனையும் அனுபவிக்கப் போவதில்லை. அது போல நிறைந்த பொருளைச் சேர்த்து வைத்திருக்குமொருவன் அவற்றைத் தானதர்மம் செய்தல் வேண்டும்; பிறருக்குக் கொடுத்துதவதல் வேண்டும். பொருளால் பிரச்சினைப்படுவோரது வரலாற்றைக் கேட்டறிந்தும் உதவாது விட்டானானால், குருடன் சேர்த்து வைத்த அழகிய பெறுமதி மிக்க பொருள்களைப் போன்றே அப்பொருட்களும் இருக்கும். அதனால் பொருட்களைச் சேர்த்து வைக்காது தேவைப்படுபவர்களுக்குக் கொடுத்துதவல் வேண்டும்.”

“நல்லூரிலே தவராசா என்றொரு பெரும் தனவந்தர் இருந்தார். அவர் உண்ணாமல் உறங்காமல் பொருட்களைச் சேர்ப்பார். யாருக்கும் கொடுத்துதவ மாட்டார்”.

அவரது சகோதரன் தேவராசா. அவருக்கு ஏழு பிள்ளைகள். மூத்தவன் வெளிநாடொன்றில் பணிபுரிந்து வந்தான். இந்த

நிலையில் தேவராசாவின் மகளுக்குத் திருமணம் முற்றானது. சீதனமாகக் காணி, வீடு, ஆபரணங்களுடன் பத்து இலட்சம் ரூபா பணத்தையும் மாப்பிள்ளை பகுதியினர் கேட்டனர்.

“தேவராசாவின் மகன் மூன்று மாத காலத்துள் பணம் அனுப்புவதாகக் கூறியிருந்தான். மாப்பிள்ளை பகுதியினர் திருமணத்தை உடனே செய்யும்படி வற்புறுத்தியமையால் தேவராசா தனது சகோதரனான தவராசா விடம் சென்றார்; “ அண்ணா, எனது மகளுக்குத் திருமணம் முற்றாகி விட்டது. மாப்பிள்ளை பகுதியினர் திருமணத்தை உடனே செய்யுமாறு வற்புறுத்துகின்றனர். காசு கொஞ்சம் குறைகிறது. அதைத் தந்தீர்களானால் மூன்று மாதத்தில் மகன் அனுப்புவதாகச் சொல்கிறான். அவன் அனுப்பியதும் தந்து விடுகிறேன்” என்றார்”.

“தவராசா வெகுநேரம் வரை பேசாது இருந்தார். பின் சொன்னார்; “தம்பி என்னிடம் இருந்த பணத்தை நான் காலையில் தான் இன்னொருவருக்குக் கொடுத்தேன். நீ நேற்றுக் கேட்டிருக்கலாம். இப்போ வேறு யாரிடமாவது மாறு. பின் மகன் அனுப்பக் கொடு” என்றார்”.

“தேவராசா மிகவும் கவலையோடு வீட்டிற்கு வந்தார். அவரது வீட்டில் மாப்பிள்ளையின் தகப்பன் இருந்தார். தேவராசாவைக் கண்டதும் அவர் சொன்னார்; “சனி மாறுவதற்கு முன்பு திருமணத்தை நடத்தாவிட்டால் மூன்று வருடங்களுக்குத் திருமணம்

செய்யக்கூடாதென்று சாத்திரியார் கூறுகிறார். பணம் கைக்கு வந்து விட்டதா? என்று கேட்டார்”.

“இல்லை, உங்களுக்கு அவசரமென்றால் நீங்கள் வேறு இடத்தில் செய்யுங்கள். இல்லாவிட்டால் நான் மூன்று மாதங்களின் பின் வட்டியுடன் பணத்தைத் தருகிறேன்” என்றார் தேவராசா”

“மாப்பிள்ளையின் தகப்பன் எதுவுள் சொல்லாது எழுந்து சென்று விட்டார். மறு வாரம் இன்னொரு பெண்ணைத் தேடி அவர்கள் திருமணஞ் செய்தனர்”.

“அதன் பின் மூன்று வருடங்கள் கழிந்தும் தேவராசாவின் மகள் கன்னியாகவே இருக்கிறாள். இப்பொழுது தேவராசாவிடம் தேவைக்கதிகமான பணம் இருக்கிறது. ஆனால் மாப்பிள்ளை அவர் எதிர்பார்த்தது போலக் கிடைக்கவில்லை. வைத்தியர், பொறியியலாளர், கணக்காளர் என்ற தகுதியில் மாப்பிள்ளை தேடிய தேவராசா நான்கு வருடங்களின் பின் ஒரு விவசாயியைத் தனது மகளுக்கு மாப்பிள்ளையாகத் தேர்ந்தெடுத்தார். அதுவும் பல இலட்ச ரூபா கூடக் கொடுத்து. முன்பு பேசிய வைத்தியருக்குத் தவராசா பணத்தைக் கொடுத்திருந்தால் தேவராசாவின் மகள் வைத்தியரைத் திருமணஞ் செய்திருப்பாள். ஆகவே அன்பானவர்களே, நீங்கள் தேவையை அறிந்து கொடுத்துதவங்கள். அப்படிக் கொடுப்பதால் பல நல்ல காரியங்கள் நடைபெறும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

நாவின் இரந்தார் குறையறிந்து தாமுடைய
மாவினை மாணப் பொதிகிற்பார் - தீவினை
அஞ்சிலென் அஞ்சா விடி.லென், குருட்டுக்கண்
துஞ்சிலென் துஞ்சக்கால் என்?

கொடுத்துதவாதவனிடம் உள்ள பொருளானது, குருடனிடம் உள்ள அழகிய பொருட்களைப் போன்றது. குருட்டுக்கண், துஞ்சிலென் துஞ்சாக்கால் என்? என்பது பழமொழி.

37

“அன்பானவர்களே, தனவந்தவர்களையும், உயர்ந்த கல்வி கற்றவரையும் திருப்திப்படுத்த முடியாது. பெரும் தனவந்தரின் அன்பைப் பெற நினைக்கும் ஒரு வறியவர் தனவந்தரை விருந்திற்கழைத்தால் அவரைத் திருப்திப்படுத்த முடியாது. குருவியினது தொடையை அறுத்தால் அதன் குடல் வெளியேறிக் குருவி இறந்து விடும். அது போலப் பெரும் தகுதியுடையவர்களைச் சாதாரணமான மக்கள் விருந்துக்கு அழைக்கக் கூடாது. தமது தகுதிக்கு மீறிச் சாதாரண மக்கள் விருந்திற்காகப் பெரும் சிரமப்பட்டு விருந்து வைத்தாலும், தகுதியுடையவர்கள் அதைச் சிறந்த விருந்தாக ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்கள். அவர்கள் அந்த விருந்தைப் பாராட்டவும் மாட்டார்கள்”.

“கடம்பவனம் என்ற காட்டில் வாழும் கஜமுகன் என்ற யானைக் கு கடம்பன் என்ற முயல் விருந்து வைக்க விரும்பியது. கஜமுகன் தான் அக்காட்டின் அரசன். அத்துடன் கஜமுகன் மிகவும் பக்தியுள்ளது ; எல்லா மிருகங்களோடும் அன்பாகப் பழகுவது.

அதனால் கடம்பன் தனது மகனின் முதலாவது பிறந்த தினத்தன்று யானையைத் தனது இருப்பிடத்திற்கு அழைத்தது. கடம்பனுடன் அக்காட்டில் வாழும் மிருகங்கள் அனைத்தும் மிகவும் அன்பாகப் பழகின. அதனால் ஒவ்வொரு மிருகமும் ஒவ்வொரு வகையான உணவுகளைக் கொண்டு வந்தன. கரடி நிறையத் தேன் கொண்டு வந்தது. குரங்குகள் விதம் விதமான பழவகைகளைக் கொண்டு வந்தன. மற்றைய மிருகங்கள் இலை குழைகளைக் கொண்டு வந்தன.”

“தாமதமாகவே யானை விருந்திற்கு வந்தது. வரும் போது சில மிருகங்களையும் அழைத்து வந்தது. யானையை வரவேற்ற முயல் முதலில் தேனைக் கொடுத்தது. தேன் மிக மிகச் சுவையாக இருந்தது. இது நாள் வரை யானை தேனைக் குடித்ததில்லை. அதனால் அது நிறையக் குடித்தது. பின் பழங்கள் இலை குழைகளை முயல் கொடுத்தது. யானையும் ஏனைய மிருகங்களும் அவற்றைச் சுவைத்து உண்டன. மான் சொன்னது; “இது வரை நான் தேனைக் குடித்ததில்லை. மிகவும் அருமையாக இருக்கின்றது. யானையாரும் தேனீக்களுக்குப் பயந்து தேனைக் குடித்திரார். முயலுக்கு நரி நண்பன். அதனால் நாமும் தேனைக்குடிக்க முடிந்தது” என்றது”.

“எருமை சொன்னது ; “தேன் மட்டுமல்ல நல்ல சுவையான விதம் விதமான கனிகளைக் குரங்கார் கொண்டு வந்துள்ளார். நாம்

மரத்தால் விழுந்த பழங்களையும், அழுகிய பழங்களையும் தான் உண்போம். இன்று நல்ல பழங்களை உண்டோம்” என்றது”.

“யானை எதுவும் சொல்லவில்லை. பேசாமால் சாப்பிட்டது. சாப்பிட்டு முடிந்த பின் சொன்னது; “நான் மரத்தை வேரோடு பிடுங்கி எடுத்துச் சாப்பிடுபவன். உங்களைப் போல விழுந்த பழங்களை உண்பவன் அல்ல. வலிமையில்லாதவர்களுக்குக் கிடைக்கும் அழுகிய உணவுகளும் சுவையானவை தான் ” என்றது.

“முயலுக்கும் ஏனைய மிருகங்களுக்கும் யானையின் வார்த்தைகள் கவலையைக் கொடுத்தன. யானை போகும் போது எருமைக்குச் சொன்னது; “நான் ராசா. அதனால் முயலோடு சேர்ந்து ஏனைய மிருகங்களும் என்னை வளைத்துப் போட முயற்சிக்கின்றன. அடுத்த வாரம் எனக்கு உதவியாள் ஒருவரைத் தெரிவு செய்யவுள்ளேன். அதற்காகத் தான் முயல் எனக்கு விருந்து வைத்தது.” என்று சொன்னது முயலுக்குக் கேட்டது.”

“எனக்குப் பதவியில் ஆசை இல்லை. எனது மகனின் பிறந்த நாளைக் கொண்டாட விரும்பினேன். அதற்காக இவ்வாறு என்னைக் கணிப்பிட்டதை நினைக்க எனக்கு வேதனையாக உள்ளது. நற்குணமில்லாத பெரியவர்கள் எப்பொழுதும் தமது உறவினர்களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் இலஞ்சம். கொடுப்பவர்களுக்கும் மட்டும் தான் பதவிகளைக் கொடுப்பார்கள் என்று எனக்குத் தெரியும் “ என்று அழுதது முயல்”.

“ஆகவே, அன்பானவர்களே, குருவியின் தொடையை வெட்ட அதன் குடல் சரிந்து அது இறப்பது போலச் சிறியவர்களின் உபசரிப்பு அவர்களுக்குக் கேட்டையே உண்டு பண்ணும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

நல்கூர்ந்த வர்க்கு நனிபெரியர் ஆயினார்

செல்விருந்த தாகிச் செலவேண்டா – ஒல்வது

இறந்தவர் செய்யும் வருத்தம், குருவி

குறங்கறுப்பச் சோரும் குடர்.

வறியவர்கள், செல்வர்களை விருந்திற்கழைத்துச் சிறப்பாக உபசரித்தாலும், செல்வர்கள் திருப்திப்பட மாட்டார்கள். “**குருவி குறங்கறுப்பச் சோரும் குடர்**” என்பது பழமொழி.

38

“அன்பானவர்களே, குலத்திற்குரிய அறிவு, அக்குலத்தவனுக்குக் கற்காமலே வரும். காரிகால் வளவச் சோளன் மிகவும் இளமையானவன். இரு முதியவர்கள் அவனது சபைக்கு ஒரு வழக்கைத் தீர்த்துக் கொள்ள வந்தனர். நீதிபதியாக இருந்த மன்னனைக் கண்டதும், இரு முதியவர்களுக்கும் அவன் மீது நம்பிக்கையில்லமற் போனது”.

“இளைஞனான இவன் சிக்கல் மிகுந்த தம் குடும்ப வழக்கை ஆராய்ந்து தீர்ப்புக் கூற மாட்டான் என்று பிறர் அறியும் படி கூறினர். அதைக் கேட்டவர்கள், மன்னனுக்கு அதைத் தெரியப்படுத்தினர். மன்னன் மறு நாள் முதியவர் ஒருவரை நீதிபதியாகப்

நியமிக்கப்போகிறேன் என்று கூறினான். மறு நாள் மன்னன் முதியவரைப் போல வேடமணிந்து வந்து இருவரும் ஏற்கக் கூடி தீர்பைக் கூறினான். குலத்திற்குரிய பழக்க வழக்கங்கள் இயல்பாகவே அக்குடியிற் பிறந்தோருக்கு வரும்”.

“நாவலூரிலே மிகவும் கலைத்தன்மை வாய்ந்த சிற்பங்களைச் செதுக்கும் சிற்பி ஒருவர் இருந்தார். தான் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு ஏதாவது உழைத்தும் போதிய வருமானமின்றிக் கஷ்டப்படுவதால் தனது மகனை வைத்தியராக்குதல் வேண்டும் என்று நினைத்துக் கற்பித்தார். அவன் தகப்பன் நினைத்தது போல, வைத்தியரானான். அத்துடன் தகப்பனை விடச் சிறந்த சிற்பியுமானான். ஆகவே குலத்திற்குரிய அறிவு அதைக் கற்காமலும் வரும் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள்”.

“காரைநகரிலே தணிகாசலம் என்றொரு பெரும் வர்த்தகர் இருந்தார். அவர் மிகவும் நேர்மையானவர். பொருட்களைக் கொள்வனவு செய்யும் போதும், அவற்றை விற்பனை செய்யும் போதும் மிகவும் அவதானமாகப் பரிசீலனை செய்வார். அதனால் பொருட்களை விற்பனை செய்வோர் கலப்படம் செய்ய முடியாது”.

“அது போலத் தான் விற்கும் பொருட்களையும் உன்னிப்பாக அவதானிப்பார். அதனால் அவரிடம் வேலை செய்வோர் மிகவும் எச்சரிக்கையாக இருப்பர். அவரது உதவியாளன் சோதிநாதன். அவன் பொருளை விற்பனை செய்யபவர்களிடம் இலஞ்சமாகப்

பணம் பெறுவான். ஒரு நாள் தணிகாசலத்திற்குப் பெரும் நோய் வந்து விட்டது. அதனால் எழுந்து நடமாடக் கஷ்டப்பட்டார்.

“அது சோதிநாதனுக்கு வாய்ப்பாக இருந்தது. பொருள் கொண்டு வருவோரிடம் கலப்படம் செய்து கொண்டு வருமாறு கூறினான். அவர்களும் கலப்படம் செய்து கொண்டு வந்தனர். பொருட்களை நிறுக்கும் போது தணிகாசலத்தின் பத்து வயது மகனான ஆரூரன் நிறுக்குமிடத்திற்கு வந்தான். சோதிநாதன் அவன் சிறுவன் என நினைத்துப் பொருட்களை நிறுத்தான். அதைக் கண்ட ஆரூரன் சொன்னான்; ‘சோதி அண்ணை, பொருட்களை நிறுக்கு முன் பரிசோதித்தல் வேண்டும்’ என்று கூறி அங்கு நின்ற சிப்பந்தியை அழைத்து மூட்டைகளை வெட்டிச் சொன்னான்”.

“வெட்டிய மூட்டைகள் அத்தனையும் கலப்பட மூட்டைகள். அதனால் ஆரூரன் சொன்னான்; ‘பொருட்களைக் கொள்வனவு செய்ய வேண்டாம். உருளைக் கிழங்குகள் அழுகியுள்ளன; அரிசி ஈரமாக இருக்கிறது. இது போல எல்லாம் கலப்படம்’ என்றான்.”

“சோதிநாதன் திகைத்துத் திகிலடைந்து போனான். தணிகாசலத்தை ஒருவாறு சமாளிக்கலாம். ஆனால் ஆரூரனைச் சமாளிக்கவோ ஏமாற்றவோ முடியாது” என்று நினைத்தான்.”

“மறுநாள் சோதி நாதனைத் தணிகாசலம் அழைத்துச் சொன்னார்; ‘கொள்வனவுக்கென வந்த பொருட்கள் யாவும்

கலப்படம் செய்யப்பட்டவை. இவ்வளவுகாலமும் இல்லாத ஒன்று இப்போது நடந்துள்ளது. அதனால் நான் நடட்டமடைவதோடு மதிப்பையும் இழந்திருப்பேன். அதனால் இனி நீ வேலைக்கு வரவேண்டாம்” என்றார்”.

“ஆகையால் குலத்திற்குரிய தொழிலைக் கற்க வேண்டியதில்லை. அது நடைமுறையில் தானாக வரும். பாம்புக்குட்டி கடித்தாலும் விஷம் ஏறும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**உரைமுடிவு காணான் இளமையோன் என்ற
நரைமுது மாக்கள் உவப்ப – நரைமுடித்துச்
சொல்லால் முறைசெய்தான் சோழன்; குலவிச்சை
கல்லாமற் பாகம் படும்.**

குலவித்தைகளைக் கற்கத் தேவையில்லை. அது இயல்பாக ஒருவனுக்கு வந்து சேரும் , “குலவிச்சை கல்லாமல் பாகம்படும்” என்பது பழமொழி.

39 “அன்பானவர்களே, இழிகுணங் கொண்டவர்களை வேலைக்கு அமர்த்துதல் கூடாது. இழி குணங் கொண்டோர் எந்த வழியிலும் சாதகமாக நடந்து தமது நலனைத் தாம் விரும்பியவாறு அடைந்து கொள்வார்கள்”.

“அவர்கள் ஒருவனைக் கவரப் பொருட்கள் கொடுப்பதாயின் அவ்விடம் அவனுக்குத் தெரியாமல் பெற்றுக் கொடுத்துக்

காரியத்தைச் சாதிப்பார்களே தவிரத் தமது சொந்த உழைப்பில் கொடுக்க மாட்டார்கள். இப்படியானவர்களை இனங்காண்பது மிகவும் கடினம். இப்படியானவர்களை வேலைக்கு வைத்திருப்போர் எப்பொழுதும் நட்டமடைந்து கொண்டேயிருப்பார்கள். இப்படி நடப்பது குவளைமலர்களை அதன் தண்டிலே உறித்த நாரினாலே கட்டுவதைப் போன்றதாகும்.”

“நாவலூரில் நல்ல சிவம் என்றொரு வர்த்தகர் இருந்தார். அவர் அயலூர்களுக்குச் சென்றுஅங்கு விளையும் விளை பொருட்களைக் கொள்வனவு செய்வார். வெளியூர்களில் பொருட்களைக் கொள்வனவு செய்யவென அரியரத்தினம் என்றொருவனை நல்லசிவம் நியமித்திருந்தார். அவன் விவசாயிகளின் வீடு வீடாகச் சென்று விளைபொருட்களை வாங்கிச் சாக்கில் கட்டிக் கொண்டு வருவான். அப்படி வாங்கும் போது தனக்குப் பெரும் இலாபம் வரக்கூடியவாறு நடந்து கொள்வான். நெல் ஒரு மூட்டையில் ஐம்பது கிலோ இருக்கிறது என்று கணக்குக் காட்டுவான். ஆனால் அதில் இரண்டு அல்லது மூன்று கிலோ நெல் குறைவாக இருக்கும்”

“நல்ல சிவத்திற்கு நிறுத்துக் காட்டும் மூடைகளுக்கு ஓர் அடையாளம் இட்டிருப்பான். நிறுக்கும் போது அந்த அடையாளமிட்ட மூடைகள் வரும் போது நிறுத்துக் காட்டுவான். அவற்றில் சில மூடைகளில் ஒரு கிலோ நெல்லுக் கூடுதலாக இருக்கும். அதைக் கண்டு நல்லசிவம் பூரித்துப் போவார். அதனால் அரியரத்தினம்

மிகவும் நேர்மையானவன் என்று நல்லசிவம் நினைத்துக் கொள்வார்.

“அவன் வெளியூர் சென்று வந்தால் அந்த ஊரில் உள்ள ஏதாவது ஒரு பொருளை வாங்கி வந்து நல்லசிவத்திற்குக் கொடுப்பான். கொடுக்கும் போது சொல்வான்: “ஐயா, இது மருத்துவ வாழைப்பழம். இது மருத்துவக் குணங்களை உடையது. கர்பமாகாத பெண்கள் இதை உண்டால் கர்ப்பம் தரிப்பார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு பழம் சாப்பிட்டால் நோய் அணுகாது” என்று கூறிக் கொடுப்பான்.

“அதை நல்லசிவம் பூரணமாக நம்பிவிடுவார். அத்துடன் வருவோர் போவோரிடமும் தனது நண்பர்களிடமும் அரியரத்தினத்தைப் பற்றிப் புகழ்ந்து கூறுவார். அரியரத்தினம் அவரை ஏமாற்றிப் பிழைப்பு நடத்திக் கொண்டிருந்தான்”.

“குவளை மலர்களைப் பறிப்போர், அதன் தண்டை உறித்து நாரைப் பெற்று அதைச் சேர்த்துக் கட்டுவார்கள். நாருக்காக அவர்கள் செலவு செய்வதில்லை. அது போன்றது தான் அவனிடமே திருடி அவனுக்குச் சன்மானம் கொடுப்பது” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**பன்னாள் தொழில்செய்து உடைய கவர்ந்துண்டார்
இன்னாமை செய்யாமை வேண்டி இறைவர்க்குப்
பொன்யாத்துக் கொண்டு புகுதல், குவளையைத்
தன்னாரால் யாத்து விடல்**

ஒருவனிடம் திருடியவற்றில் சிறிய பகுதியை அவனுக்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுத்து அவனை மகிழ்வடையச் செய்தல். “சுவளையைத் தன்னாரால் யாத்து விடல்” என்பது பழமொழி.

40

“அன்பானவர்களே, தீய செயல்களைச் செய்யாதீர்கள். ஒரு தீய செயலைச் செய்தால் அது பத்து மடங்காகப் பெருகிச் செய்பவனை வந்து தாக்கும். அது போல ஒரு நல்ல செயலைச் செய்தால் அதுவும் பத்து மடங்காகப் பெருகி எண்ணில்லாத இன்பங்களைத் தரும்”

“ஒரு செயலைச் செய்யுமுன் அச் செயலைச் செய்யலாமா என்று ஆற அமர இருந்து ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். அச் செயலால் உண்டாகும் நன்மைகளையும் தீமைகளையும் நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும். பலர் தமக்கு நன்மை வர வேண்டும் என்பதற்காகப் பல தீமையான செயல்களைச் செய்கிறார்கள். தமக்கு நன்மை வரவேண்டும் என்று நினைத்துச் செய்யும் செயல்கள் பல செய்பவர்களுக்குத் தீங்காகவே வந்து சேரும். பிறருக்கு நன்மை வரவேண்டும் என்று நினைத்துச் செய்யும் செயல்களால் பிறர் நன்மையடையும் போது அந்தச் செயலைச் செய்பவரும் நன்மை அடைவர். அத்துடன் பெரும் புகழையும் பெறுவார்.

நாம் செய்த தீவினைகள் நன்மை வந்து தாக்கும் போது செய்த சிறிய தீவினையை விடத் தாக்கும் துன்பம் பெரிதாக இருக்கும். நாம் நிலத்தில் ஒரு குழி தோண்டினால் அக்குழியில்

இருந்து தோண்டிய மண்ணானது குழியுள் கொள்ளாது மிகுதியாகவும் இருக்கும். இது போலத் தான் செய்யும் தீவினைகளும் பலனளிக்கும் போது செய்தவரால் தாங்க முடியாததாக இருக்கும்.”

“கடம்பவனத்தில் நரி ஒன்று வாழ்ந்து வந்தது. அது மிகவும் சோம்பேறி. முயற்சித்து இரைதேடுவதை விட்டு விட்டு பெரிய மிருகங்களைப் புகழ்ந்து பாராட்டி அவை பிடித்து உண்ணும் மிருகங்களின் எச்ச சொச்சங்களைத் தின்று வந்தது”

“அதற்கு ஒரு நாள் ஒரு மிருகத்தைப் பிடித்து முழுமையாக உண்ண வேண்டும் என்ற ஆசை வந்தது. எனினும் மிருகத்தைப் பிடிப்பதென்பது மிகவும் கஷ்டமான விஷயம். மானின் இறைச்சி மிகவும் சுவையானது. சிங்கம் தான் துரத்திப் பிடித்த மாணை உண்டு விட்டு மிச்சமாக இருக்கும் மானின் கழிவுப் பாகங்களை உண்ணும் போது அவையே மிகச் சுவையானதாக இருக்கும். அப்படியானால் மானின் தொடை, இறைச்சி, ஈரல் என்பன எவ்வளவு சுவையாக இருக்கும் என்று எண்ணியது”.

“மான் மிகவும் வேகமாக ஓடும். அதைத் துரத்திப் பிடிப்பது கஷ்டம். அதனால் தந்திரமாக ஒரு மாணைப் பிடித்து முழுமையாக உண்ண வேண்டும் என்று நினைத்தவாறு வந்தது. அப்போது அவ்வழியே ஒரு மான் வந்தது. அதைக்கண்டதும் நரிக்கு நாவில் நீர் ஊறியது. அது மெதுவாக மானின் அருகே வந்து சொன்னது;

“நண்பா, எனக்குத் தாகமாக உள்ளது. அருகே ஒரு கிணறு உள்ளது. அதில் நீர் உள்ளது. என்னால் இறங்கிக் குடிக்க முடியாது. கிணற்றிலிருந்து கொஞ்சம் நீர் எடுக்க உதவி செய் என்றது.”

“மான் சம்மதித்துக் கிணற்றடிக்கு வந்தது; “கிணறு ஆழமாக இருக்கிறது. அதனால் நீர் எடுப்பது சிரமம்” என்றது மான். நரி மான் அவதானக் குறைவாக இருக்கிறது என்று நினைத்து அதன் மீது பாய்ந்தது. மான், நரி ஏதோ தந்திரத்துடன் தான் வந்திருக்கிறது என்று எச்சரிக்கையாக இருந்தது. நரி பாயும் போது மான் விலகிக் கொண்டது. அதனால் நரி கிணற்றுள் விழுந்தது”.

“நண்பா, நான் தவறி விழுந்து விட்டேன் என்னைக் காப்பாற்று” என்று நரி அழுதது”.

“தீயவர்களை ஒரு போதும் நம்பக்கூடாது. நீ வலிய வந்து கதைக்கும் போது நீ ஏதோ கள்ளத்திட்டத்துடன் தான் வருகிறாய் என்று புரிந்து அவதானமாக நடந்து கொண்டதால் தப்பினேன். ஒரு தீமை செய்தால் அத் தீமை பல மடங்காகித் தாக்கும் என்பதை நீ உணர வேண்டும்.” என்று சொல்லி விட்டுச் சென்றது மான்”

“நரி மூன்று நாட்களாக கிணற்றிலிருந்து ஊளையிட்டுக் கொண்டிருந்தது. நான்காவது நாள் மான் தனது நண்பர்களை அழைத்து வந்து நரியை கிணற்றிலிருந்து எடுத்து விட்டது. நரி கிணற்றின் மேலிருந்த பாறையில் ஏறி நின்றதால் உயிர் தப்பியது”.

“ஆகவே அன்பானவர்களே, மற்றவர்களுக்கு ஒரு போதும் தீமை செய்யாதீர்கள். செய்தீர்களானால் அத்தீமை பல மடங்காகப் பெருகி வந்து உங்களைத் தாக்கும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

எனைப்பல் பிறப்பினும் ஈண்டித்தாம் கொண்ட

வினைப்பயன் மெய்யறுதல் அஞ்சி – எனைத்தும்

குழிப்பூழி ஆற்றாமை காண்டும் அதுவே

குழிப்பூழி ஆற்றா குழிக்கு.

செய்த தீமையின் பயன் தீமையை விட அதிகமாக இருக்கும். அதனால் தீமை செய்ய அஞ்சவேண்டும் “**குழிப்பூழி ஆற்றா குழிக்கு**” என்பது பழமொழி.

